

375.687

๙ 1497

๗.3

การติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

28 ต.ค. 2539

ปริญญานิพนธ์
ของ
ชนากา อ้นไชยะ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกศิลปศึกษา

มีนาคม 2539

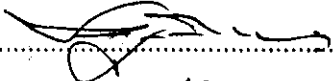
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

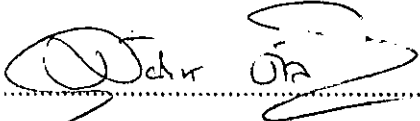
๕ ๙๔๒๗

๓ 11-87

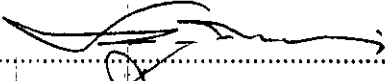
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกศิลปศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

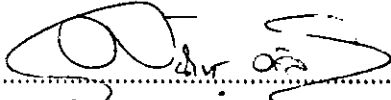
คณะกรรมการควบคุม

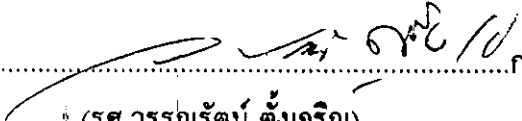
.....ประธาน
(อ.สุพจน์ โตนวล)

.....กรรมการ
(ศศ.ดร.สุนันท์ ศลโกสม)

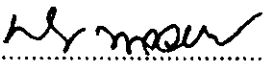
คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(อ.สุพจน์ โตนวล)

.....กรรมการ
(ผศ.ดร.สุนันท์ ศลโกสม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รศ.วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกศิลปศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๕ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้จากอาจารย์ สุพจน์ ไทवल ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ ศลโกสม คณะกรรมการที่ปรึกษา รศ.วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ และคณาจารย์ผู้สอนทุกท่านที่ได้ประสาทวิชาและกรุณาให้คำแนะนำในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ พร้อมทั้งได้ตรวจและแก้ไขให้ดีขึ้น

ขอขอบพระคุณดร.พิชัย บุรณะสมบัติ ผู้อำนวยการ และคณะครูอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และผู้สำเร็จการศึกษาของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แคง” (แคงต์ คีโชน) รวมทั้งคณาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้า จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ ที่กรุณาให้ข้อมูลและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แคง” (แคงต์ คีโชน) ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกพระคุณในครั้งนี้

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนคณาจารย์ผู้มีพระคุณยิ่งทุกท่าน

ชนาภา อินไชยะ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	9
	ประวัติของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”	9
	หลักสูตรวิชาชีพพระยะชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย.....	12
	หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูงที่เกี่ยวกับสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้าของกระทรวงศึกษาธิการ.....	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการติดตามผลการใช้หลักสูตร.....	61
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	67
	การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	67
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	68
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	71
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
4	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
	สัญลักษณ์และอักษรย่อ.....	75
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75

ลักษณะและสภาพของกลุ่มตัวอย่าง.....	76
ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชา	
การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย.....	79
ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชา	
การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย.....	85
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชา	
การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย.....	90
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	95
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	95
วิธีดำเนินการวิจัย.....	95
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
สรุปผลการค้นคว้า.....	96
อภิปรายผล.....	102
ข้อเสนอแนะ.....	109
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป.....	110
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก.....	116
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	132

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย จำแนกตามปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา.....	68
2	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา.....	70
3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอน.....	71
4	ประสบการณ์การสอนของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย.....	76
5	จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามประเภทอาชีพ.....	77
6	จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามลักษณะงาน.....	78
7	จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	78
8	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับ จุดประสงค์ของหลักสูตร.....	80
9	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอน หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด.....	81
10	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอน หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด..	82
11	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอน หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหาของรายการสอน.....	84
12	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอน หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหาของรายการสอน	85
13	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร.....	86
14	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับความรู้ที่ได้จากหลักสูตร.....	87
15	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร.....	89

16	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงาน.....	90
17	ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอน และเนื้อหาของรายการสอน.....	91
18	ข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้ จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้ และสภาพปัญหาในการทำงาน.....	93

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 แสดงหมวดวิชาที่ใช้ร่วมกันของหลักสูตรนักออกแบบมืออาชีพ
และหลักสูตรนักออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ..... 14

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วิชาการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นวิชาที่ใช้หลักวิชาการออกแบบแขนงหนึ่งของสาขาวิชาศิลปประยุกต์ในสายศิลปกรรม ที่ผสมผสานกับหลักวิชาทางด้านเสื้อผ้า และเครื่องแต่งกาย ในการจัดการอาชีวศึกษาที่เป็นการศึกษาในระบบโรงเรียนมีการจัดหลักสูตรวิชาชีพนี้ด้วย โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการอาชีวศึกษาโดยตรง หลักสูตรที่เปิดสอน ได้แก่ หลักสูตรปวช. และ ปวส. เป็นต้น นอกจากนี้วิชาการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายก็เป็นวิชาชีพหนึ่ง ที่สถาบันทางการศึกษาต่าง ๆ ทั้งที่เป็นของรัฐบาลและเอกชนได้เล็งเห็นความสำคัญ และเปิดสอนเป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ให้แก่ผู้จบการศึกษาในระบบโรงเรียนในแต่ละระดับ การศึกษา และ/หรือจัดการศึกษาวิชาชีพในลักษณะเป็นการส่งเสริมอาชีพให้แก่ผู้อยู่นอกระบบ โรงเรียน เพื่อมุ่งพัฒนาและจัดหากำลังคนในสายอาชีพนี้ และในปัจจุบันการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นนับวันจะทวีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศยิ่งขึ้นเป็นลำดับ เพราะประชาชนที่เข้ารับการศึกษานั้นมีโอกาสฝึกอาชีพเพิ่มเติมในระยะสั้น และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปปรับปรุงและพัฒนาการประกอบอาชีพนั่น ๆ ได้ดีขึ้น ตลอดจนการดำเนินชีวิตของคนได้ตรงตามความประสงค์ (จุฬพล สวัสดิการ. 2531 : 1 ; สุชาติ เมืองแก้ว. 2524 : 8) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการศึกษาเพื่ออาชีพและการศึกษาเอกชน ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ที่ว่าด้วยการพัฒนาการศึกษาเพื่ออาชีพและการส่งเสริมความร่วมมือกับภาคเอกชน เร่งรัดจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ตลอดจนส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพในทุกระดับและประเภทการศึกษา ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความสามารถที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ด้วย สนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและให้มากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาที่นอกเหนือจากการศึกษาขั้นพื้นฐาน และการศึกษาที่เป็นความต้องการเฉพาะของบุคคล โดยมีมาตรการให้มีการจัดฝึกอาชีพระยะสั้นเพื่อยกระดับช่างฝีมือของสถานประกอบการ และการฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน เพื่อเพิ่มทักษะการประกอบอาชีพตามความต้องการของท้องถิ่น และตลาดแรงงาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 35-36)

โรงเรียนเอกชนส่วนหนึ่งได้จัดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย ที่เน้นให้ผู้เรียนจบออกไปเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าโดยตรง ได้ใช้หลักสูตรที่โรงเรียนเขียนขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่ โดยขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการผ่านสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” หรือที่รู้จักกันในนามของสถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ ดีไซน์ ก็เป็นสถาบันทางการศึกษาเอกชนแห่งหนึ่งที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ที่ผลิตและจัดหากำลังคนเพื่อทำงานเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าที่เน้นการออกแบบโดยเฉพาะ โดยมีคัมภีร์ อ่าพันยุทธ และชาคริต โรจนารุจิ เป็นผู้บริหาร ซึ่งการตัดสินใจเปิดสถาบันในด้านการสอนขึ้นมาของชาคริต โรจนารุจิ ทำให้วงการในค่านี้นี้ตื่นตัวขึ้นมาอย่างรวดเร็ว และหลักใหญ่ของ “แดงส์ ดีไซน์” จะเน้นในเรื่องการสอนออกแบบเป็นสำคัญ (ยอชยุทธ เอกพาณิชย์. 2531 : 6) ปัจจุบันโรงเรียนได้ดำเนินการสอนมาเป็นระยะเวลา 10 ปี จนมีชื่อเสียงและรู้จักกันดีทั้งในประเทศและต่างประเทศ นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาแล้วสามารถนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพได้ทันที มีผู้สำเร็จการศึกษาที่ออกไปประกอบอาชีพจนมีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่ยอมรับจากชาวต่างชาติในนามของสถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ ดีไซน์หลายคน ปัจจุบันโรงเรียนแห่งนี้ได้เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้น 2 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย ใช้เวลาเรียน 288 ชั่วโมง
2. หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ใช้เวลาเรียน 480 ชั่วโมง

ทั้งนี้ ตั้งแต่เริ่มเปิดโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน มีขอผู้สมัครเข้าเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ทั้ง 2 หลักสูตรนี้ รวมทั้งสิ้น จำนวน 4,064 คนแล้ว (อนุรักษณ์ ุรัตน์ ผู้ให้สัมภาษณ์, ชนาภา อันไชยะ ผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” สาขาโอเอ จังหวัดกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2536) หลักสูตรและเนื้อหาวิชาได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของวงการแฟชั่น แต่ก็ไม่ได้มีการประเมินผลการใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน รวมทั้งไม่มีการติดตามผลว่าหลักสูตร 2 หลักสูตร ที่ใช้นั้นมีความสอดคล้องเหมาะสม หรือบรรลุวัตถุประสงค์ตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสังคมมากนักน้อยเพียงใด และเนื้อหาวิชาเพียงพอต่อการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้มากน้อยอย่างไร เพราะการที่จะฝึกนักเรียนให้มีสมรรถภาพเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับหลักสูตร ซึ่งหลักสูตรเป็นสิ่งที่ควรแก้ไขปรับปรุงอยู่เสมอ เนื่องจากสถานการณ์

ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (สุมิตร คุณานุกร. 2523 : 2) นอกจากนี้หลักสูตรต่าง ๆ ที่ใช้ไปสักกระยะหนึ่งควรที่จะได้รับการติดตามผล (ทพวงมหาวิทยาลัย. 2527 : 49) ซึ่งการติดตามผลเป็นเรื่องสำคัญที่สามารถจะใช้ได้กับผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับด้วย (บุญจิตต์ ณ ลำเลียง. 2512 : 9) และจากการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นทั้ง 2 หลักสูตร ของโรงเรียน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” พบว่า หลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นหมวดวิชาหนึ่งในหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายที่เป็นหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นที่มีความสำคัญต่อการผลิตนักออกแบบเสื้อผ้าเป็นอย่างมากหลักสูตรหนึ่ง เพราะผู้ที่เรียนจบแล้วสามารถออกแบบพร้อมกับสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายได้ด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมและบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่อย่างไร เพราะหลักสูตรที่ดีควรเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การศึกษารับรู้ตามความมุ่งหมายที่กำหนด (สันต์ ธรรมปาฐ. 2527 : 12) และการที่หลักสูตรจะบรรลุจุดมุ่งหมายได้นั้นไม่ใช่อยู่ที่การพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียนในแต่ละปีการศึกษาเท่านั้น แต่ควรจะได้มีการติดตามผลการใช้หลักสูตรนั้น ๆ ด้วย เพราะจะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์สำหรับการประเมินผล และเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป (ยุพา อุคมศักดิ์. 2515 : 18)

อนึ่ง ผู้รับผิดชอบด้านบริการงานวิชาการควรตรวจสอบหลักสูตร โดยการสำรวจและติดตามผลผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นระยะ และรับฟังความต้องการของสังคมให้ทันสมัยกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเสมอ (ประชุมสุข อาชาวปาฐ. 2522 : 40) นอกจากนี้ ครูก็เป็นบุคคลที่สำคัญยิ่ง เพราะครูเป็นผู้ใช้หลักสูตรและคลุกคลีอยู่กับหลักสูตรอย่างใกล้ชิด ดังนั้นก็ย่อมจะให้ความคิดเห็นได้อย่างดีว่า เป้าหมายของหลักสูตรที่วางไว้นั้นบรรลุผลดีหรือไม่ มีความต้นตึก มีอุปสรรค ความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ของหลักสูตรมากกว่าใคร ๆ (อารมณ เพชรชื่น. ม.ป.ป : 14,156) และครูมีบทบาทเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การสำรวจความคิดเห็นของครูผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทราบข้อดี ข้อบกพร่องของหลักสูตร อันจะเป็นผลนำไปพิจารณาในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (ชนะบศิ ผายบึงแก้ว. 2533 : 40)

ดังนั้น ปัญหาของการวิจัยในครั้งนี้มีว่า ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เปิดสอนที่โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” มีความคิดเห็นต่อแนวทางของหลักสูตรที่วางไว้อย่างไร และผู้สำเร็จการศึกษาได้นำความรู้ที่เรียนไปใช้ในการทำงานได้มากน้อยเพียงใด สามารถบรรลุตามจุดประสงค์

ของหลักสูตรหรือไม่ อย่างไร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ในเรื่อง

1. ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ
และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักร้องออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”
เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน
2. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ
และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักร้องออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”
เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร
และสภาพปัญหาในการทำงาน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ
และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ซึ่งเป็นหลักสูตรวิชาที่ใช้ความรู้ทางด้านศิลปะแขนง
วิชาศิลปประยุกต์ ดังนั้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ย่อมมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาศิลปะด้วย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย ได้ข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้เป็นแนวทางประกอบ
การพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการ
ตัดเย็บเครื่องแต่งกายให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
มากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ
และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่ได้รับการยอมรับจากกระทรวงศึกษาธิการว่าเป็น
หลักสูตรที่สามารถเปิดสอนในสถาบันของนักร้องออกแบบเครื่องแต่งกาย ที่กำหนดไว้ตามรูปแบบ

ของการเป็นนักออกแบบเชิงศิลปะ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ดังนั้น จึงใช้หลักสูตร
ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 12 คน
และผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532
ถึงปีพ.ศ. 2535 จำนวน 124 คน รวมจำนวนประชากรทั้งสิ้น 136 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

1. ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 12 คน
ซึ่งประกอบด้วยครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 8 คน และครูผู้สอน
หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน
2. ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532
ถึงปีพ.ศ. 2535 จำนวน 70% ของผู้สำเร็จการศึกษา โดยวิธีการสุ่มในแต่ละชั้นปีที่สำเร็จการศึกษา
ตัวแปรต้น

1. ประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอน โดยจำแนกเป็น 3 ระดับ คือ
 - 1.1 ต่ำกว่า 2 ปี
 - 1.2 2-5 ปี
 - 1.3 5 ปีขึ้นไป
2. สถานภาพการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา ได้แก่
 - 2.1 ประเภทอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา โดยจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ
 - 2.1.1 อาชีพอิสระ
 - 2.1.2 อาชีพรับจ้าง
 - 2.2 ลักษณะงานที่ทำของผู้สำเร็จการศึกษา โดยจำแนกออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

- 2.2.1 วาดภาพประกอบ
- 2.2.2 ออกแบบ
- 2.2.3 สร้างแบบ
- 2.2.4 ออกแบบและสร้างแบบ
- 2.3 ประสิทธิภาพการทำงาน โดยจำแนกเป็น 3 ระดับ คือ
 - 2.3.1 ต่ำกว่า 6 เดือน
 - 2.3.2 6 เดือน - 1 ปี 6 เดือน
 - 2.3.3 1 ปี 6 เดือนขึ้นไป

ตัวแปรตาม

1. ความคิดเห็นต่อจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหา
ของรายการสอน
2. ความคิดเห็นต่อเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติม
ความรู้จากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การติดตามผลการใช้หลักสูตร หมายถึง การศึกษาข้อมูลและความคิดเห็นจากครูผู้สอน
หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ
เครื่องแต่งกาย ของหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ
เครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหา
ของรายการสอน รวมทั้งการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้สำเร็จการศึกษา
หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
ที่เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร
และสภาพปัญหาในการทำงาน
2. หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ
เครื่องแต่งกาย หมายถึง หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งกีดสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งหลักสูตรนี้ได้ผ่านการตรวจสอบ

จากกรมวิชาการแล้ว เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2532

3. ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย หมายถึง ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ในหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย“แดง”

4. ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532-2535

5. สถานภาพการทำงาน หมายถึง ประเภทของอาชีพ และลักษณะงานที่ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ได้ประกอบอาชีพอยู่ ดังนี้

5.1 ประเภทของอาชีพ หมายถึง ลักษณะอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษาที่ประกอบอยู่จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

5.1.1 อาชีพอิสระ หมายถึง งานที่ทำประจำโดยส่วนตัวที่มีรายได้ และลักษณะของงานมิได้อยู่ได้คำสั่งหรือการตัดสินใจของบุคคลใด ผู้ทำงานเป็นเจ้าของกิจการ และเป็นผู้จัดการบริหารงานของตนโดยตนเอง

5.1.2 อาชีพรับจ้าง หมายถึง งานที่ทำเป็นประจำที่มีรายได้ ในสถานะซึ่งอยู่ได้คำสั่งหรือการตัดสินใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือกลุ่มบุคคลที่กำหนดไว้เป็นส่วนบุคคลหรือบริษัทจำกัด

5.2 ลักษณะงานที่ทำ หมายถึง ประเภทของงานที่ผู้สำเร็จการศึกษาได้ประกอบอาชีพโดยหน้าที่ จำแนกเป็น 4 ลักษณะ คือ

5.2.1 วาดภาพประกอบ หมายถึง งานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการวาดภาพประกอบในการออกแบบเสื้อผ้าตามแบบที่มีอยู่แล้วอย่างเฉียว โดยไม่ต้องใช้ความคิดในการคิดแบบ

5.2.2 ออกแบบ หมายถึง งานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการใช้ความคิดพร้อมทั้งวาดภาพประกอบในการออกแบบเสื้อผ้าด้วย

5.2.3 สร้างแบบ หมายถึง งานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการสร้างแบบเสื้อผ้าเพื่อใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้าอย่างเฉียว

5.2.4 ออกแบบและสร้างแบบ หมายถึง งานที่มีหน้าที่ในการคิดแบบและวาดภาพประกอบเสื้อผ้า แล้วทำการสร้างแบบเพื่อใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้าด้วย

6. ความคิดเห็นของครูผู้สอน หมายถึง การระบุนความคิดของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพ ระดับต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน

7. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง การระบุนความคิดของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรวิชาชีพ ระดับต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ที่เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังจะได้นำเสนอโดยสังเขปตามลำดับ ดังนี้

1. ประวัติของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”
2. หลักสูตรวิชาชีพพระยาศัณห์หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
3. หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูงเกี่ยวกับสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้าของกระทรวงศึกษาธิการ
 - 3.1 หลักสูตรสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย
 - 3.2 หลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้า
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการใช้หลักสูตร

ประวัติของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”

โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เป็นโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษาเอกชน ตามมาตรา 15(2) สังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งคุณคมศักดิ์ อำพันยุทธ ได้ก่อตั้งเมื่อปีพ.ศ. 2526 โดยใช้ชื่อว่า สถาบันนักร้องแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ คีโชน ซึ่งได้รับความร่วมมือจากสถาบัน Paris American Academy ประเทศฝรั่งเศส โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เริ่มแรกตั้งอยู่เลขที่ 90/65-66 ถนนราชปรารภ เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 ต่อมาในปีพ.ศ. 2533 ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หลักสูตรระยะสั้น ตามมาตรา 15(2) ภายใต้ชื่อโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” โดยมีนายคมศักดิ์ อำพันยุทธ เป็นผู้รับใบอนุญาต และในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2535 นายคมศักดิ์ อำพันยุทธ ได้ขายกิจการให้กับนายพิชัย บุรณะสมบัติ โดยนายพิชัย บุรณะสมบัติ ได้รับโอนกิจการ และได้รับใบอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2536 ตามหนังสืออนุญาตที่ 093/2536 ลงนามโดยนายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์ เลขาธิการสช.

ปัจจุบันโรงเรียนได้ย้ายที่ตั้งไปอยู่ที่ เลขที่ 93/6-13 ศูนย์การค้าฮอลล์วิศุตตริท ถนนเพชรบุรี
เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 (โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”. 2536 : 1)

ความเป็นมาของการก่อตั้งโรงเรียนในระยะแรกนั้น นายชาคริต โรจนารุจิ ซึ่งเป็นครูใหญ่
คนแรกได้เล่าถึงจุดกำเนิด “แดง คีโชน” ไว้ว่า กิจกรรมของเขาเริ่มมาจากตัวเขากับคุณคมศักดิ์
อำพันยุทธ 2 คน พวกเขาอยากจะทำอะไรที่เป็นลักษณะของการริเริ่มและความเป็นผู้นำด้วยตัว
ของตัวเอง โดยเขาพิจารณาว่า ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาเมืองไทยเรายังขาดสถาบันที่จะสอนทางด้าน
การออกแบบนี้อยู่ ในยุคนั้นเป็นยุคที่การทำธุรกิจด้านเสื้อผ้ายังด้าห์ดังอยู่มาก พวกเขาคิดว่าถ้าเข้าไป
กว่านี้อีกก็จะเสียโอกาสไป จึงได้ริเริ่มเปิดสถาบันนักร้องแบบแฟชั่นนานาชาติแดง คีโชนขึ้นมา
เพื่อปลูกตาด้านนี้ให้เกิด เมื่อตลาดเกิดขึ้นได้และมีคนตอบสนอง ก็เท่ากับว่าวิชาการนี้ ได้มีผู้ให้
ความสำคัญและมีการยอมรับแล้ว คือมีทั้งศิษย์กับซัพพลาย หลักสูตรในการเรียนการสอน
ของแต่ละสถาบัน ซึ่งได้มีการกำหนดออกมาตามหลักการทั่ว ๆ ไป เกือบจะเหมือนและคล้าย ๆ กัน
แต่สำหรับแดง คีโชน จะมีการกำหนดหลักสูตรตามสภาพของคนไทยและให้ตรงกับความเป็นจริง
ของผู้เรียนมากที่สุด ความจริงแล้วหลักสูตรการเรียนของเขาถ้าจะให้สมบูรณ์แบบจริง ๆ แล้ว
ต้องใช้ระยะยาว แต่เขาพยายามให้ลูกใจคนไทยมากที่สุด เพราะคนไทยเราอยากจะทำอะไรที่เห็น
ผลสำเร็จเร็ว ๆ การสอนของเขาจะเริ่มจากสอนให้เขียนเป็นก่อน เช่น เขียนหุ่น เขียนเสื้อผ้า
แล้วก็พยายามให้เข้าใจถึงเรื่องสีต้น วิธีการออกแบบขั้นต้น แล้วก็จะสอนถึงเรื่องระบบงาน
การควบคุมระบบงาน วิชาการออกแบบนี้สามารถชี้ให้ลูกค้าเห็นถึงข้อดีข้อเสียของแบบเสื้อผ้าได้
ทำให้มีสิ่งบริการลูกค้าได้เหนือกว่าคนอื่นแทนที่จะมีเปิดหนังสือคอยลอกเลียนแบบมา
และการออกแบบก็จะต้องพยายามให้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะทำให้ลูกค้ามีความรู้ดีกว่า
เรามีอะไรพิเศษให้มากกว่าคนอื่น การเรียนไม่ใช่ให้มาเรียนเพื่อเอาแบบเสื้อผ้าอย่างเดียว แต่ให้เรียน
เพื่อพัฒนา ตัวเองด้วย เพื่อให้ก้าวทันสังคมและแฟชั่นอยู่เสมอ ทางสถาบันเองก็จะคอยปรับปรุง
หลักสูตร เอาไว้ให้ทันกับแนวทางที่เปลี่ยนไปอยู่เสมอ (ชอศยุทธ เอกพาณิชย์. 2531 : 6)
โดยสถาบันมีจุดประสงค์พัฒนาและผลิตนักร้องแบบแฟชั่นมืออาชีพให้ก้าวไปสู่จุดที่ยอมรับ
ในวงการธุรกิจแฟชั่นเฉกเช่นเดียวกับต่างประเทศ (ข่าวบันเทิง : ความเป็นมา “แดง คีโชน”,
ข่าวสด. 16 ธันวาคม 2531 : 6) และทางสถาบันมีเป้าหมายที่ต้องการให้วงการแฟชั่นไทยเป็น
“ผู้นำ” ไม่ใช่ “ผู้ตาม” มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับอันเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของชาติโดยรวมด้วย
(สุกรี สุขปลั่ง. 2530 : 13)

จะเห็นได้ว่า สถาบันนักร้องแบบแฟชันนานาชาติแคงส์ คีโชน์ตั้งขึ้นเพื่อผลิตนักร้องแบบเสื้อผ้าที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาวิชาชีพการออกแบบเสื้อผ้า ซึ่งเป็นที่ต้องการเป็นอย่างมากของตลาดแรงงานในระบะนั้น หลักสูตรของโรงเรียนจะใช้เวลาเรียนสั้น ๆ เพื่อให้ทันกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งเมื่อจบไปแล้วก็ไปประกอบอาชีพได้ทันที สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ถึงแม้ว่าในช่วง 7 ปี ที่สถาบันนักร้องแบบแฟชันนานาชาติ แคงส์ คีโชน์ดำเนินการเรียนการสอนวิชาชีพนี้ จะยังไม่ได้รับอนุมัติให้เป็นโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แคง” ที่ป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนหลักสูตรระยะสั้นจากกระทรวงศึกษาธิการก็ตาม

นอกจากนี้แล้ว วันที่ แคงส์ คีโชน์ ได้เปิดตัวเองให้เป็นสถาบันที่ให้ความรู้ด้านการสร้างสรรค์แฟชันด้วยความโดดเด่น เป็นผู้นำและสร้างค่านับแฟชันอิสระบนรากฐานของความทันสมัย ทำให้แคงส์ คีโชน์ก้าวรุดหน้างานเป็นที่ยอมรับในธุรกิจแฟชันไทย ในการผลิตนักร้องแบบชิ้นแนวหน้าของประเทศมากมาย (สังคม-ธุรกิจ : ฉลองพิธีมอบประกาศนียบัตรและตัดสินแชมป์กรังด์ปรีซ์ของ แคงส์ คีโชน์ ที่ห้องบางกอกคอนเวนชัน โรงแรมเซ็นทรัลพลาซา, แนวหน้า. 19 ธันวาคม 2531 : 18) และสถาบันนักร้องแบบแฟชันนานาชาติแคงส์ คีโชน์ เป็นสถาบันที่ได้รับการยอมรับจากวงการแฟชันไทย จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของมาตรฐานนักร้องแบบมืออาชีพ ผลิตศิษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่าให้เรียกตัวเองอย่างมั่นใจว่า “คีโชนอร์” จนมาถึงทุกวันนี้ ซึ่งประสบความสำเร็จจนมีชื่อเสียงดังไปทั่วเมืองไทย (ความภูมิใจ...ของสถาบันแคงส์ คีโชน์ สร้างศิษย์นักคีโชน์สู่มาตรฐานโลก, ผู้หญิงแนวหน้า. 15 กรกฎาคม 2534 : พิเศษ 8) และต่างประเทศ กล่าวคือวงการแฟชันเมืองไทยก้าวหน้าไปยืนอยู่บนศูนย์กลางของโลกแฟชันสากลที่กรุงปารีสอย่างเต็มภาคภูมิโดยฝีมือนักร้องแบบสาวไทย ซึ่งเป็นศิษย์ของสถาบันนักร้องแบบแฟชันนานาชาติแคงส์ คีโชน์ ที่ชนะเลิศ ประเภทความคิดสร้างสรรค์ในการประกวดแบบแฟชัน “ยังค์สติวเด็นท์คีโชนอร์ 1998” ซึ่งจัดโดยสมาพันธ์ช่างเสื้อชั้นสูงของฝรั่งเศส (สาวไทยสร้างชื่ออีกแล้วส่งท้ายปีเก่า ศิษย์แคงส์คีโชน์คว้าชัยชนะที่ฝรั่งเศส, เคลิมิเอร์. 26 ธันวาคม 2531 : 9) นั่นก็แสดงว่า โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แคง” ที่รู้จักกันในนามของสถาบันนักร้องแบบแฟชันนานาชาติแคงส์ คีโชน์มีชื่อเสียง และมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการผลิตนักร้องแบบเสื้อผ้าที่เข้าสู่ตลาดแรงงานโดยใช้เวลาอันสั้น แต่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพจนมีชื่อเสียงในวงการธุรกิจแฟชัน

หลักสูตรวิชาชีพพระยະตันหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เป็นหลักสูตรวิชาชีพพระยະตันที่เปิดสอนที่โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ซึ่งเน้นสอนให้ผู้เรียนเป็นนักร้องแบบเสื้อผ้าเชิงศิลป์ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ หลักสูตรของสถาบันนักร้องแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ คีโชน มีความเป็นมาดังต่อไปนี้ คือในปีแรก (พ.ศ. 2526-2527) ทางโรงเรียนเปิดสอนวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเพียงวิชาเดียว พอขึ้นปีที่ 2 (พ.ศ. 2528) ก็ได้เปิดสอนหลักสูตรวิชาการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเพิ่มเติมจากเดิม แต่ไม่ได้ผลจึงเปิดสอนเพียงปีเดียวแล้วปิดไป แล้วในปีต่อมา (พ.ศ. 2529) ก็เปิดสอนหลักสูตรวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ขึ้นมาแทนหลักสูตรวิชาการตัดเย็บเครื่องแต่งกายที่สอนเฉพาะการสร้างแพทเทิร์น หลังจากนั้น ก็มีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาหลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย และหลักสูตรวิชาการสร้างแบบเครื่องแต่งกายบ้างเล็กน้อย (ศิริมงคล เทียงอรุณธรรม และบุญชู ศรีบุรินทร์ ผู้ให้สัมภาษณ์, ชนาภา อันไชยะ ผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” สาขาฮอลลิวูดสตรีท จังหวัดกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2536 : 17.00-17.30 น.) และเมื่อปีพ.ศ. 2530 ทางโรงเรียนได้ปรับปรุงหลักสูตร โดยเพิ่มเนื้อหาวิชา และเทคนิคการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อให้ดีไซน์เนอร์สามารถสร้างแพทเทิร์นแนวใหม่ได้ (Making-to-Design Pattern) ใช้ชื่อว่าหลักสูตรออกแบบโครงสร้างเพื่อการตัดเย็บ ซึ่งเป็นหลักสูตรพิเศษสอนออกแบบและสร้างแพทเทิร์นทุกแบบ ได้โดยไม่ต้องตัดเย็บ จัดทำขึ้นเพื่อรองรับกับตลาดที่ต้องการดีไซน์เนอร์ ที่สามารถออกแบบกำหนดรูปแบบและสามารถสร้างโครงสร้างนั้นเป็นแพทเทิร์นจริง นำไปตัดเย็บได้ตรงตามแบบที่ดีไซน์ ซึ่งคมศักดิ์ อัมพันยุทธ ผู้อำนวยการโรงเรียนได้กล่าวถึงหลักสูตรนี้ว่า รูปแบบของแฟชั่นในปัจจุบันแตกต่างจากหน้างานการทำงานด้านแพทเทิร์นระบบเดิมไม่สามารถรองรับกับรูปแบบที่กำหนดขึ้นใหม่โดยดีไซน์เนอร์ได้ เมื่อการดีไซน์ดีขึ้น การสร้างแพทเทิร์นก็ต้องดีขึ้นด้วย ชาคริต โรจนารุจิครุใหญ่โรงเรียน ได้กล่าวถึงหลักสูตรนี้ว่า หลักสูตรสร้างแพทเทิร์นระบบทั่วไปจะกำหนดรูปแบบขั้นตอนการสร้างที่ตายตัว และสร้างตามแบบที่ดีไซน์ในยุคปัจจุบัน หลักสูตรการสอนจะต้องผสมผสานวิชาการออกแบบเข้าไปด้วย เพื่อให้ผู้เรียนจบแล้ว สามารถที่จะออกแบบ กำหนดรูปแบบวางขั้นตอนการสร้างแพทเทิร์นได้อย่างอิสระ ไม่ยึดถือกฎเกณฑ์ที่ตายตัว สามารถพลิกแพลงวิธีการสร้างโดยกำหนดขึ้นจากแนวความคิดของตน และจากรูปแบบที่ดีไซน์ขึ้นใหม่ (สถาบันนักร้องแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ คีโชน. “ถึงเวลาแล้วที่ธุรกิจแฟชั่นไทยต้องการดีไซน์เนอร์

ที่สร้างแพทเทิร์นแนวใหม่ได้”, ไทยรัฐ. 31 มกราคม 2530 : 13) ทั้งนี้ เมื่อปีพ.ศ. 2530

ทางโรงเรียนได้ประกาศเสนอ 2 หลักสูตร ให้ผู้สนใจพิจารณาเลือกเรียนให้ตรงตามจุดมุ่งหมาย ทั้ง 2 หลักสูตร สอนระบบตัวต่อตัวฝึกเป็นรายบุคคล คือ

1. หลักสูตรนักออกแบบเสื้อผ้ามืออาชีพ สอนเน้นเฉพาะด้านการดีไซน์ให้มีความสามารถในการควบคุมระบบงานตัดเย็บได้ด้วยตนเอง มี 3 หมวดวิชา คือ

หมวดที่ 1 พื้นฐานการออกแบบทั่วไป (General Fashion Design) วิชาที่สอน ประกอบด้วย โครงร่างหุ่นแฟชั่น ส่วนประกอบแฟชั่น ทฤษฎีการใช้สีเบื้องต้น ทฤษฎีการออกแบบทั่วไป

หมวดที่ 2 การควบคุมการตัดเย็บและการผลิต (Production Control) วิชาที่สอน ประกอบด้วย โครงสร้างระบบการตัดเย็บ ขั้นตอนการสร้างแบบตัดเย็บ วิธีควบคุมการผลิต/ ใบบังงานช่าง

หมวดที่ 3 เทคนิคนักออกแบบมืออาชีพ วิชาที่สอนประกอบด้วย ระบบงานดีไซน์เนอร์มืออาชีพ ประวัติแฟชั่นอดีต-ปัจจุบัน พัฒนาการแนวคิด จิตวิทยาและการตลาด วัสดุนักและแยกประเภท

2. หลักสูตรนักออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ สอนเน้นเฉพาะการออกแบบ การสร้างแบบ โครงสร้างการตัดเย็บ (Making-to-Design Pattern) มี 3 หมวดวิชา คือ

หมวดที่ 1 พื้นฐานการออกแบบทั่วไป (General Fashion Design) วิชาที่สอน ประกอบด้วย โครงร่างหุ่นแฟชั่น ส่วนประกอบแฟชั่น ทฤษฎีการใช้สีเบื้องต้น ทฤษฎีการออกแบบทั่วไป

หมวดที่ 2 การควบคุมการตัดเย็บและการผลิต (Production Control) วิชาที่สอน ประกอบด้วย โครงสร้างระบบการตัดเย็บ ขั้นตอนการสร้างแบบตัดเย็บ วิธีควบคุมการผลิต/ ใบบังงานช่าง

หมวดที่ 3 ออกแบบโครงสร้างการตัดเย็บ วิชาที่สอนประกอบด้วย โครงสร้างแม่แบบกระโปรง/เสื้อ/แขน การขยายส่วนเพื่อรูปทรงสัดส่วนเฉพาะแบบ การสร้างแบบประเภทต่าง ๆ Making-to-Design

ทั้ง 2 หลักสูตรข้างต้นมีหมวดวิชาที่ใช้ร่วมกัน 2 หมวดคือ หมวดที่ 1 พื้นฐานการออกแบบทั่วไป และหมวดที่ 2 การควบคุมการตัดเย็บและการผลิต ดังภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

1. หลักสูตรนักออกแบบเสื้อผ้ามืออาชีพ	2. หลักสูตรนักออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ
มี 3 หมวดวิชา	มี 3 หมวดวิชา
หมวดที่ 1 พื้นฐานการออกแบบทั่วไป (General Fashion Design)	
หมวดที่ 2 การควบคุมการตัดเย็บและการผลิต (Production Control)	
หมวดที่ 3 เทคนิคนักออกแบบมืออาชีพ	หมวดที่ 3 ออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ

ภาพประกอบ 1 แสดงหมวดวิชาที่ใช้ร่วมกันของหลักสูตรนักออกแบบเสื้อผ้ามืออาชีพ และหลักสูตรนักออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ (สถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติเคงส์ ดีไซน์. 2530 : 13)

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นทั้ง 2 หลักสูตรดังกล่าว ทางโรงเรียนได้ปรับใช้มาเรื่อย ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2530 จนกระทั่งเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2532 หลักสูตรของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แคง” จึงได้ผ่านการตรวจสอบจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีอยู่ 2 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย ระยะเวลา 288 ชั่วโมง

- จุดประสงค์
1. สามารถในการเขียนภาพประกอบแบบเครื่องแต่งกายได้ดี
 2. สามารถออกแบบเครื่องแต่งกายได้ดี
 3. สร้างความคิดด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายได้กว้างขึ้น
 4. เพื่อนำไปพัฒนาขั้นตอนการสร้างสรรค์ความคิดด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย
- สามารถเรียนรู้และเข้าใจสถานะตลาดได้ดี
5. สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ดี

วิชาที่สอน การออกแบบเครื่องแต่งกาย

รายการสอน ตลอดหลักสูตร ระยะเวลา 8 เดือน (32 สัปดาห์) ใช้เวลาเรียน 288 ชั่วโมง คือ

1. ปฐมนิเทศน์ แนะนำการสอน ใช้เวลาเรียน 1 ชั่วโมง
 2. โครงร่างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์ ใช้เวลาเรียน 39 ชั่วโมง
- สาริตและฝึกหัดวาด โบหน้า ลำตัว แขน ขา และท่าทางต่าง ๆ
3. องค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง
- บรรยายแนะนำองค์ประกอบของเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยมสาริต และฝึกหัดวาด

ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกาย ซึ่งประกอบด้วย กระโปรง กางเกง เสื้อ แขน คอ ส่วนตกแต่ง
ชุดติดกัน และชุดคนละท่อน

4. สี และอิทธิพลของสี ใช้เวลาเรียน 50 ชั่วโมง

บรรยาย แนะนำทฤษฎีและอิทธิพลของสีต่อเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม สาทิต และฝึกหัด
การให้สีเครื่องแต่งกายประเภทต่าง ๆ การระบายสีเครื่องแต่งกายในแบบต่าง ๆ

5. หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง

บรรยายทฤษฎีในการสร้างความคิด เพื่อการออกแบบเครื่องแต่งกาย สาทิต และฝึกหัด
การออกแบบ กระโปรง กางเกง เสื้อ ชุดติดกัน และชุดคนละท่อน

6. เทคนิคการออกแบบมืออาชีพ ใช้เวลาเรียน 50 ชั่วโมง

บรรยายวิธีการทำงานของนักออกแบบมืออาชีพ ประวัติการแต่งกายสากล และไทย
สาทิต และฝึกหัดเทคนิคการออกแบบมืออาชีพ ดังนี้ (1) การสร้างจุดเด่นในการออกแบบ
(2) การดัดแปลงงานจากรูปทรง หรือวัสดุต่าง ๆ (3) การออกแบบจากวัสดุต่างชนิดกัน
(4) การสร้างคุณค่าของแบบด้วยสี (5) การออกแบบสำหรับคนที่มีรูปร่างผิดปกติ
(6) การดัดแปลงการออกแบบจากแนวแฟชั่นในอดีต (7) การออกแบบในสไตล์ของตนเอง
(8) การแยกประเภทของแฟชั่น

7. ทำสรุปเป็นชุดจริง ประกอบด้วย ใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง

ชุดติดกันสตรี 1 ชุด ชุดคนละท่อน บุษบ สตรี และเด็ก อย่างละ 1 ชุด

8. การควบคุมการผลิต ใช้เวลาเรียน 33 ชั่วโมง

บรรยายแนะนำขบวนการ และขั้นตอนการผลิตเครื่องแต่งกาย สาทิตและแนะนำงานออกแบบ
ที่ควรทราบ สาทิตและฝึกหัดการเขียนใบสั่งงานช่าง

9. การตลาด และการใช้หลักจิตวิทยาประกอบ ใช้เวลาเรียน 5 ชั่วโมง

บรรยายทฤษฎีการตลาด และหลักจิตวิทยา ให้นักเรียนออกสำรวจตลาดสรุปผลเป็นรายงาน
ฝึกหัดการออกแบบ เพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เช่น (1) เพื่อการจำหน่าย (2) เพื่อการประมาณราคา
(3) เพื่อการจัดการ การหาตลาดหาแหล่งเงินทุนทำตลาด และการเริ่มกิจการ (4) เพื่อคิดคำนวณค่าแรง
(5) เพื่อวิเคราะห์ถึงความต้องการของผู้รับบริการ

หลักสูตรนี้ เหมาะสำหรับผู้สนใจเรียนเฉพาะด้านการออกแบบ เรียนจบแล้วสามารถทำงาน
ด้านการออกแบบได้ทุกประเภทของแฟชั่น สร้างสไตล์และควบคุมการผลิตได้

2. หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ระยะเวลาเรียน

480 ชั่วโมง

- จุดประสงค์
1. สามารถในการเขียนภาพประกอบเครื่องแต่งกายได้ดี
 2. สามารถออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บได้ดี
 3. สร้างความคิดด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายได้กว้างขึ้น
 4. สามารถในการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายได้ทุกประเภท
 5. เพื่อนำไปพัฒนาขั้นตอนการสร้างสรรค์ความคิดด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

พัฒนาระบบการตัดเย็บจากมาตรฐานทั่วไป สามารถเรียนรู้และเข้าใจสภาวะตลาดได้ดี

6. สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ดี

วิชาที่สอน การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

รายการสอน ตลอดหลักสูตร ระยะเวลา 11 เดือน (44 สัปดาห์) ใช้เวลาเรียน 480 ชั่วโมง คือ

หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. ปฐมนิเทศน์ แนะนำการสอน ใช้เวลาเรียน 1 ชั่วโมง
2. โครงร่างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์ ใช้เวลาเรียน 39 ชั่วโมง

สาริตและฝึกหัดวาด ใบหน้า ลำตัว แขน ขา และท่าทางต่าง ๆ

3. องค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง

บรรยายแนะนำองค์ประกอบของเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม สาริต และฝึกหัดวาด

ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกาย ซึ่งประกอบด้วย กระโปรง กางเกง เสื้อ แขน คอ ส่วนตกแต่ง
ชุดติดกัน และชุดคนละท่อน

4. สี และอิทธิพลของสี ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง

บรรยายแนะนำทฤษฎีและอิทธิพลของสีต่อเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม สาริต และฝึกหัด
การให้สีเครื่องแต่งกายประเภทต่าง ๆ สาริต และฝึกหัดระบายสีเครื่องแต่งกายแบบต่าง ๆ

5. หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง

บรรยายทฤษฎีในการสร้างความคิด เพื่อการออกแบบเครื่องแต่งกาย สาริต และฝึกหัด
การออกแบบ กระโปรง กางเกง เสื้อ ชุดติดกัน และชุดคนละท่อน

หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

6. โครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ ใช้เวลาเรียน 5 ชั่วโมง

บรรยายแนะนำขั้นตอนการสร้างแบบ สาทิต และฝึกหัดการวัดตัวและแปลงสัดส่วน และการใช้อุปกรณ์การตัดเย็บเครื่องแต่งกาย แนะนำชิ้นส่วนของโครงสร้างการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

7. โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ใช้เวลาเรียน 25 ชั่วโมง

สาทิต และฝึกหัดการสร้างแม่แบบของ กระโปรง เสื้อ แจกัน กางเกง (หน้า/ หลัง)

8. การเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะโครงสร้าง ใช้เวลาเรียน 80 ชั่วโมง

สาทิต และฝึกหัดการเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะของ (1) กระโปรงแบบต่าง ๆ

(2) กางเกงแบบต่าง ๆ (3) เสื้อแบบต่าง ๆ (4) แจกัน และคอเสื้อแบบต่าง ๆ

(5) เกล็ดทรงรูปแบบต่าง ๆ การเพิ่มส่วนและตัดส่วนชุดติดกัน 7 รูปทรง คือ (1) ทรงรัดรูป

(Tight-Fit Line) (2) ทรงปลายขยับ (Fit & Flar Line) (3) ทรงเหลี่ยม (Rectangular Line)

(4) ทรงถิ้ม (Inverted Trapeze Line) (5) ทรงโครง หรือทรงปล่อย (Off-Body Line)

(6) ทรงเต็นท์ หรือทรงปลายบาน (Tent Line) (7) ทรงคอกไม้ หรือตามสมัย (Blouson Line)

9. การฝึกหัดสร้างแบบบังคับ ใช้เวลาเรียน 50 ชั่วโมง

สาทิต และฝึกหัดการสร้างโครงสร้างแบบต่าง ๆ ตามรูปแบบที่กำหนด ดังนี้

(1) ชุดติดกัน 4 แบบ (2) ชุดคนละท่อน 2 ชิ้น 4 แบบ (3) ชุดคนละท่อน 3 ชิ้น 5 แบบ

(4) ชุดลักษณะใส่คลุม 1 แบบ (5) ชุดเสื้อคลุมลักษณะคล้ายเสื้อกันหนาว 1 แบบ

10. การทำงานระบบการสร้างตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเอง ใช้เวลาเรียน 55 ชั่วโมง

บรรยายแนะนำการทำงานระบบสร้างตามรูปแบบที่ออกแบบ ให้นักเรียนออกแบบ กำหนดสัดส่วน และดำเนินการสร้างตามแบบ ดังนี้ (1) ชุดติดกัน 2 แบบ (2) ชุดคนละท่อน 2 ชิ้น 2 แบบ

(3) ชุดคนละท่อน 3 ชิ้น 2 แบบ (4) ชุดชุด 1 แบบ (5) เสื้อคลุมมีความยาวเท่ากับชุด 1 แบบ

(6) ชุดตามแบบที่นักเรียนคิดขึ้น ทุกแบบจะต้องตัดเย็บลงผ้าประกอบเป็นชุดจริงอย่างน้อย 5 แบบ

11. เทคนิคการออกแบบมืออาชีพ ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง

บรรยายวิธีการทำงานของนักออกแบบมืออาชีพ ประวัติการแต่งกายสากล และไทย สาทิต และฝึกหัดเทคนิคออกแบบมืออาชีพ เกี่ยวกับ (1) การสร้างจุดเด่นในงาน

(2) การคิดแปลงงานจากรูปทรง หรือวัสดุต่าง ๆ (3) การออกแบบจากวัสดุต่างชนิดกัน

(4) การสร้างคุณค่าของแบบด้วยสี (5) การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับคนที่มีรูปร่างผิดปกติ

(6) การคิดแปลงการออกแบบจากแนวแฟชั่นในอดีต (7) การออกแบบในสไตล์ของตนเอง

(8) การแยกประเภทของแฟชั่น

12. ทำสรุปเป็นชุดจริง ประกอบด้วย ใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง
ชุดติดกันสตรี 1 ชุด ชุดคนละท่อน บรูซ สตรี และเด็ก อย่างละ 1 ชุด

13. การควบคุมการผลิต ใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง
บรรยายแนะนำขบวนการ และขั้นตอนการผลิตเครื่องแต่งกาย สานิตแนะนำงานตัดเย็บ
ที่ควรทราบ และฝึกหัดการเขียนใบสั่งงานช่าง

14. การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยาประกอบ ใช้เวลาเรียน 5 ชั่วโมง
บรรยายทฤษฎีการตลาด และหลักจิตวิทยา ให้นักเรียนออกสำรวจตลาดสรุปผล
เป็นรายงาน ให้ฝึกหัดการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เช่น (1) เพื่อจำหน่าย
(2) เพื่อการประมาณราคา (3) เพื่อการจัดการ การหาตลาดหาแหล่งเงินทุนทำตลาดและการเริ่มกิจการ
(4) เพื่อศึกษาคำนวณค่าแรง (5) เพื่อวิเคราะห์ถึงความต้องการของผู้รับบริการ

หลักสูตรนี้ เหมาะสำหรับผู้สนใจเรียนรู้เพื่อการทำงานเป็นนักออกแบบมีอาชีพ
สามารถออกแบบได้ทุกรูปแบบ และสามารถสร้างแพทเทิร์นค้นแบบได้เอง คัดปัญหาการทำงาน
ที่ไม่สัมพันธ์กับช่างสร้างแบบ สามารถคิดรูปแบบใหม่ ๆ และกำหนดโครงร่างการตัดเย็บได้เอง
(โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”. 2532 : 3-8)

จะเห็นได้ว่า หลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย
ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ที่ผ่านการตรวจสอบจากกรมวิชาการแล้ว
เป็นหลักสูตรที่พัฒนามาจากหลักสูตรวิชานักออกแบบเสื้อผ้ามีอาชีพ ที่สอนเน้นเฉพาะด้าน
การออกแบบซึ่งเป็นลักษณะเด่น และเป็นจุดเน้นของแนวความคิดในการพัฒนาวิชาชีพนักออกแบบ
เสื้อผ้า ดังเจตนารมณ์ของผู้ก่อตั้งโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เช่นเดียวกับ
หลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
ที่ผ่านการตรวจสอบจากกรมวิชาการ ก็พัฒนามาจากหลักสูตรนักออกแบบโครงสร้างตัดเย็บ
ที่เปิดสอนในปี พ.ศ. 2530 เพื่อต้องการให้นักออกแบบเสื้อผ้ามีความสามารถสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเสื้อผ้าด้วย อันจะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพนักออกแบบเสื้อผ้า
ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยได้รวมเอาหลักสูตรวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายไว้ด้วย
ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายหลักสูตรเดียว ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน รวมทั้งการใช้ความรู้จากหลักสูตรนี้
ไปประกอบอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนี้ด้วย

หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูงที่เกี่ยวกับสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้าของกระทรวงศึกษาธิการ

หลักสูตรสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย

หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาชีพผ้าและเครื่องแต่งกายของกระทรวงศึกษาธิการที่เปิดสอนกันอยู่นั้น ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีพศึกษาระดับปริญญาตรี และให้การศึกษาทางด้านวิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญา ระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตรชั้นสูง รวมทั้งทำการวิจัย ส่งเสริมการศึกษาด้านวิชาชีพ และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ซึ่งทางสถาบันได้จัดการศึกษาโดยมุ่งพัฒนากำลังคน ให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะประยุกต์และพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย ในการจัดการศึกษาคหกรรมศาสตร์ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลนั้น มีปรัชญาการศึกษาว่า การศึกษาคหกรรมศาสตร์ คือ กระบวนการพัฒนากำลังคนให้สามารถใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อตนเอง ครอบครัว สังคม และเพื่ออาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตระหนักถึงความสำคัญของคหกรรมศาสตร์ จึงได้ทำการพัฒนาหลักสูตรอยู่เสมอ เพื่อให้หลักสูตรมีคุณภาพและเหมาะสมในการผลิตผู้สำเร็จการศึกษา ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายคหกรรมศาสตร์ สาขาผ้าและเครื่องแต่งกายนี้ เป็นฉบับแก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช 2534 ซึ่งได้ถูกพัฒนาขึ้นโดยอาศัยข้อมูลหลัก คือ

1. ผลการวิจัยเรื่องหลักสูตร และการมีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาในหลาย ๆ ด้าน
2. ความต้องการของตลาดแรงงาน
3. ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของหน่วยราชการ และธุรกิจเอกชนที่เป็นนายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา
4. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้สำเร็จการศึกษาที่ออกไปประกอบอาชีพ
5. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน
6. หลักสูตร ปวส. คหกรรมศาสตร์ พ.ศ. 2527

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย นี้ มีความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถในด้านการประกอบอาชีพ ดังนี้คือ

1. ปฏิบัติการเชิงวิชาการ โดยการนำเทคโนโลยีทางคหกรรมศาสตร์ ด้านเสื้อผ้า และเครื่องแต่งกาย ไปใช้ในการผลิต และดำเนินการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการตัดเย็บเสื้อผ้า ผ้าและเส้นใย การออกแบบเครื่องแต่งกาย การทำแบบตัด และการตัดเย็บเสื้ออุตสาหกรรม สามารถวางแผนงาน ดำเนินการวิเคราะห์ ตรวจสอบคุณภาพ พัฒนาและปรับปรุงกระบวนการผลิต ทั้งในอาชีพอิสระ และระบบอุตสาหกรรม

2. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ประกอบการด้านเสื้อผ้าและสิ่งทอ ผู้วางแผน และควบคุมการผลิต นักออกแบบ นักทำแบบตัด นักทดสอบ ผู้ตรวจสอบ และนักพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า และสิ่งทอในระบบอุตสาหกรรม

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายนี้ มีชื่อย่อว่า ปวส. (ผ้าและเครื่องแต่งกาย) มีแผนการเรียนเฉพาะสาขาวิชา โดยมีชื่อเรียกตามสาขางานเฉพาะ ได้แก่ การตัดเย็บเสื้อผ้า (Clothing Construction) ผ้าและเส้นใย (Textile) การออกแบบเครื่องแต่งกาย (Apparel Design) การทำแบบตัด (Flat Pattern Design) การตัดเย็บเสื้ออุตสาหกรรม (Garment Industry)

ในเกณฑ์หลักสูตรของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายนี้ ประกอบด้วยกลุ่มวิชาต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. วิชาพื้นฐาน
2. วิชาชีพ
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐานและวิชาชีพเฉพาะสาขา
 - 2.1.1 วิชาชีพพื้นฐาน
 - 2.1.2 วิชาชีพเฉพาะสาขา
 - 2.2 วิชาชีพเลือก
3. วิชาเลือกเสรี

สำหรับกลุ่มวิชาดังกล่าวข้างต้น ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะต้น หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ได้แก่ กลุ่มวิชาชีพในเกณฑ์หลักสูตรดังกล่าวข้างต้น ซึ่งจะประกอบด้วยรายวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน ประกอบด้วยวิชาชีพพื้นฐานต่าง ๆ ได้แก่ วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ วิชาเคมีคหกรรม วิชาเศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค วิชาหลักศิลป์ วิชาศิลปะและวัฒนธรรมไทย วิชาธุรกิจคหกรรม และวิชาการจัดการทรัพยากรครอบครัว

วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ (Professional Home Economics)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาขอบข่ายวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ คุณสมบัติของนักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แนวทางในการพิจารณาเลือกอาชีพตลาดแรงงานของนักคหกรรมศาสตร์ คุณสมบัติจรรยาบรรณเฉพาะอาชีพ แนวโน้มของอาชีพคหกรรมศาสตร์ การสร้างงานอาชีพคหกรรมศาสตร์ การเตรียมตัวเพื่อสมัครงาน วิธีการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ

เคมีคหกรรม (Applied Science in Home Economics)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาส่วนประกอบ คุณสมบัติการเปลี่ยนแปลงของสารที่เกี่ยวข้องกับงานคหกรรมศาสตร์ ได้แก่ งานอาหารโภชนาการ ผ้า เส้นใย วัสดุงานบ้าน และงานประดิษฐ์ในเรื่องของสาร Hydrocarbon ชนิดอิ่มตัวและไม่อิ่มตัว อนุพันธ์ อินทรีย์สารที่พบในพืชและสัตว์ อาทิ Alcohols and Ethers, Aldehydes and Ketones, Carboxylic acids and Derivatives, Aromatic and Heterocyclic Hydrocarbons.

เศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค (Consumer Economics)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาขอบข่าย และความรู้ทั่วไปทางด้านเศรษฐศาสตร์ ระบบเศรษฐกิจปัจจัยการผลิต และการตลาดที่มีผลกระทบต่อผู้บริโภค หลักการเลือกซื้อ การให้การคุ้มครองผู้บริโภค และการจัดการทรัพยากร

หลักศิลป์ (Principles of Arts)

คำอธิบายรายวิชา ให้ความรู้หลักศิลป์ และองค์ประกอบของศิลป์เป็นอย่างดี เพื่อนำไปใช้ในงานคหกรรม และชีวิตประจำวัน

ศิลปะและวัฒนธรรมไทย (Thai Arts and Culture)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษางานศิลปะในประเพณีและวัฒนธรรมไทย นำความรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน มุ่งทางปฏิบัติให้รู้จักใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ พัฒนาการออกแบบจัดวิธีการประดิษฐ์งานศิลป์ให้รวดเร็วและสะดวกขึ้น

ธุรกิจคหกรรม (Home Economics Business)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความรู้ด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงานคหกรรมศาสตร์ กฎหมายร้านค้า การหาทุน และการลงทุน การใช้บริการธนาคาร การตลาด การขายปลีกและขายส่ง การทำบัญชีภาษี การประกันภัย การโฆษณา การจัดร้านค้า

การจัดการทรัพยากรครอบครัว (Family Resources Management)

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความหมายและชนิดของทรัพยากร และทรัพยากรครอบครัว นิยามและความหมายของการจัดการ หลักและวิธีการจัดการทรัพยากรครอบครัวในด้านเวลา แรงงาน เงิน สิ่งแวดล้อม ตลอดจนทรัพยากรชุมชน การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม

กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา ประกอบด้วยวิชาชีพเฉพาะสาขาคำต่าง ๆ ได้แก่

วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 1 วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 2 (การจับจีบ) วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 3 (เสื้อเทเลอร์ 1) วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 4 (เสื้อการคำ) วิชาผ้าและเส้นใย 1 วิชาผ้าและเส้นใย 2 วิชาประวัติเครื่องแต่งกาย วิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย 1 วิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย 2 วิชาธุรกิจเสื้อผ้า และวิชาการฝึกงาน

กลุ่มวิชาชีพเลือก ประกอบด้วยวิชาชีพเลือกตามสาขางานเฉพาะต่าง ๆ ดังนี้

1. สาขางานเฉพาะการตัดเย็บเสื้อผ้า วิชาที่บังคับเรียน ได้แก่ วิชาการออกแบบแบบตัด วิชาการตัดเย็บเสื้อผ้าเด็ก วิชาการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี และวิชาที่ให้เลือกเรียน ได้แก่ วิชาการวิเคราะห์ผ้าและวัสดุตกแต่ง วิชาการตัดเย็บเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน วิชาการตัดเย็บเสื้อเทเลอร์ 2 วิชาการตัดเย็บเสื้อชุดโอกาสพิเศษ วิชาการตัดเย็บเสื้อสำเร็จรูป วิชาการทำแบบตัดและการขยายแบบตัด

2. สาขางานเฉพาะผ้าและเส้นใย วิชาที่บังคับเรียน ได้แก่ วิชาเคมีสิ่งทอพื้นฐาน วิชาการตกแต่งย้อมสีสิ่งทอเบื้องต้น วิชาผ้าและเส้นใย 3 วิชาการออกแบบลายผ้าและเทคนิคการทอ วิชาการออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์

3. สาขางานเฉพาะการออกแบบเครื่องแต่งกาย วิชาที่บังคับเรียน ได้แก่ วิชาการวิเคราะห์ผ้าและวัสดุตกแต่ง วิชาการออกแบบแบบตัด และวิชาที่ให้เลือกเรียน ได้แก่ วิชาการออกแบบเสื้อผ้าเด็ก วิชาการออกแบบเสื้อผ้าสตรี วิชาการออกแบบเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน วิชาการออกแบบเสื้อผ้าชาย วิชาการออกแบบเสื้อชุดสันทนาการ

4. สาขางานเฉพาะการทำแบบตัด วิชาที่บังคับเรียน ได้แก่ วิชาการทำแบบตัดจากเสื้อตัวอย่าง วิชาการออกแบบแบบตัด วิชาการทำแบบตัดและการขยายแบบตัด และวิชาที่ให้เลือกรเรียน ได้แก่ วิชาการทำแบบตัดเสื้อผ้าเด็ก วิชาการทำแบบตัดเสื้อผ้าสตรี วิชาการทำแบบตัดเสื้อผ้าชาย วิชาการทำแบบตัดเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน

5. สาขางานเฉพาะการตัดเย็บเสื้ออุตสาหกรรม วิชาที่บังคับเรียน ได้แก่ วิชาการออกแบบแบบตัด วิชาการทำแบบตัดและการขยายแบบตัด วิชาอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 1 วิชาอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 2 วิชาการบริหารงานผลิตและความคุมคุณภาพ

หลักสูตร ปวส. คหกรรมศาสตร์ สาขาผ้าและเครื่องแต่งกายนี้ได้จำแนกวิชาในกลุ่มวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วยวิชาชีพพื้นฐาน วิชาชีพเฉพาะสาขา และวิชาชีพเลือก (ยกเว้น วิชาการฝึกงาน) ออกเป็นหมวดวิชาต่าง ๆ ได้แก่ หมวดวิชาการตัดเย็บ หมวดวิชาผ้าและเส้นใย หมวดวิชาศิลปะและการออกแบบ หมวดวิชาธุรกิจ และหมวดวิชาอุตสาหกรรม

1. หมวดวิชาการตัดเย็บ ประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การตัดเย็บเบื้องต้น (Principles of Clothing Construction)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. ให้รู้จักอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการตัดเย็บ

2. ศึกษาวิธีการวัดตัว

3. รู้จักขั้นตอนการประกอบตัวเสื้อเบื้องต้น

4. รู้จักเทคนิคการตัดเย็บเบื้องต้น

5. สามารถตัดเย็บเสื้อเบื้องต้น

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการสร้างแบบเสื้อ แขน ปก และกระโปรงเบื้องต้น

เทคนิคการตัดเย็บ และการทำงานเป็นหน่วย

การวิเคราะห์ผ้าและวัสดุตกแต่ง (Fabrics and Decorative Material Analysis)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. ศึกษาคุณสมบัติทั่ว ๆ ไปของผ้าและโครงสร้างผ้า

2. เข้าใจคุณสมบัติเฉพาะ ตลอดจนประโยชน์ใช้สอยของเส้นใย

ผ้าชนิดต่าง ๆ

3. เลือกผ้าและการออกแบบให้เหมาะกับการตกแต่ง

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาลักษณะโครงสร้างและคุณสมบัติของเส้นใยผ้า วัสดุตกแต่ง

และเลือกใช้ให้เหมาะสมกับงาน

เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 1 (Clothing Construction Techniques 1)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้จักใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งการดูแลรักษา

2. ศึกษาความแตกต่างของสัดส่วนสตรีวัยต่าง ๆ
3. ศึกษาการสร้างแบบตัดเบื้องต้น และวิธีการดัดแปลงแบบตัด

เสื้อ กระโปรง แขน ปก แบบต่าง ๆ

4. ศึกษาวิธีตกแต่งเสื้อแบบต่าง ๆ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการใช้ห้องปฏิบัติการ เครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องใช้ ตลอดจนการดูแลรักษา ศึกษาความแตกต่างของสัดส่วนสตรีวัยต่าง ๆ และสร้างแบบตัดเบื้องต้นได้ ทุกวัย ทุกขนาด และนำเทคนิคการตัดเย็บมาใช้ให้ถูกต้อง

เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 2 (การจับจีบ) (Clothing Construction Technique II-Draping)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาการใช้หุ่น และการทำเสื้อบนหุ่น
 2. รู้จักการเลือกผ้าที่ใช้ในการจับจีบบนหุ่น
 3. ให้มีความคิดสร้างสรรค์ ในการออกแบบเสื้อบนหุ่น
 4. สามารถตัดเสื้อบนหุ่นได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาวิธีการใช้หุ่นในการตัดเย็บเสื้อแบบต่าง ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อผ้า (Texture) และโครงสร้าง (Fabric Structure) กับแบบเสื้อ การแก้ไขลองตัว

การออกแบบแบบตัด (Flat Pattern Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. มีความรู้และทักษะในการออกแบบแบบตัด
 2. แยกแบบ และทำแบบตัดได้ทุกรูปแบบ
 3. สามารถประกอบตัวเสื้อเพื่อทดลองแบบตัด
 4. ฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ เพื่อนำไปใช้ประกอบอาชีพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาวิธีการออกแบบและนำมาทำแบบตัด การวางผ้า การเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสมกับแบบและเทคนิคการตัดเย็บตามขั้นตอน

การตัดเย็บเสื้อผ้าครอบครัว (Clothing for Family)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถตัดเย็บเสื้อผ้าของสมาชิกในครอบครัว โดยการนำหลักและเทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้ามานำมาใช้ให้เหมาะสม

2. สามารถเลือกซื้อเสื้อผ้าสำหรับตนเอง และครอบครัว

ได้อย่างมีคุณภาพ

3. สร้างกนิษฐ์ในเรื่องประหยัดและบริการครอบครัว

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการกำหนดรายจ่ายของครอบครัว เรื่องเครื่องนุ่งห่ม การเลือกซื้อ การตัดเย็บเสื้อผ้าของสมาชิกในครอบครัว เช่น เสื้อเด็กอ่อน เสื้อผ้าเด็กชายก่อนวัยเรียน การเลือกซื้อผ้าตัดเสื้อ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยผ้า

การตัดเย็บเสื้อผ้าเด็ก (Clothing for Children)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาสัดส่วนของเด็กวัยเด็กตอนต้น
 2. สร้างแบบตัดมาตรฐาน เสื้อเด็กวัยอายุ 2-6 ปี
 3. รู้จักการเลือกใช้ผ้าและการคิดคำนวณผ้า
 4. เลือกใช้วัสดุตกแต่ง และเครื่องเกาะเกี่ยว
 5. ตัดเย็บเสื้อผ้าเด็กแบบต่าง ๆ ได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาสัดส่วนของเด็กวัยเด็กตอนต้น การวัดตัว การสร้างแบบตัดมาตรฐาน การเลือกใช้ผ้า วัสดุตกแต่ง และเครื่องเกาะเกี่ยวให้เหมาะสมกับแบบเสื้อ เทคนิคการตัดเย็บ

เสื้อผ้าผู้สูงอายุ (Clothing for Elderlies)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาสัดส่วน รูปร่างของผู้สูงอายุ
 2. เข้าใจความต้องการของผู้สูงอายุ ตลอดจนกิจวัตรและกิจกรรม
 3. มีความรู้และทักษะในการออกแบบให้เหมาะสม

กับภาวะ และโอกาส

4. สามารถสร้างแบบตัดมาตรฐาน การคำนวณวัสดุที่ใช้
5. ฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญในการสร้างแบบ และการตัดเย็บ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาสรีระของผู้สูงอายุ กิจกรรมและกิจวัตรประจำวัน การวัดตัว การออกแบบ การสร้างแบบวัดมาตรฐาน การเลือกใช้ผ้า วัสดุตกแต่ง เครื่องเกาะเกี่ยวให้เหมาะสมกับแบบ ประโยชน์ใช้สอย และโอกาส ตลอดจนเทคนิคการตัดเย็บ

เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 3 (เสื้อเทเลอร์) (Clothing Construction Techniques III- Tailoring)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้จักกลวิธีการตัดเย็บเสื้อผู้ชาย และนำมาประยุกต์ใช้ในการตัดเย็บเสื้อสตรี

2. เข้าใจการเลือกใช้เครื่องมือ และอุปกรณ์
3. สามารถตัดเย็บเสื้อเทเลอร์ได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากลวิธีการตัดเย็บเสื้อชาย และนำกลวิธีนั้นๆ มาประยุกต์ใช้ในการตัดเย็บเครื่องแต่งกายสตรี โดยเฉพาะชุดเคินทาง เสื้อกันหนาวและอื่น ๆ เน้นหนักฝีมือการตัดเย็บและรูปทรง

เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 4 (เสื้อการค้า) (Clothing Construction Techniques IV- Commercial Clothing)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจแบบตัดมาตรฐานของคนไทยตามขนาดต่าง ๆ
2. รู้วิธีสร้างแบบตัดเบื้องต้นขนาดต่าง ๆ และสามารถปรับขยายและลดส่วนได้

3. เข้าใจวิธีการดำเนินการธุรกิจเสื้อผ้า
4. เข้าใจขั้นตอนการผลิตเสื้อผ้าอย่างถูกต้อง
5. รู้วิธีการแก้ปัญหาในระหว่างการผลิตได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากลวิธีการสร้างแบบตัดมาตรฐาน การแก้ไขตัดแปลงแบบตัดให้ได้ขนาดตามลักษณะของบุคคล การตัดเย็บเสื้อผ้า การดำเนินการธุรกิจเพื่ออาชีพ

การทำแบบตัดเสื้อผ้าเด็ก (Children's Wear Pattern Construction)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจแบบเสื้อเด็กจากการออกแบบ หรือตามนิตยสารแฟชั่น
2. เข้าใจวิธีการสร้างแบบตัดได้
3. เข้าใจวิธีการแยกแบบของแต่ละหน่วยงานได้
4. สามารถทำแบบตัดตามแบบที่ออกไว้ หรือตามนิตยสาร
5. เลือกใช้วัสดุต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับแบบ
6. คำนวณหาวัสดุที่ใช้ทั้งหมดในแบบ
7. เข้าใจวิธีการตัดเย็บตามขั้นตอนของแต่ละหน่วย

8. สามารถที่จะเย็บเป็นตัวอย่างได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการแยกแบบเสื้อเด็กจากการออกแบบ หรือแบบเสื้อตาม
นิตยสารแฟชั่น การสร้างแบบ แยกแบบของแต่ละหน่วยงาน การเลือกใช้ผ้า และวัสดุให้เหมาะสม
กับแบบของเสื้อ การคิดคำนวณค่าวัสดุ ปฏิบัติการตัดเย็บตามขั้นตอน

การทำแบบตัดเสื้อผ้าสตรี (Women's Wear Pattern Construction)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจแบบเสื้อผ้าสตรีจากการออกแบบ หรือแบบเสื้อ
ตามนิตยสารแฟชั่น

2. เข้าใจวิธีการสร้างแบบตัดได้
3. เข้าใจวิธีการแยกแบบของแต่ละหน่วยงานได้
4. สามารถทำแบบตัดตามแบบที่ออกไว้ หรือตามนิตยสารได้
5. เลือกใช้วัสดุต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับแบบ
6. คิดคำนวณหาวัสดุที่ใช้ทั้งหมดในแบบ
7. เข้าใจวิธีการตัดเย็บตามขั้นตอนของแต่ละหน่วย
8. สามารถที่จะเย็บเป็นตัวอย่างได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการแยกแบบเสื้อสตรีจากการออกแบบ หรือแบบเสื้อตาม
นิตยสารแฟชั่น การสร้างแบบ แยกแบบของแต่ละหน่วยงาน การเลือกใช้ผ้า และวัสดุให้เหมาะสม
กับแบบของเสื้อ การคิดคำนวณค่าวัสดุ ปฏิบัติการตัดเย็บตามขั้นตอน

การทำแบบตัดเสื้อผ้าชาย (Men's Wear Pattern Construction)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาทฤษฎีการตัดเย็บเสื้อผ้าชาย
 2. เข้าใจวิธีการคำนวณผ้า และการเลือกผ้า
 3. รู้หลักการสร้างแบบเสื้อผ้าชาย
 4. สามารถผลิตงานตามหน่วยงานเป็นขั้นตอน
 5. สามารถผลิตเสื้อชายได้ทุกรูปแบบ
 6. ฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ ในการนำไปประกอบเป็นอาชีพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับการเลือกผ้า การคำนวณผ้า การสร้างแบบตัดเสื้อ
กางเกงชายแบบต่าง ๆ การขยายแบบ ลดแบบ และดัดแปลงแบบ ตลอดจนการวางแบบตัด
และเทคนิคการตัดเย็บเสื้อกางเกง

การทำแบบตัดเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน (Lingerie and Nightwear Pattern

Construction)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจแบบเสื้อชุดชั้นใน- ชุดนอนจากการออกแบบ หรือแบบ
เสื้อตามนิตยสารแฟชั่น

2. เข้าใจวิธีการสร้างแบบตัดได้
3. เข้าใจวิธีการแยกแบบของแต่ละหน่วยงานได้
4. สามารถทำแบบตัดตามแบบที่ออกไว้ หรือตามนิตยสารได้
5. เลือกใช้วัสดุต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับแบบ
6. คำนวณหาวัสดุที่ใช้ทั้งหมดในแบบ
7. เข้าใจวิธีการตัดเย็บตามขั้นตอนของแต่ละหน่วย
8. สามารถที่จะเย็บเป็นตัวอย่างได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการแยกแบบเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน จากการออกแบบ
หรือแบบเสื้อตามนิตยสารแฟชั่น การสร้างแบบ แยกแบบของแต่ละหน่วยงาน การเลือกใช้ผ้า
และวัสดุให้เหมาะสมกับแบบของเสื้อ การคำนวณหาวัสดุ ปฏิบัติการตัดเย็บตามขั้นตอน

การทำแบบตัดจากเนื้อตัวอย่าง (Sample Making)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจหลักในการทำแบบตัดเนื้อตัวอย่าง
2. ปฏิบัติงานการทำแบบตัดจากแบบเสื้อตัวอย่าง
3. มีทักษะในการทำแบบตัดเสื้อตัวอย่าง
4. รู้จักการเลือกผ้าให้เหมาะสมกับแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับการทำแบบตัดเสื้อ กระโปรง กางเกง ชุดติดกัน
เสื้อตกแต่ง ชุดหมี ชุดกีฬา ชุดอาบน้ำ เสื้อแจ็กเก็ต ชุดชั้นใน ชุดเด็ก ชุดโอกาสพิเศษแบบต่าง ๆ

การตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี (Women's Wear)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจขนาดมาตรฐานของสตรีวัยต่าง ๆ
2. ออกแบบเสื้อผ้าสตรีได้อย่างสวยงาม และได้ตามความต้องการ
3. สร้างแบบ และวางแบบตัดได้อย่างถูกต้อง
4. ตัดและเย็บเสื้อแบบมีปก และไม่มีปก มีแขน และไม่มีแขนได้
5. ตัดเย็บกระโปรงแบบที่เป็นชุดติดกันได้อย่างเข้ารูปสวยงาม

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาสรีระของสตรีในวัยต่าง ๆ และขนาดรูปร่างต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบและการสร้างแบบ ออกแบบเสื้อผ้าได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ฤดูกาล และตามสมัยนิยม เทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีที่ยากขึ้น ปฏิบัติการตัดเย็บให้ได้รูปทรงและสวยงาม

การตัดเย็บเสื้อผ้าชุดชั้นใน-ชุดนอน (Lingeries and Nightwear)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบ การแยกแบบตัด การเลือกผ้า และวัสดุ ประกอบในการทำชุดชั้นในและชุดนอน

2. เข้าใจหลักการผลิตชุดชั้นในและชุดนอน
3. สามารถผลิตชุดชั้นในและชุดนอนได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาวิธีการสร้างแบบ การแยกแบบตัดชุดชั้นในและชุดนอน เช่น เสื้อบั้งทรงตัวสั้น (Short Slip) สลิป (Slip) กระโปรงชั้นใน (Petticoat) ชุดนอน การคำนวณผ้า และวัสดุประกอบ การทำงานเป็นหน่วย

การตัดเย็บเสื้อเทเลอร์ 2 (Tailoring II)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจการทำแบบตัด และแยกแบบตัดเสื้อชุดข้าราชการ

2. สามารถใช้เทคนิคการตัดเย็บที่ยากขึ้นได้
3. รู้จักการเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ได้อย่างเหมาะสม
4. ฝึกทักษะในการทำงานได้อย่างมีระบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาทวิวิธีการทำแบบตัด และตัดเย็บเสื้อเทเลอร์ การเลือกวัสดุ อุปกรณ์ในการตัดเย็บชุดเครื่องแบบข้าราชการ

การตัดเย็บเสื้อโอกาสพิเศษ (Clothing for Special Occasion)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. ศึกษาการวัดตัว การทำแบบตัด และการแยกแบบตัด

2. รู้หลักการเลือกผ้า วัสดุตกแต่ง และการคำนวณผ้า
3. สามารถตัดและเย็บตามลำดับขั้น
4. รู้จักใช้ชุดไทยในโอกาสต่าง ๆ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการตัดเย็บชุดไทยตามพระราชนิยม และชุดโอกาสพิเศษ การเลือกใช้ผ้า และเทคนิคการตัดเย็บ การใช้ชุดไทย

การตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป (Ready to Wear Techniques)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจแบบตัดมาตรฐาน และมาตรฐานคนไทยตามขนาดต่าง ๆ
 2. รู้วิธีการปรับขยาย และลดส่วนของแบบตัดมาตรฐาน
 3. เข้าใจเทคนิค รู้วิธีการวางแผนการผลิตเสื้อผ้าจำนวนมาก
 4. เข้าใจวิธีการคำนวณธุรกิจเสื้อผ้าชายส่งและปลีก
 5. สามารถผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาทฤษฎีในการปรับขยาย และลดขนาดแบบตัดมาตรฐาน ให้เข้ากับลักษณะของคนไทย จัดการวางแผนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจำนวนมากสำหรับโรงงาน ขนาดย่อม

2. หมวดวิชาผ้าและเส้นใย ประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ความรู้เรื่องผ้าและเส้นใยเบื้องต้น (Introduction to Textile)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาคุณสมบัติทั่วไปของผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
 2. เข้าใจการจำแนกชนิดของเส้นใยและเส้นด้าย
 3. เข้าใจกระบวนการผลิตเส้นผ้า และการตกแต่งเบื้องต้น
 4. สามารถเลือกซื้อ นำไปใช้ และดูแลรักษาผ้าชนิดต่าง ๆ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความรู้เกี่ยวกับสิ่งทอเบื้องต้น คุณสมบัติผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ที่ผู้บริโภคควรทราบ การจำแนกของเส้นใย เส้นด้าย ความรู้พื้นฐานในการผลิตเส้นผ้าและการตกแต่งเบื้องต้น การเลือกซื้อ การนำไปใช้ รวมทั้งการดูแลรักษาผ้าชนิดต่าง ๆ

ผ้าและเส้นใย 1 (Textile 1)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจการจำแนกชนิด ประเภทของใยสิ่งทอ
 2. เข้าใจองค์ประกอบ และคุณสมบัติทั่วไปของใยสิ่งทอ
 3. เข้าใจประวัติความเป็นมา การผลิต และกระบวนการผลิต

ใยธรรมชาติและใยประดิษฐ์ รวมทั้งซื้อการค้าที่ควรรู้จัก

4. เข้าใจโครงสร้างคุณสมบัติทางกายภาพ และทางเคมีของเส้นใย
5. เปรียบเทียบคุณสมบัติ และลักษณะของผ้าที่ทอจากใย

ชนิดต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ และดูแลรักษาได้อย่างถูกต้อง

คำอธิบายรายวิชา การจำแนกประเภทใยสิ่งทอ องค์ประกอบ โครงสร้างโมเลกุล

ของเส้นใย คุณสมบัติทั่วไปของเส้นใย ชนิด ประวัติความเป็นมา การผลิต คุณสมบัติทางกายภาพ และทางเคมี ชื่อการค้า ประโยชน์ใช้สอย การดูแลรักษาใยธรรมชาติ และใยประดิษฐ์

ผ้าและเส้นใย 2 (Textile II)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. เข้าใจการจำแนกชนิดของเส้นใย
 2. เข้าใจกรรมวิธีการปั่นด้าย การผลิตด้ายพิเศษชนิดต่าง ๆ
 3. เข้าใจกระบวนการผลิตเป็นผืนผ้าด้วยวิธีการต่าง ๆ
 4. เข้าใจลักษณะ และคุณสมบัติของผ้าที่ผลิตด้วยวิธีต่าง ๆ
 5. รู้พื้นฐานการตกแต่งผ้า
 6. เลือกซื้อ ใช้ และดูแลรักษาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา การจำแนกชนิด ประเภทของเส้นด้าย กรรมวิธีการปั่นด้าย การผลิตด้ายชนิดพิเศษ กระบวนการผลิตผ้า ชนิด และคุณสมบัติของผ้าทอ ผ้าดก การตกแต่งสำเร็จ การเปรียบเทียบคุณสมบัติของผ้าชนิดต่าง ๆ การเลือกซื้อ การใช้ และการดูแลรักษา

ผ้าที่ใช้ในบ้าน (Household Fabric)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้จักชื่อ ชนิดของผ้าที่ใช้ในบ้าน และผ้าที่ใช้ตกแต่งบ้าน ชนิดต่าง ๆ
 2. รู้จักหน้าที่ คุณสมบัติ ขนาดมาตรฐาน การเลือกซื้อ การนำไปใช้ และการดูแลรักษาผ้าที่ใช้ในบ้านและผ้าที่ใช้ตกแต่งบ้านชนิดต่าง ๆ
 3. ศึกษาป้ายผ้าที่เป็นภาษาต่างประเทศ และการแปลความหมาย เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการเลือกซื้อ การใช้ และการดูแลรักษาได้
 4. รู้วิธีการกะขนาด คำนวณผ้า และวิธีการตัดเย็บผ้าทำน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาชนิด คุณสมบัติ ขนาดมาตรฐาน ป้ายผ้า และการเลือกซื้อ การนำไปใช้ และการดูแลรักษาผ้าที่ใช้ในบ้าน และผ้าที่ใช้ตกแต่งบ้าน วิธีการตัดเย็บผ้าที่ใช้ตกแต่งบ้านบางชนิด

ผ้าในงานโรงแรม (Textile in Hotel)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. บอกชนิด และคุณสมบัติของเส้นใยชนิดต่าง ๆ ได้
 2. อธิบายคุณสมบัติของผ้าที่มีโครงสร้างการทอ การตกแต่ง ที่มีประสิทธิภาพ

3. จำแนกประเภทของผ้าที่ใช้ในโรงแรมได้
4. อธิบายวิธีเลือกผ้าชนิดต่าง ๆ มาใช้ในโรงแรมได้เหมาะสมกับงาน
5. อธิบายวิธีทำความสะอาดผ้าชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ในงานโรงแรมได้
6. ซักรีด และเก็บผ้าที่ใช้ในโรงแรมชนิดต่าง ๆ ได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาถึงชนิด และคุณสมบัติของเส้นใย เส้นด้ายในการผลิตเป็นผืนผ้า หรือโครงสร้างผ้า การตกแต่งขั้นสุดท้ายที่จำเป็น อันมีผลต่อการเลือก การใช้ และการดูแลรักษาผ้าที่ใช้ในงานโรงแรม ได้แก่ ผ้าที่ใช้ในห้องน้ำ ห้องนอน ห้องอาหาร ห้องครัว ม่านและพรมในห้องต่าง ๆ โดยเน้นที่การซัก การรีด การเก็บรักษา และการจัดการที่ทำให้งานด้านนี้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เคมีสิ่งทอพื้นฐาน (Fundamentals of Textile Chemistry)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพและเคมีทั่ว ๆ ไปของสารอินทรีย์
 2. เข้าใจการจัดจำพวกของสารเคมี
 3. เข้าใจโครงสร้าง คุณสมบัติทางเคมีและปฏิกิริยาที่สำคัญ

ของสารอินทรีย์

4. เข้าใจเคมีของสารโพลีเมอร์
5. เห็นความสำคัญของสารเคมี และสามารถประยุกต์ใช้

ในงานสิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพและเคมีทั่ว ๆ ไปของสารอินทรีย์ และการจัดจำพวกของสารเคมี โครงสร้าง คุณสมบัติทางเคมี และชนิดของปฏิกิริยาที่สำคัญของสารอินทรีย์บางชนิด เคมีของสารโพลีเมอร์ ชนิดของปฏิกิริยา และการประยุกต์ใช้

การตกแต่งย้อมสีสิ่งทอเบื้องต้น (Fundamentals of Textile Finishing & Dyeing)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาชนิดและลักษณะของกระบวนการตกแต่งสิ่งทอ
 2. เลือกใช้อุปกรณ์สี สารเคมีและกระบวนการตกแต่งย้อมสีสิ่งทอ
 3. ประยุกต์กระบวนการตกแต่งย้อมสีสิ่งทอให้เหมาะสม
 4. สามารถวิเคราะห์ผ้าที่ได้รับการตกแต่ง เพื่อการเลือกซื้อ

ได้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาชนิด และลักษณะของกระบวนการตกแต่งสิ่งทอ การใช้อุปกรณ์สี สารเคมีในการย้อมสีสิ่งทอชนิดต่าง ๆ ได้ถูกต้อง ตลอดจนการดูแลรักษา ให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย

ผ้าและเส้นใย 3 (Textile III)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจเทคโนโลยีการผลิตสิ่งทอชนิดใหม่ ๆ
 2. เข้าใจการวิเคราะห์เส้นใยโดยวิธีการทางเคมี
 3. เข้าใจวิธีการทดสอบสิ่งทอตามวิธีการทดสอบที่เป็นมาตรฐาน
 4. สามารถทดสอบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเทคโนโลยีการผลิตสิ่งทอชนิดใหม่ ๆ การวิเคราะห์สมบัติทางกายภาพและทางเคมีของสิ่งทอ ตามวิธีการทดสอบที่เป็นมาตรฐาน รวมทั้งปฏิบัติการทดสอบ

การออกแบบลายผ้าและเทคนิคการทอ (Textile Design and Weaving Techniques)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาโครงสร้างลายทอพื้นฐาน และลายทอคัดแปลง
 2. เข้าใจการออกแบบลาย และกลวิธีการทอ
 3. สามารถทอผ้าด้วยมือ และเครื่องจักร
 4. สามารถวิเคราะห์ลายผ้า เพื่อนำไปใช้ในการคัดแปลง

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประวัติการทอ กลวิธีการทอเบื้องต้นด้วยมือ และเครื่องจักร โดยการใช้สีของเส้นด้ายและเชิงกล เพื่อให้เกิดเป็นลวดลายในเนื้อผ้า ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่าง กลวิธีการทอ และการออกแบบลายทอ การวิเคราะห์ลายผ้าที่จำหน่าย เพื่อนำมาเป็นหลัก ในการคัดแปลงให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย

การออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์ (Textile Design and Printing Techniques)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาประวัติลายผ้า และเทคนิคการพิมพ์
 2. รู้จักเลือกใช้สี อุปกรณ์ และเทคนิคการพิมพ์
 3. สามารถนำลายผ้ามาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ และพิมพ์ผ้า
 4. มีทักษะในการพิมพ์แบบต่าง ๆ และเทคนิคการพิมพ์หลายสี

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประวัติลายผ้า และเทคนิคการพิมพ์ผ้า การออกแบบลายผ้า การใช้สี และอุปกรณ์ การแสดงจุดเด่น การคัดแปลงลาย เพื่อการพิมพ์ผ้าแบบต่าง ๆ และเทคนิคการพิมพ์หลายสี

การทำบาติก (Batik)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาชนิดของผ้า และสีที่ใช้ทำบาติก
 2. สามารถออกแบบลายให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย
 3. ศึกษาส่วนผสมเทียน และการควบคุมอุณหภูมิของน้ำเทียนได้
 4. ศึกษาชนิดของสีและสารเคมีที่ใช้ในการทำผ้าบาติก

และสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามขั้นตอน

5. สามารถทำผ้าบาติกสีเดียว หลายสี และการตกแต่งขั้นสุดท้าย

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาชนิดของผ้า และสีที่จะใช้ทำบาติก ออกแบบลวดลาย

การผสมเทียน การใช้สารเคมีในการผสมสี การย้อมสี การเขียนลายที่จะย้อมสีเดียว และหลายสี

ซิลค์สกรีน (Silk Screen Printing)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาการทำแม่พิมพ์ ด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ
 2. รู้เทคนิคการออกแบบแยกสี และการพิมพ์ผ้า
 3. สามารถนำเทคนิคการพิมพ์ไปใช้งานด้านอื่น และประกอบ

อาชีพได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการออกแบบ และการทำแม่พิมพ์ ระบบการพิมพ์ด้วยวิธี

ต่าง ๆ เพื่อประกอบอาชีพ

การซักกรีด (Laundering)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาคุณสมบัติของเส้นใย และชนิดของสารเคมีเพื่อขจัดรอยเปื้อน และการซักกรีด

2. รู้จักประหยัดเวลาในการทำงาน
3. นำความรู้ และหลักการไปประกอบอาชีพซักกรีดได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาคุณสมบัติของเส้นใย การขจัดรอยเปื้อน วิธีการซักกรีด

โดยการสร้างกิจนิสัยในการทำงาน

3. หมวดวิชาศิลปและการออกแบบ ประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ประวัติเครื่องแต่งกาย (History of Costume)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาประวัติเครื่องแต่งกายทั้งไทย และต่างประเทศ ในประวัติศาสตร์ และวรรณคดี

2. เข้าใจวิวัฒนาการด้านการแต่งกายของชนทุกชาติทุกยุคทุกสมัย
3. ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และนำมาคิดแปลงแบบเสื้อ

และลายผ้า เพื่อใช้ในการออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประวัติเครื่องแต่งกายของไทย และต่างประเทศ
ในประวัติศาสตร์ และวรรณคดี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับออกแบบเสื้อ และลายผ้า

การเดินแบบ (Modeling)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาทฤษฎีการเดินแบบที่มีผลต่อการเดินแบบ และการแต่งกาย
 2. สามารถเลือกเสื้อผ้า เครื่องประดับให้เหมาะสม และส่งเสริม
บุคลิกให้เด่น
 3. ฝึกทักษะในการเดิน แสดงท่าประกอบ เพื่อเน้นจุดเด่นของเสื้อ
 4. นำความรู้ไปปรับปรุงบุคลิกภาพและประกอบอาชีพได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาทฤษฎีการเดินแบบ หลักการเดินแบบ ฝึกทักษะการเดินแบบ
การเลือกเสื้อผ้า และการแต่งกายเพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพให้ดีขึ้น

ศิลปะการตกแต่งเสื้อ (Decorative Arts for Clothing)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาศิลปะการตกแต่งเสื้อ
 2. รู้จักเลือกวัสดุในการตกแต่งเสื้อ
 3. รู้วิธีตกแต่งเสื้อ
 4. สามารถตกแต่งเสื้อได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาศิลปะการตกแต่งเสื้อ การเลือกวัสดุ เทคนิคการตกแต่งเสื้อ

การออกแบบเครื่องแต่งกาย 1 (Fashion Design I)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาลักษณะโครงสร้างของรูปร่าง
 2. รู้ส่วนประกอบของแบบเสื้อ
 3. นำหลักศิลป์มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบเสื้อ
 4. ศึกษาความเคลื่อนไหวในวงการแฟชั่น
 5. รู้หลักการออกแบบเสื้อเบื้องต้น
 6. เพื่อฝึกทักษะการออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาโครงสร้างของรูปร่างในลักษณะต่าง ๆ กัน ส่วนประกอบของเสื้อ ลักษณะการตกแต่ง การใช้สี เส้น ผิวกัมผัส เส้นกรอบนอก ติดตามความเคลื่อนไหวในวงการแฟชั่นเครื่องแต่งกาย

การออกแบบแบบตัด (Flat Pattern Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้จักนำหลักการออกแบบ มาใช้ในการทำแบบตัด
 2. สามารถทำแบบตัดแบบต่าง ๆ
 3. ให้รู้ถึงการวางแบบตัดอย่างประหยัด
 4. เข้าใจการตัดและเย็บเป็นหน่วย
 5. สามารถเลือกใช้วัสดุต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับงาน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาวิธีการออกแบบและนำมาทำแบบตัด การวางผ้า การเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสมกับแบบ และเทคนิคการตัดเย็บตามขั้นตอน

การออกแบบเครื่องแต่งกาย 2 (Fashion Design II)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาหลักการออกแบบเสื้อชั้นสูง
 2. สามารถออกแบบเสื้อเพื่อการแสดงแบบ
 3. นำความรู้จากวิชาประวัติเครื่องแต่งกายมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ

การออกแบบ

และผลิตออกมาเป็นผลงาน

4. เกิดความคิดสร้างสรรค์จากสิ่งบันดาลใจมาเป็นแบบเสื้อ

5. ฝึกทักษะในการออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาสร้างสรรค์ความคิด และฝึกทักษะในการออกแบบเครื่องแต่งกาย และจัดนิทรรศการการแสดงผลแบบเสื้อ และอื่น ๆ

การออกแบบเสื้อผ้าเด็ก (Children's Wear Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจลักษณะโครงสร้างของรูปร่างเด็กวัยต่าง ๆ
 2. รู้หลักการออกแบบเสื้อเด็กแต่ละวัย
 3. ฝึกทักษะการออกแบบเสื้อเด็กวัยต่าง ๆ
 4. สามารถออกแบบเสื้อเด็กแบบต่าง ๆ ได้
 5. สามารถตัดเย็บเสื้อเด็กแบบต่าง ๆ ได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาโครงสร้างของรูปร่าง การเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ ของเด็ก ส่วนประกอบของเสื้อผ้า ลักษณะการตกแต่ง การใช้สี เส้น และผิวสัมผัส การออกแบบ ทำแบบ และตัดเย็บเสื้อผ้าเด็ก

การออกแบบเสื้อผ้าสตรี (Women's Wear Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. ให้รู้เรื่องกายวิภาคของร่างกายคนเพื่อออกแบบได้เหมาะสม
2. สามารถออกแบบเสื้อผ้าตามแฟชั่น
3. เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์จากสิ่งบันดาใจมาเป็นแบบเสื้อ และผลิตออกมาเป็นผลงาน
4. ปฏิบัติงานการออกแบบเสื้อผ่าตอง ชุดทำงานเสื้อ โอกาสพิเศษ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากายวิภาคของร่างกายคนเพื่อการออกแบบ การออกแบบเสื้อตามแฟชั่นให้มีความคิดสร้างสรรค์ การออกแบบชุดผ่าตอง ชุดทำงาน และโอกาสพิเศษ

การออกแบบเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน (Lingeries and Nightwear Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. ศึกษาประวัติชุดชั้นในและชุดนอน โครงสร้างของรูปร่าง และสัดส่วนของร่างกายในวัยต่าง ๆ
2. รู้หลักการออกแบบ การใช้ผ้า วัสดุตกแต่งและเครื่องเกาะเกี่ยว
3. ให้มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ และตกแต่งชุดชั้นใน และชุดนอน
4. นำความรู้ไปใช้ในการออกแบบชุดชั้นในและชุดนอน

เพื่อการตัดเย็บ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประวัติชุดชั้นใน และชุดนอน โครงสร้างของรูปร่าง การออกแบบ การเข้าใจแบบ และการทำแบบตัดเพื่อทดลอง การใช้ผ้า วัสดุตกแต่ง และเครื่องเกาะเกี่ยว

การออกแบบเสื้อผ้าชาย (Men's Wear Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. เข้าใจโครงสร้างของรูปร่าง เพื่อการออกแบบได้เหมาะสม
2. รู้หลักการออกแบบเสื้อชายแบบต่าง ๆ
3. สามารถออกแบบเสื้อชายแบบต่าง ๆ
4. ฝึกทักษะในการออกแบบและตัดเย็บ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างของรูปร่างเพื่อการออกแบบ ฝึกทักษะในการออกแบบ และตัดเย็บเสื้อผ้าแบบต่าง ๆ

การออกแบบเสื้ออุตสาหกรรม (Industrial Garment Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้แนวโน้มของเสื้ออุตสาหกรรมเพื่อส่งออก
2. รู้หลักการออกแบบเสื้อแถบเอเชีย ตะวันออกกลาง ยุโรป

และอเมริกา

3. เข้าใจหลักการประยุกต์แบบเสื้อ
4. ปฏิบัติงานการออกแบบเสื้อลำลอง ชุดทำงาน เสื้อโอกาสพิเศษ
5. กำหนดลักษณะเฉพาะของชิ้นงาน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับตลาดแนวโน้มของเสื้ออุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก หลักการออกแบบเสื้อของคนแถบเอเชีย ตะวันออกกลาง ยุโรป และอเมริกา หลักการประยุกต์แบบเสื้อ การออกแบบเสื้อชุดลำลอง ชุดทำงาน เสื้อโอกาสพิเศษ และการกำหนดลักษณะเฉพาะของชิ้นงานเพื่องานอุตสาหกรรม

4. หมวดวิชาธุรกิจ ได้แก่วิชา

ธุรกิจเสื้อผ้า (Fashion Merchandise)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. ศึกษาตลาดของเสื้อผ้า ทั้งในและนอกประเทศ
2. ติดตามผลงานด้านเสื้อผ้าสำเร็จรูป และความเคลื่อนไหว

ของตลาดอยู่เสมอ

3. นำความรู้ และหลักการไปใช้ในการดำเนินงานธุรกิจการค้าได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาแบบเสื้อ และตลาดเสื้อผ้า ทั้งในและนอกประเทศ แนวทางการดำเนินงานธุรกิจด้านเสื้อผ้า และเครื่องแต่งกาย แนวโน้มของตลาดเสื้อผ้าของไทย

5. หมวดวิชาอุตสาหกรรม ประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การทำแบบตัดและการขยายแบบตัด (Flat Pattern Lay Out and Grading)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้และเข้าใจความแตกต่างขนาดมาตรฐานของเสื้อ กระโปรง

และกางเกง

2. รู้จักวิธีสร้างแบบตัดมาตรฐาน
3. รู้จักวิธีลด และขยายแบบตัดทุกหน่วยชิ้นงาน

4. เข้าใจวิธีการวางแบบตัดให้เหมาะสม พอกับจำนวนผ้า

5. เข้าใจขั้นตอนการตัดเย็บของแต่ละหน่วยชิ้นงาน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความแตกต่างของขนาดมาตรฐานทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับเสื้อ กางเกง กระโปรง การสร้างแบบตัด การถดแบบ และการขยายแบบตัด หลักการคิดคำนวณผ้า ให้เหมาะสมกับจำนวนชิ้นงานที่จะตัด การแก้ปัญหาในการวางแบบ และการตัดเย็บตามกระบวนการผลิต

อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 1 (Industrial Garment I)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้วิธีการใช้ และการดูแลรักษาจักร

2. เข้าใจการทำแบบตัด การวางแบบตัด

3. สามารถเย็บตามระบบโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อสำเร็จรูป

4. รู้วิธีการประหยัดเวลา และแรงงาน

5. เข้าใจความปลอดภัยในระบบโรงงาน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาชนิด หน้าที่ การใช้ การดูแลรักษาอุปกรณ์เครื่องจักร อุตสาหกรรม การทำแบบตัด การวางแบบ กระบวนการเย็บเป็นหน่วย การประหยัดเวลาแรงงาน ความปลอดภัยในระบบโรงงาน ปฏิบัติการตัดและเย็บตามระบบโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อสำเร็จรูป

อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 2 (Industrial Garment II)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจการจัดระบบงานการผลิตโรงงานเสื้อสำเร็จรูป

2. รู้วิธีทำแบบตัด การปูผ้า การวางแบบตัด

3. รู้วิธีการคำนวณผ้า

4. สามารถแยกงาน และการแจกงานตามจุดต่าง ๆ

5. สามารถควบคุมการตัดเย็บ การตรวจสอบงานให้ได้มาตรฐาน

6. รู้ชนิด และวิธีการบรรจุหีบห่อ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการจัดระบบงานการผลิตโรงงานเสื้อสำเร็จรูป การทำแบบตัด การคำนวณผ้า การปูผ้า การวางแบบตัด การทำเครื่องหมาย การตัด การแยกงาน และการแจกงานตามจุดต่าง ๆ การควบคุมการเย็บ การตรวจสอบงาน วิธีการบรรจุหีบห่อ ตามมาตรฐานสินค้า

การบริหารงานผลิตและควบคุมคุณภาพ (Production and Quality Control Management)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้ และเข้าใจความหมาย และองค์ประกอบการบริหารทั่วไป
 2. สามารถบริหารงานบุคคลได้
 3. สามารถวางแผนการผลิตให้มีคุณภาพมาตรฐาน
 4. รู้ และเข้าใจในการตรวจสอบคุณภาพสินค้า
 5. รู้ และเข้าใจในการจัดการด้านบัญชี การซื้อขาย และการตลาด

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความหมาย และองค์ประกอบของการประกอบการด้านอุตสาหกรรมทั่วไป และอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป การบริหารงานบุคคล การวางแผนการผลิตให้ได้คุณภาพมาตรฐาน และตรงตามกำหนดเวลา หลักการตรวจสอบคุณภาพสินค้า การจัดการด้านบัญชี การซื้อ การขาย และการตลาด

การฝึกงาน (Practicum)

คำอธิบายรายวิชา ฝึกงานภายในและภายนอกสถานศึกษา ตามความเหมาะสมของลักษณะวิชาชีพเฉพาะสาขา เน้นความสนใจ ความถนัดของนักศึกษา และความต้องการของท้องถิ่น ศึกษากระบวนการจัดการ เทคนิคกลไก การปฏิบัติงานภายในสถานประกอบการ รวมทั้งการฝึกทักษะการปฏิบัติงาน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : ก-ค, 1-2 และ 18-129)

จะเห็นได้ว่า กลุ่มวิชาชีพซึ่งประกอบด้วยวิชาชีพพื้นฐาน วิชาชีพเฉพาะสาขา และวิชาชีพเลือก ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2534 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหลักสูตรระยะยาวใช้เวลาเรียน 2 ปี มีรายวิชาการตัดเย็บเบื้องต้น เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 1 การออกแบบแบบตัด การทำแบบตัดเสื้อผ้าเด็ก เทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 3 (เสื้อเทเลอร์) การทำแบบตัดเสื้อผ้าสตรี และการทำแบบตัดเสื้อผ้าชายในหมวดวิชาการตัดเย็บ รายวิชาประวัติเครื่องแต่งกาย การออกแบบแบบตัด การออกแบบเครื่องแต่งกาย 1 การออกแบบเครื่องแต่งกาย 2 การออกแบบเสื้อผ้าเด็ก การออกแบบเสื้อผ้าสตรี และการออกแบบเสื้อผ้าชายในหมวดวิชาศิลปะ และการออกแบบ รวมทั้งรายวิชาการทำแบบตัดและการขยายแบบตัด และการบริหารงานผลิต และควบคุมคุณภาพในหมวดวิชาอุตสาหกรรม ที่มีเนื้อหาวิชาด้านการออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้า ซึ่งเป็นเนื้อหาการเรียนการสอนที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ

และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ด้วย นอกจากนี้ยังมีรายวิชาในแต่ละหมวดวิชาของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายนี้ อันได้แก่การวิเคราะห์ผ้าและวัสดุตกแต่ง เสื้อผ้าผู้สูงอายุ เทคนิคการทำแบบตัดเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน การทำแบบตัดจากเสื้อตัวอย่างต่าง ๆ ในหมวดวิชาการตัดเย็บ รายวิชาความรู้เรื่องผ้าและเส้นใยเบื้องต้น การออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์ การทำบาติก ชิลค์สกรีนในหมวดวิชาผ้าและเส้นใย รายวิชาศิลปะการตกแต่งเสื้อ การออกแบบเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน และการออกแบบเสื้ออุตสาหกรรมในหมวดวิชาศิลปะและการออกแบบ วิชาธุรกิจเสื้อผ้า ในหมวดวิชาธุรกิจ รวมทั้งรายวิชาอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 1 อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย 2 ในหมวดวิชาอุตสาหกรรม และวิชาการฝึกงาน มีเนื้อหาวิชาซึ่งไม่มีในรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” แต่ก็มีเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการออกแบบ การสร้างแบบ และความรู้ที่ช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบและสร้างแบบของผู้ประกอบอาชีพนักร้องแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เพื่อให้สามารถครอบคลุมทำงานด้านเสื้อผ้าได้ทุกแนวสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในสภาพปัจจุบันได้

ดังนั้น จึงควรนำเนื้อหาวิชาในแต่ละหมวดวิชาของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย ที่มีเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการออกแบบ การสร้างแบบ และความรู้ที่ช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบและสร้างแบบของผู้ประกอบอาชีพนักร้องแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนี้ มาศึกษาเพื่อหาแนวทางประกอบการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา และประกอบการกำหนดแนวทางพัฒนาด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ในการศึกษาติดตามผลการใช้หลักสูตรครั้งนี้

หลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้า

หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้าของกระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนอยู่อีกหลักสูตรหนึ่ง คือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้า พุทธศักราช 2535 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีกลุ่มวิชาชีพ ที่เกี่ยวกับการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายที่น่าสนใจ

อีกหลักสูตรหนึ่ง โดยได้มีการเปิดสอนที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ ทั้งนี้ได้เปลี่ยนชื่อสาขาวิชาชีพจากสาขาวิชาอุตสาหกรรมเสื้อผ้าที่เปิดสอนในปีการศึกษา 2534 มาเป็นสาขาวิชาออกแบบเสื้อผ้า (Apparel Design) ในปีการศึกษา 2535 โดยใช้ชื่อย่อว่า ปวส. (ออกแบบเสื้อผ้า) และมีความมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถ ดังต่อไปนี้คือ

1. ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการออกแบบเสื้อผ้า และงานที่สัมพันธ์กับเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิต
2. ปฏิบัติงานในหน้าที่การปรับปรุงแก้ไขงานออกแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับกระบวนการผลิต การวางแผนกำหนดวิธีการเพื่อการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย หรือเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก และสามารถดำเนินงานตามสาขาที่ได้เลือกศึกษา
3. ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพด้วยหลักวิชา ที่มีการวางแผน และควบคุมงานอย่างรอบคอบ ประหยัด รวดเร็ว ตรงต่อเวลา แก้ไขปัญหาด้วยหลักการและเหตุผล และรับผิดชอบต่อหน้าที่
4. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีคุณธรรม ระเบียบวิธี ความซื่อสัตย์สุจริต ความขยันหมั่นเพียร ความสำนึกในจรรยาอาชีพ และความรับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม

หลักสูตร ปวส. (ออกแบบเสื้อผ้า) นี้ไม่มีสาขางานเฉพาะ และมีกลุ่มวิชาในเกณฑ์หลักสูตรวิชาออกแบบเสื้อผ้า ดังต่อไปนี้

1. วิชาพื้นฐาน
2. วิชาชีพ
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน
 - 2.2 วิชาชีพเฉพาะสาขา
 - 2.3 วิชาชีพเลือก
3. วิชาเลือกเสรี

ในกลุ่มวิชาชีพของหลักสูตรนี้ดังกล่าวข้างต้น มีรายวิชาที่เป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพทางด้านการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และที่เกี่ยวข้อง มีดังต่อไปนี้

1. วิชาชีพพื้นฐาน วิชาชีพพื้นฐานจะมีวิชาต่าง ๆ อันได้แก่ วิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น และภาษาเบสิก วิชากระบวนการผลิตทางสิ่งทอ วิชาสัมมนา โครงการทางเทคโนโลยีการควบคุมคุณภาพทางอุตสาหกรรม วิชากระบวนการผลิตทางเคมีสิ่งทอ และวิชากระบวนการอุตสาหกรรมเคมี

กระบวนการอุตสาหกรรมเคมี (Chemical Process Industries)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจถึงองค์ประกอบมูลฐานของกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมเคมี
2. สามารถจำแนกความสำคัญของวัตถุดิบ กระบวนการผลิต พลังงาน ระบบเศรษฐกิจที่มีต่ออุตสาหกรรมเคมี
3. เข้าใจถึงกรรมวิธีของกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมเคมีหลักในประเทศ
4. เห็นความสำคัญของกระบวนการทางเคมีในกระบวนการทางอุตสาหกรรมเคมี

คำอธิบายรายวิชา : ศึกษาองค์ประกอบมูลฐานของกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมมีวัตถุดิบ พลังงาน ระบบเศรษฐกิจ กรรมวิธีของกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมเคมี เช่น อุตสาหกรรมกรด-ด่าง สบู่และผงซักฟอก น้ำมัน ผลิตภัณฑ์ยาง พลาสติก และอาหาร ฯลฯ โดยมีการชมโรงงานอุตสาหกรรมเคมีเป็นครั้งคราว

การควบคุมคุณภาพทางอุตสาหกรรม (Industrial Quality Control)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เพื่อเรียนรู้ถึงการประยุกต์ใช้หลักสถิติศาสตร์ในการควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับแผนภูมิควบคุมแปรปรวน และการยอมรับหรือปฏิเสธการสุ่มในมาตรฐานสินค้า
2. เพื่อเรียนรู้การได้มาซึ่งข้อมูลการใช้โคอะแกรมเหตุและผล เข้าไปหาที่มาของข้อมูล การฝึกอบรมการสร้างคุณภาพให้ได้มาซึ่งมาตรฐาน และการรักษามาตรฐานสินค้า
3. เพื่อเรียนรู้การควบคุมคุณภาพ มีความสำคัญต่อการใช้ทรัพยากรการผลิตอย่างมีคุณค่า และประหยัดได้ผลตอบแทนสูงสุดได้อย่างไร
4. เพื่อเรียนรู้การควบคุมคุณภาพช่วยยกระดับมาตรฐานสินค้าของประเทศให้ทัดเทียมนานาชาติและช่วยส่งเสริมการส่งออก

คำอธิบายรายวิชา : ศึกษาการประยุกต์หลักสถิติในการควบคุมคุณภาพ ระบบการควบคุมคุณภาพในการผลิต ข้อมูล ใบตรวจสอบ หลักสถิติเบื้องต้น แผนภูมิควบคุม พาราคโออะแกรม-เหตุผล กลุ่มสร้างคุณภาพ แผนการสุ่มตัวอย่างแบบคร่าว ๆ รูปแบบค่าใช้ง่าย

ของแผนการลุ่มตัวอย่าง ศึกษากระบวนการควบคุมคุณภาพในโรงงานอุตสาหกรรมตามสาขางานอาชีพ

กระบวนการผลิตทางสิ่งทอ (Introduction to Yarn and Fabric Forming)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้กระบวนการปั่นด้ายเบื้องต้น
 2. รู้กระบวนการทอผ้า การดักผ้าเบื้องต้น
 3. รู้กระบวนการปั่นด้าย ทอผ้า ดักผ้าในระบบอุตสาหกรรม
 4. มีประสบการณ์พื้นฐานในการปั่นด้าย ทอผ้าและดักผ้า

ด้วยเครื่องมือพื้นฐาน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากระบวนการปั่นเส้นด้ายใยสั้น กลไกพื้นฐานการทอผ้า และการดักผ้า ลายทอและลายดักพื้นฐาน ปฏิบัติการปั่นด้ายทอผ้า และดักผ้าด้วยเครื่องพื้นฐาน

กระบวนการผลิตทางเคมีสิ่งทอ (Introduction to Textile Dyeing and Finishing)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้จักกระบวนการเตรียมสิ่งทอเบื้องต้น
 2. รู้จักกระบวนการย้อมสีสิ่งทอเบื้องต้น
 3. รู้จักกระบวนการพิมพ์สิ่งทอเบื้องต้น
 4. รู้จักกระบวนการตกแต่งสำเร็จวัสดุสิ่งทอเบื้องต้น
 5. เห็นความสำคัญของกระบวนการผลิตในเชิงเคมีสิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากระบวนการผลิตทางเคมีสิ่งทอ ตั้งแต่กระบวนการเตรียม การย้อม การพิมพ์ และการตกแต่งสำเร็จ ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ

คอมพิวเตอร์เบื้องต้นและภาษาเบสิก (Computer Fundamental and Basic

Programming)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้เกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์
 2. เข้าใจระบบประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์
 3. เขียนโปรแกรมประมวลผลในงานวิชาชีพและชีวิตประจำวัน
 4. วิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีระบบ
 5. มีความละเอียดรอบคอบ
 6. รู้จักเคารพกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาวิวัฒนาการของคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ขนาดต่าง ๆ ระบบคอมพิวเตอร์ เลขฐานต่าง ๆ ระบบการประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ การเขียนผลงาน

คำสั่งประเภทต่าง ๆ ในภาษาเบสิก การแปลงผลงานเป็นโปรแกรมย่อย การเขียนโปรแกรมประมวลผลในวิชาชีพ

สัมมนา (Seminar)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์
 2. สามารถแสดงความคิดเห็นร่วมกัน โดยใช้เหตุผลและความรู้

เพื่อหาข้อสรุปในการแก้ปัญหา หรือทำโครงการ

3. ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม มีมนุษยสัมพันธ์ และเป็นประชาธิปไตย
4. เข้าใจวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลในเรื่องที่น่าสนใจ

คำอธิบายรายวิชา ให้นักศึกษาค้นคว้าหัวข้อเรื่องในสาขาวิชาชีพที่น่าสนใจ

เสนอโครงเรื่องสัมมนาคืออาจารย์ผู้ควบคุม เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วให้ค้นคว้ารวบรวมข้อมูล และดำเนินการสัมมนา

โครงการทางเทคโนโลยี (Technological Project)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการที่น่าสนใจ
 2. สามารถนำความรู้ที่เรียนมา และเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ให้เป็น

ประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนางานในวิชาชีพของตน

3. เสริมความรู้และประสบการณ์ ค้นคว้า อ่านหนังสือ

เก็บและรวบรวมข้อมูล ซึ่งเป็นการหาความรู้โดยอิสระและเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาและปฏิบัติการเกี่ยวกับโครงการเทคโนโลยี

ทางอุตสาหกรรมเคมีและสิ่งทอที่น่าสนใจ โดยนำความรู้จากวิชาชีพมาประยุกต์ภายใต้การแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ส่งรายงานฉบับสมบูรณ์ก่อนสิ้นภาคการศึกษา

2. วิชาชีพเฉพาะสาขา วิชาที่เป็นวิชาชีพเฉพาะสาขา ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับสิ่งทอ

วิชาการทำแบบตัด 1 วิชาการทำแบบตัด 2 วิชาประวัติศาสตร์ศิลป์ วิชาการวาดและการเขียนภาพร่าง วิชาการออกแบบเสื้อ 1 วิชาการออกแบบเสื้อ 2 วิชากายวิภาคและการวาดภาพคน

วิชาองค์ประกอบศิลป์ วิชาประวัติเครื่องแต่งกาย วิชาการทำเสื้อตัวอย่าง 1 วิชาการทำเสื้อตัวอย่าง 2 และวิชาหลักการออกแบบ

การทำแบบตัด 1 (Pattern Construction I)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้จักรักศิลปะ และหลักการสร้างแบบตัด การวัดตัว

ตามมาตรฐานของไทยและสากล

2. รู้จักการกำหนดตำแหน่ง เครื่องหมายและการใช้อุปกรณ์ทางเรขาคณิต
3. เข้าใจหลักการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปให้มีความสวยงาม และได้ประโยชน์ใช้สอยมากที่สุด

คำอธิบายรายวิชา หลักการสร้างแบบตัด การวัดตัวขนาดมาตรฐานไทยและสากล การสร้างแบบตัดบด็อกและแบบกระดาด การใช้อุปกรณ์ทางเรขาคณิตช่วยในการสร้างแบบการใช้และการดัดแปลงแบบตัดเสื้อเบื้องต้นให้เป็นแบบตัดเสื้อแบบต่าง ๆ เทคนิคการวางแบบตัดและการตัด การกำหนดตำแหน่งเครื่องหมายการเย็บ

การทำแบบตัด 2 (Pattern Construction 2)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. ศึกษาความต้องการของผู้บริโภคเกี่ยวกับแบบเสื้อ
 2. สามารถสร้างแบบตัดแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย
 3. ทราบหลักเกณฑ์ในการปรับขนาดแบบตัด
 4. เรียนรู้หลักวิธีการปูผ้า และการตัด
 5. สามารถคำนวณวัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการทำแบบตัด

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความต้องการของผู้บริโภคเกี่ยวกับแบบเสื้อและประโยชน์ใช้สอย กลวิธีสร้างแบบตัด และการดัดแปลงแบบตัด ตัดบด็อกและแบบกระดาดให้เป็นแบบตัดแบบต่าง ๆ เทคนิคการปรับขนาดแบบตัด หลักเกณฑ์การพิจารณาแบบเสื้อก่อนปรับขนาด วิศวกรรมการตัด กลวิธีปูผ้าและอุปกรณ์เทคนิคการตัด การคำนวณปริมาณวัสดุที่ต้องการใช้อุปกรณ์ทำเครื่องหมาย และควบคุมกระบวนการตัด

ประวัติศาสตร์ศิลป์ (History of Arts)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้แหล่งกำเนิดศิลปะ ทั้งตะวันออกและตะวันตก
 2. เข้าใจพัฒนาการของศิลปะในยุคสมัยต่าง ๆ ทั้งตะวันออกและตะวันตก
 3. รู้ประวัติและรูปแบบของศิลปะไทย
 4. สามารถเปรียบเทียบแบบอย่างศิลป์ ในยุคสมัยต่าง ๆ

5. ให้มีความซาบซึ้งในรูปแบบของศิลปะตะวันตก ตะวันออก

และไทย

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาแหล่งกำเนิด การถ่ายทอดรูปแบบ เปรียบเทียบศิลปะ ตะวันออกและตะวันตก รวมทั้งศิลปะของไทย

สีกับสิ่งทอ (Colour Usage in Textile)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้ทฤษฎีในการใช้สี
 2. เข้าใจการจัดสีตามระบบของ Munsell, Aswald และ C.I.E
 3. เข้าใจการจัดกลุ่มสีเพื่อใช้ในงานออกแบบ
 4. มีทักษะในการจัดระบบสีให้สอดคล้องกับงานออกแบบสิ่งทอ
 5. เห็นคุณค่าในการใช้สีในงานออกแบบสิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาทฤษฎีของการมองเห็นสี การจัดสีตามระบบของ Munsell, Aswald, C.I.E ความสัมพันธ์ของสีกับจิตวิสัย มีทักษะในการใช้สีชนิดต่าง ๆ สำหรับงานออกแบบ ตามหลักทฤษฎี โดยเฉพาะกับสิ่งทอ

การวาดและการเขียนภาพร่าง (Drawing and Sketching)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. สามารถเขียนภาพของจริงแบบต่าง ๆ ได้
 2. สามารถเขียนภาพแสดงสัดส่วนของแบบต่าง ๆ ที่มองเห็นได้
 3. สามารถเขียนภาพแสดงแบบต่าง ๆ ได้เร็วเป็นพิเศษ
 4. สามารถเขียนภาพตามจินตนาการได้เด่นชัด จนนำไปผลิตได้
 5. เพื่อให้ซาบซึ้งในงานศิลป์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของงานออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาการวาดภาพทิวทัศน์ ดอกไม้ สัตว์ และภาพหุ่นนิ่ง การเขียนภาพประกอบโดยใช้เทคนิควาดเส้น และการระบายสีจากอุปกรณ์การเขียนภาพชนิดต่าง ๆ

การออกแบบเสื้อ 1 (Apparel Design I)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้หลักการออกแบบเสื้อ
 2. รู้คุณสมบัติของนํ้ากออกแบบที่ดี
 3. เข้าใจโครงสร้างแบบภาพคนเพื่อแสดงแฟชั่น
 4. เข้าใจวิธีการเขียนส่วนประกอบและส่วนตกแต่งของเสื้อผ้า
 5. เห็นความสำคัญของการออกแบบเสื้อผ้า

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับหลักการออกแบบเสื้อ คุณสมบัติและหน้าที่ของนักรออกแบบ การพัฒนาความคิดในการออกแบบเสื้อและแบบแฟชั่น โดยการเขียนภาพร่าง (Sketch) พัฒนาการออกแบบเสื้อเพื่อความสวยงามและประโยชน์ใช้สอย ฝึกทักษะการออกแบบโดยวิธีเขียนภาพร่าง ให้แสดงลักษณะเฉพาะของผ้าในแบบเสื้อและลักษณะของตัวเสื้อโดยใช้หลักทฤษฎีต่าง ๆ ที่ได้ศึกษามา

กายวิภาคและการวาดภาพคน (Anatomy and Figure Drawing)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. เข้าใจส่วนประกอบ และสัดส่วนของร่างกายคน
2. รู้การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของกระดูก และกล้ามเนื้อเมื่อมีการเคลื่อนไหว
3. สามารถวาดภาพส่วนประกอบ และสัดส่วนร่างกายคนได้ ตามการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีการเคลื่อนไหว
4. สามารถวาดภาพคน ขนาดและสัดส่วนสำหรับคนจริง และภาพแสดงแบบเสื้อในอิริยาบถต่าง ๆ กัน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษากายวิภาควิทยาว่าด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะเรื่องกระดูกและกล้ามเนื้อของคน การเปลี่ยนแปลงขนาดและรูปร่างของกล้ามเนื้อและกระดูกในอิริยาบถต่าง ๆ กัน ฝึกการเขียนภาพคนในวัยต่าง ๆ กัน รวมทั้งเพศหญิงและชาย เพื่อแสดงแบบเสื้อด้วย สัดส่วนของภาพแสดงแบบ และสัดส่วนของคนจริงในกิริยาท่าทางต่าง ๆ กัน

การออกแบบเสื้อ 2 (Apparel Design II)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. รู้ความเปลี่ยนแปลงของแฟชั่น
2. สามารถคาดคะเนความเป็นไปได้ของแฟชั่นในระยะเวลาใกล้
3. สามารถใช้หลักการเขียนภาพร่างมาใช้ในการออกแบบได้
4. รู้ความพอดีและมาตรฐานที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบเสื้อ
5. เห็นความสำคัญของการออกแบบที่มีต่อการจำหน่าย

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความต้องการของแฟชั่น การเขียนภาพร่างเพื่อแสดงสัดส่วนของแบบเสื้อ และการทำเสื้อ ความจำเป็นที่บังคับให้นักรออกแบบเสื้อ ต้องปฏิบัติตามความต้องการให้เสื้อใช้ได้ตามความประสงค์ ความรู้ในด้านความพอดี (Fit) และรูปทรงของเสื้อตามแนวทางการออกแบบ ผลกระทบของคุณภาพมาตรฐานที่ต้องการและราคาจำหน่ายที่มีต่อแบบและการทำเสื้อ

ฝึกทักษะการออกแบบเสื้อโดยการวาดด้วยการเขียนภาพร่างระบายสี ตามทฤษฎีที่ได้เรียนรู้มา

องค์ประกอบศิลป์ (Principle of Arts)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้ทฤษฎีการจัดองค์ประกอบศิลป์
 2. เข้าใจประเภทของงาน 2 มิติ และ 3 มิติ และการนำไปใช้
 3. สามารถนำทฤษฎีของการจัดองค์ประกอบศิลป์ไปประยุกต์

ใช้กับงาน 2 มิติ และ 3 มิติ

4. สามารถจัดองค์ประกอบศิลป์ 2 มิติ และ 3 มิติ
5. มีจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการทำงานออกแบบ

องค์ประกอบศิลป์

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาทฤษฎีของการจัดองค์ประกอบศิลป์ เช่น เส้น รูปทรง พื้นผิว ความสมดุล การนำทฤษฎีองค์ประกอบศิลป์ไปประยุกต์เป็นงาน 2 มิติ และ 3 มิติ

ประวัติเครื่องแต่งกาย (History of Costume)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้จักรูปแบบของการแต่งกายของประเทศต่างๆ
 2. เข้าใจถึงการพัฒนาและสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงการแต่งกาย

ในสมัยต่าง ๆ

3. สามารถนำมาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบและตกแต่ง

เสื้อสมัยปัจจุบัน

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปแบบของเครื่องแต่งกายของคนไทย และประเทศในภาคพื้นเอเชีย ยุโรป และอเมริกา ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน อิทธิพลของสังคม เศรษฐกิจ และความเป็นประเทศชาติที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเครื่องแต่งกาย ให้นักศึกษารวบรวมภาพการเปลี่ยนแปลงไว้เป็นหลักฐาน เพื่อนำไปเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม

การทำเสื้อตัวอย่าง 1 (Sample Making I)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. รู้ขนาดสัดส่วนของเด็กหญิง และสตรีวัยต่าง ๆ
 2. สามารถออกแบบ และทำแบบตัดเสื้อตามที่ต้องการ
 3. รู้วิธีศึกษาเรื่องเวลาและรู้วิธีการคำนวณต้นทุนการผลิต
 4. กำหนดคุณภาพเสื้อโดยทั่วไปได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาขั้นตอนการทำเสื้อสตรี และเด็กหญิง ศึกษาเรื่องเวลาการทำงานตั้งแต่เริ่มต้นการออกแบบ การทำแบบตัดจนกระทั่งทำเป็นผลสำเร็จ การจัดแผนงานการผลิตตามลำดับขั้น การคำนวณคิดราคาต้นทุนตามระบบ การกำหนดคุณภาพเสื้อสำเร็จ และเวลาที่ควรผลิตจำหน่าย

การทำเสื้อตัวอย่าง 2 (Sample Making 2)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้ขนาดสัดส่วนของเด็กชาย และชายผู้ใหญ่วัยต่าง ๆ
 2. สามารถออกแบบ และทำแบบตัดเสื้อได้ตามที่ต้องการ
 3. รู้วิธีศึกษาเรื่องเวลา และวิธีคำนวณต้นทุนการผลิต
 4. กำหนดคุณภาพทั่วไปของเสื้อผ้าได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาขั้นตอนการทำเสื้อเด็กชาย และชายวัยผู้ใหญ่ และรูปร่างต่าง ๆ ศึกษาเรื่องเวลาการทำงานเริ่มต้นตั้งแต่การออกแบบ การทำแบบตัด จนกระทั่งเป็นผลสำเร็จ การจัดแผนงานการผลิตตามลำดับขั้น การคิดคำนวณราคาต้นทุนตามระบบ การกำหนดคุณภาพเสื้อสำเร็จ และเวลาที่ควรผลิตเพื่อการจำหน่าย

หลักการออกแบบ (Principle of Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจหลัก และองค์ประกอบในการออกแบบ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่าง และประโยชน์ใช้สอย
 2. รู้อิทธิพล และขอบเขตจำกัดที่มีต่อการออกแบบ
 3. มีทักษะในการปฏิบัติการออกแบบทั้งในลักษณะงาน 2 มิติ และ 3 มิติ ตามกฎเกณฑ์และการประยุกต์
 4. เข้าใจเทคนิคการใช้วัสดุชนิดต่าง ๆ
 5. ตระหนักถึงความสำคัญของหลักการออกแบบที่มีต่องานออกแบบเครื่องแต่งกาย และสิ่งทอ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาหลักและองค์ประกอบของการออกแบบ ความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างและประโยชน์ใช้สอย อิทธิพลและขอบเขตจำกัดที่มีต่อการออกแบบ รูปร่าง และประโยชน์ใช้สอยของผลิตภัณฑ์ ปฏิบัติการออกแบบตามกฎเกณฑ์และการประยุกต์ ทั้งในลักษณะงาน 2 และ 3 มิติ เพื่อสร้างสรรค์ให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างความคิด การใช้เทคนิควัสดุชนิดต่าง ๆ และจินตนาการ ฝึกให้รู้จักหาแนวทางใช้การสร้างสรรค์อันเป็นพื้นฐานในการออกแบบ

8. **วิชาชีพเลือก** วิชาที่เป็นวิชาชีพเลือก ได้แก่ วิชาเทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 1 วิชาการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ วิชาการออกแบบบรรจุภัณฑ์ วิชาการออกแบบเครื่องประดับ วิชาการออกแบบเสื้อ 3 วิชาเทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 2 วิชาการทำผ้ามัดย้อมและบาติก วิชาแนวความคิดการออกแบบ วิชาการออกแบบเสื้อถัก วิชาการออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย วิชาการออกแบบเครื่องประดับหนัง วิชาศิลปะและอารยธรรมไทย วิชาการจัดการสินค้าตามสมัย วิชาการออกแบบเฉพาะงาน 1 วิชาการออกแบบเฉพาะงาน 2 วิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์กระดาษ วิชาการออกแบบลายปัก/ผ้าลูกไม้ วิชาธุรกิจอุตสาหกรรม และวิชาการบริหารธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม

เทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 1 (Fashion Arts and Design I)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้หลักการออกแบบ

2. เข้าใจวิธีการวาดภาพหุ่นแบบเสื้อตามสมัย

3. เข้าใจเทคนิคการวาดและระบายสี

4. เข้าใจการสร้างรูปแบบเสื้อตามสมัย

5. เห็นคุณค่าในความสำคัญของศิลปะตามสมัยและการออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาสำรวจแบบอย่างละเอียดของเสื้อตามสมัย โดยยึดถือ

แนวสินค้าตามสมัยปัจจุบัน เน้นความสัมพันธ์ตามความต้องการของสังคมปัจจุบันกับแนวโน้ม

ของสินค้าตามสมัยที่จะมีต่อไป หลักการวิเคราะห์รูปถ่ายให้ออกมาเป็นรูปแบบเสื้อตามสมัย

กระตุ้นนักศึกษาให้รู้จักพัฒนาแนวความคิดการออกแบบของตนเองโดยนำความรู้เชิงศิลป์ที่ได้ศึกษามาใช้

เทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 2 (Fashion Arts and Design II)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้วิธีการการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบเสื้อผ้า

และตลาดเสื้อผ้า

2. เข้าใจอิทธิพลของลายผ้าที่มีต่อการออกแบบเสื้อผ้า

3. เข้าใจวิธีการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า

4. เข้าใจหลักการออกแบบเสื้อลายดัก และหลักการออกแบบ

โฆษณาเสื้อผ้า

5. เข้าใจวิธีการรวบรวมผลงานจัดรูปเล่ม

6. ปฏิบัติการออกแบบเสื้อผ้า

7. เห็นความสำคัญของตลาดแฟชั่นที่มีผลต่อการออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบเสื้อผ้าจากผ้าที่พบในตลาดสินค้าตามสมัย อิทธิพลของลายผ้าที่มีต่อการออกแบบเพื่อนำมาพัฒนารูปแบบเสื้อตามสมัย หลักการออกแบบเสื้อและลายดก การออกแบบโฆษณางานเสื้อผ้า การเก็บรวบรวมผลงานจัดเป็นรูปเล่ม

การทำผ้ามัดย้อมและบาติก (Tie Die & Batik)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้รูปแบบและกรรมวิธีทำผ้ามัดย้อม และบาติก
 2. สามารถออกแบบลวดลายผ้ามัดย้อม และบาติก
 3. สามารถย้อมสี ผ้ามัดย้อมและบาติก
 4. สามารถใช้เทคนิคพิเศษในการทำผ้ามัดย้อม และบาติก
 5. เพื่อให้ตระหนักในรูปแบบ และกรรมวิธีผลิตผ้ามัดย้อม

และบาติก

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปแบบกรรมวิธี วัสดุ และอุปกรณ์ การทำผ้ามัดย้อมและบาติก เช่น การพิมพ์ การย้อม การเพ้นท์ ปฏิบัติงานออกแบบลวดลายการย้อมสี ฯลฯ ฝึกเทคนิควิธีย้อมสีผ้า เพ้นท์ผ้าบาติกแบบต่าง ๆ

การออกแบบเสื้อ 8 (Apparel Design III)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้เทคนิคและเข้าใจวิธีพันหุ่น 3 มิติ
 2. สามารถออกแบบเสื้อแฟชั่นโดยใช้หุ่นเป็นเครื่องช่วย
 3. เข้าใจวิธีการสร้างสรรค์แนวความคิดในการพันหุ่น
 4. สามารถปรับปรุงแบบให้เหมาะสมกับกระบวนการผลิต

อุตสาหกรรม

5. เห็นความสำคัญของการออกแบบเสื้อที่กระทบต่อการกระจาย

ผลิตภัณฑ์

คำอธิบายรายวิชา การออกแบบเสื้อชั้นสูง ใช้เทคนิคการพันเสื้อกับหุ่น ซึ่งมีรูปร่างและขนาดต่าง ๆ กัน ให้เกิดเป็นเสื้อแบบที่ใช้ในโอกาสต่าง ๆ สมควรเป็นเสื้อแบบที่จะเขียนแบบภาพร่างให้ชัดเจนได้ยาก มีความสามารถที่จะปรับปรุงแบบเสื้อให้เหมาะกับระบบการผลิต

และเศรษฐศาสตร์การผลิต การตลาด และการกระจายสินค้าวิธีต่าง ๆ ผลกระทบต่อการออกแบบเสื้อ
ของวิธีกระจายสินค้าของฝ่ายขาย ฝึกรออกแบบเสื้อให้ถูกต้องตามหลักทฤษฎีที่ได้ศึกษามาทั้งหมด

แนวความคิดการออกแบบ (Creative Principle of Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. เข้าใจศักยภาพของธรรมชาติ และลวดลายศิลปะประจำชาติ
และสากล รวมทั้งรูปทรงเรขาคณิต

2. สามารถนำความเข้าใจนั้นมาคิดแปลงลวดลายตกแต่ง

3. เข้าใจอิทธิพล และขอบเขตของการใช้ศักยภาพของธรรมชาติ
และรูปเรขาคณิต

4. สามารถนำมาใช้ออกแบบเครื่องแต่งกายหรือตกแต่งสิ่งทอได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาและสำรวจศักยภาพของการออกแบบที่พบในธรรมชาติ
ศิลปะประจำชาติและในเรขาคณิต เพื่อทำเป็นรูปแบบและออกแบบสำหรับนำมาใช้กับเครื่องแต่งกาย
และงานอื่นที่สัมพันธ์ และสามารถนำสิ่งที่พบเห็นมาพัฒนาเป็นรูปแบบ หรือลวดลายที่สวยงาม
ใช้ตกแต่งสิ่งอื่น ๆ ได้

การออกแบบเสื้อถัก (Knit Wear Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้รูปแบบของเสื้อถัก

2. เข้าใจกรรมวิธีการถักเสื้อ

3. สามารถออกแบบเสื้อ และลวดลายของเสื้อถัก

4. สามารถออกแบบ Pattern บนแผ่นตารางกราฟ

5. เพื่อให้รู้คุณค่าของการออกแบบเสื้อผ้า

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปทรงแบบของเสื้อถัก กรรมวิธีการถัก ถักถักเบื้องต้น
การออกแบบเสื้อถักลวดลาย Pattern บนแผ่นตารางกราฟ รวมทั้งวิธีการใช้เครื่องมือต่าง ๆ
ในการออกแบบ

การออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย (Costume Accessories Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา 1. รู้รูปแบบของเครื่องประกอบการแต่งกาย

2. เข้าใจการใช้เครื่องประกอบการแต่งกาย

3. สามารถออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย

4. สามารถนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

5. สามารถใช้วัสดุที่มีในธรรมชาติและวัสดุสังเคราะห์มาประกอบเป็นรูปแบบของผลิตภัณฑ์

6. เพื่อให้ตระหนักในประโยชน์ของงานออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปแบบของเครื่องประกอบการแต่งกายของไทยและสากล วิธีการใช้เครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น เครื่องประดับ หมวก กระเป๋า รองเท้า ฯลฯ การใช้วัสดุธรรมชาติและสังเคราะห์เช่น กก เส้นใยพืช หนังเทียม ผ้าพิมพ์ ผ้าทอ ฯลฯ ออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อประกอบการแต่งกาย

การออกแบบเครื่องประดับผนัง (Wall Hanging Design)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. รู้รูปแบบของเครื่องประดับผนัง
2. สามารถออกแบบเครื่องประดับผนังแบบต่าง ๆ
3. สามารถนำวัสดุธรรมชาติ และวัสดุสังเคราะห์มาประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ตกแต่งผนัง
4. สามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ออกแบบ ผลิตภัณฑ์ประดับผนัง

5. เพื่อให้เกิดจินตนาการในการทำงานออกแบบ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปแบบเครื่องประดับฝาผนัง ออกแบบเครื่องประดับผนังจากการใช้วัสดุธรรมชาติ เช่น หนัง เส้นใยพืช เส้นใยสังเคราะห์ ผ้า พลาสติกมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับประดับผนัง ปฏิบัติการออกแบบและผลิตโดยใช้กรรมวิธีต่าง ๆ เช่น การถัก ทอ การปะติด การเย็บเชื่อมประสาน ฯลฯ

ศิลปะและอารยธรรมไทย (Thai Civilization and Arts)

จุดมุ่งหมายรายวิชา

1. รู้จักรูปแบบของศิลปะประจำชาติในยุคสมัยต่าง ๆ
2. รู้จักอารยธรรมไทยตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน
3. รู้ความเป็นมาของศิลปะและอารยธรรมไทย
4. ปฏิบัติงานศิลปะและอารยธรรมไทยได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษารูปแบบ เหตุผล ความเป็นมา วิธีการและความเกี่ยวเนื่องของงานศิลปะและอารยธรรมไทย ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับศิลปะ

และอารยธรรมไทยในรูปแบบต่าง ๆ ได้เช่น ลวดลายไทย ภาพไทย สิ่งประดิษฐ์ไทย ฯลฯ เป็นต้น

การจัดการสินค้าตามสมัย (Fashion Merchandising)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้จัดการสินค้า
 2. รู้ตลาดและวงจรของสมัยนิยม
 3. เข้าใจรายละเอียดของการจัดการสินค้าตามสมัย
 4. เห็นความสำคัญของธุรกิจแฟชั่นและการจัดการสินค้าตามสมัย

คำอธิบายรายวิชา วิเคราะห์ความหมายของการจัดการสินค้าตามสมัย ขอบข่ายของหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้จัดการสินค้า การตลาดสินค้าตามสมัย การวางแผนกำหนดรูปแบบของการทำการขายสินค้า หลักการเลือกวัตถุดิบ นโยบายการพัฒนารูปแบบของสินค้า การตั้งการผลิต นโยบาย ความสัมพันธ์ภายในโรงงานโดยเฉพาะฝ่ายขายกับฝ่ายผลิต

ธุรกิจอุตสาหกรรม (Industrial Business)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เพื่อให้มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ ใบสำคัญ และเอกสารทางธุรกิจ หลักการตลาด การบัญชีและการเสียภาษี
 2. เพื่อให้มีความเข้าใจหลัก และวิธีการประกอบกิจการธุรกิจขนาดเล็กในด้านการบริการและการผลิต
 3. เพื่อให้เห็นความสำคัญในการประกอบธุรกิจอย่างมีระบบ
- จรรยาบรรณในวิชาชีพและรับผิดชอบต่อสังคม

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเกี่ยวกับธุรกิจเบื้องต้นในด้านใบสำคัญและเอกสารทางธุรกิจ เช่น ใบส่งของ ใบเรียกเก็บเงิน ใบเสร็จรับเงิน เช็ค ตั๋วสัญญาซื้อ ขาย เอกสารทางการเงินและบัญชี หลักการตลาดเบื้องต้น การบัญชีและการเสียภาษีสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก หลักและวิธีการประกอบกิจการธุรกิจขนาดเล็กในด้านการบริการและการผลิตที่เกี่ยวกับการเริ่มประกอบกิจการ การหาทุน การดำเนินการ การคิดราคา การจัดจำหน่าย และการรับงาน

การบริหารธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Industrial Management)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เพื่อให้มีความรู้งานธุรกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ รวมทั้งงานที่เกี่ยวข้องในสาขาของตนในสภาพของตลาดงานในปัจจุบัน
 2. เพื่อให้เข้าใจหลักการและสามารถเขียนโครงการ ดำเนินการธุรกิจขนาดเล็กในสาขางานของตน

3. เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญในการดำเนินการอย่างมีแผน และปฏิบัติตามโครงการ หรือแผนงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาธุรกิจและงานในสาขาของตนที่เกี่ยวกับลักษณะงาน และผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจสภาพของตลาดงานในปัจจุบัน หลักและวิธีการเขียนโครงการ การวางแผน ดำเนินการ การติดตามประเมินผล และการแก้ไขปัญหาและอุปสรรค นักศึกษาจะต้องเขียนโครงการ ธุรกิจขนาดเล็กตามแนวคิดของตน เพื่อเป็นการเตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษา พร้อมทั้งอธิบายเสนอโครงการต่อเพื่อนร่วมชั้น โครงการจะต้องได้รับการยอมรับในด้านความเป็นไปได้

การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ (Computer Graphic)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้หลักการและเทคนิคการใช้คอมพิวเตอร์
 2. รู้วิธีการออกแบบ 2-3 มิติด้วยคอมพิวเตอร์
 3. รู้วิธีการออกแบบสื่อด้วยคอมพิวเตอร์
 4. รู้วิธีการใช้คอมพิวเตอร์ในการควบคุมงานในโรงงาน

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป

คำอธิบายรายวิชา หลักการและเทคนิคการใช้คอมพิวเตอร์ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการออกแบบเสื้อ การสร้างแบบตัด การวางแบบตัด การควบคุมการตัด และในงานอุตสาหกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง

การออกแบบบรรจุภัณฑ์ (Packaging Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. เข้าใจและรู้เรื่องของปริมาณการบรรจุและน้ำหนักของหีบห่อ
 2. เข้าใจและรู้เรื่องของออกแบบฉลากหีบห่อ
 3. เข้าใจและรู้เรื่องของออกแบบโครงสร้างหีบห่อ
 4. เข้าใจและรู้เรื่องเกี่ยวกับวัสดุและกรรมวิธีผลิตงานหีบห่อ
 5. สามารถปฏิบัติงานออกแบบหีบห่อได้

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาเรื่องการหาค่าปริมาตรพื้นที่ในการบรรจุ ค่าของน้ำหนัก วัสดุต่างชนิด ทั้งของเหลว ของแข็งและอื่น ๆ ตลอดจนระบบมาตราส่วนที่ใช้เป็นมาตรฐานสากล และการจัดพื้นที่บรรจุ ศึกษาวิธีการจัดตัวหนังสือ จิตวิทยาการใช้สีด้วยคำโฆษณาที่ใช้กับฉลากของหีบห่อ และระบบการพิมพ์ฉลากบนวัสดุต่าง ๆ ศึกษาวิธีการออกแบบโครงสร้างรูปแบบหีบห่อ

และความประหยัสด้านต่าง ๆ ศึกษาวัสดุที่นิยมทำหีบห่อผลิตภัณฑ์ทั่วไปในปัจจุบันและระบบการผลิต ปฏิบัติงานออกแบบเขียนแบบร่างและเขียนแบบจริงของหีบห่อ ปฏิบัติงานทำหุ่นจำลองหีบห่อ

การออกแบบเครื่องประดับ (Jewellery Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. เข้าใจประวัติและวิวัฒนาการของงานออกแบบเครื่องประดับ
 2. เข้าใจคุณสมบัติของเครื่องประดับในสมัยต่าง ๆ
 3. เข้าใจลักษณะวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรและกรรมวิธี

ในการผลิต

4. เข้าใจราคาขายของสินค้า เครื่องประดับที่เหมาะสมกับการผลิต
5. มีสำนึกในจรรยาบรรณของนักออกแบบในการทำงาน

และผลิตสินค้าเครื่องประดับ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประวัติ และวิวัฒนาการของเครื่องประดับยุคต่าง ๆ ศึกษาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องจักร กรรมวิธีในการผลิต ศึกษาความนิยมของเครื่องประดับในสมัยต่าง ๆ ศึกษาภาวะการผลิตที่เหมาะสมกับการค้าเครื่องประดับ

การออกแบบผลิตภัณฑ์กระดาษ (Paper Products Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา
1. เข้าใจประเภท ชนิดของกระดาษ ที่สามารถนำมาผลิตภัณฑ์กระดาษได้
 2. เข้าใจมาตรฐานเครื่องหมายสัญลักษณ์ของวัสดุที่เป็นกระดาษที่ใช้ในการทำผลิตภัณฑ์

3. เข้าใจกระบวนการในการนำวัสดุที่เป็นกระดาษมาพัฒนาประยุกต์ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ทั้งระบบอุตสาหกรรม และกึ่งอุตสาหกรรม

4. มีทักษะในการทำโครงการออกแบบผลิตภัณฑ์จากกระดาษ
5. มีจิตสำนึกในคุณค่าของการออกแบบความรับผิดชอบต่อหน้าที่

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาประเภท ชนิด วัสดุคิปประเภทกระดาษ มาตรฐานเครื่องหมาย สัญลักษณ์ของวัสดุกระดาษ ขบวนการ กรรมวิธีการผลิต ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จากกระดาษได้อย่างถูกต้อง ทั้งระบบอุตสาหกรรมและกึ่งอุตสาหกรรม การควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์

การออกแบบลายปัก/ผ้าถูไม้ (Embroidery and Lacing Design)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา** 1. เข้าใจการทำงานของเครื่องทำผ้าถูไม้ และเครื่องปักตามมาตรฐานอุตสาหกรรม
2. เข้าใจมาตรฐานของลาย เครื่องหมาย สัญลักษณ์ คำสั่งที่นำมาใช้ในการออกแบบอย่างถูกต้อง
3. เข้าใจชนิด ประเภท ความเหมาะสมของวัสดุที่จะนำมาใช้พิจารณาออกแบบให้เหมาะสมกับลวดลายและเครื่องจักร
4. สามารถปฏิบัติงานออกแบบผ้าถูไม้ และผ้าปักตามมาตรฐานอุตสาหกรรมที่ได้วางโครงการไว้
5. มีจิตสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบ การค้นคว้า ปรับปรุงการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาหลักทฤษฎีการออกแบบมาตรฐานของลวดลาย เครื่องหมาย สัญลักษณ์คำสั่งที่นำมาใช้ในการออกแบบให้เหมาะสมกับความต้องการทางเทคนิค เพื่อปรับปรุงให้เป็นลวดลายปัก ลายผ้าถูไม้เชิงอุตสาหกรรม ศึกษาเครื่องปักลวดลาย เครื่องทำผ้าถูไม้ ชนิดต่าง ๆ ฝึกการออกแบบลวดลายและผลิตตามโครงการ

การออกแบบเฉพาะงาน 1 (Specialization in Design I)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา** 1. วิเคราะห์และสำรวจตลาดเครื่องแต่งกายหญิงและเด็กหญิง
2. ออกแบบชุดต่าง ๆ ของเด็กและหญิงวัยต่าง ๆ ตามสมัยนิยม
3. สามารถจัดลำดับขั้นตอนการทำแบบตัดและเย็บสำเร็จ
4. เห็นความสำคัญของการวิเคราะห์งานก่อนการปฏิบัติงานจริง

คำอธิบายรายวิชา สำรวจตลาดและวิเคราะห์เครื่องแต่งกายหญิง และ เด็กวัยต่าง ๆ เช่น ชุดลำลอง ชุดทำงาน ชุดชั้นใน และชุดโอกาสพิเศษ ฝึกออกแบบชุดต่าง ๆ เหล่านี้ ทำแบบตัดและตัดเย็บชุดที่น่าสนใจ มีค่า ถูกต้องตามหลักวิชาที่ได้ศึกษามาแล้วและมีฝีมือปราณีตพอแก่การจัดเป็นสินค้าส่งออก

การออกแบบเฉพาะงาน 2 (Specialization in Design 2)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา** 1. วิเคราะห์และสำรวจตลาดเครื่องแต่งกายชายและเด็กชาย
2. ออกแบบชุดต่าง ๆ ของเด็กหรือชายผู้ใหญ่ได้

3. สามารถจัดลำดับขั้นตอนการทำแบบตัดจนกระทั่งทำสำเร็จได้
4. เห็นความสำคัญของการวิเคราะห์งานก่อนปฏิบัติงานจริง

คำอธิบายรายวิชา วิเคราะห์และสำรวจตลาดเครื่องแต่งกายชายและเด็กชายวัย และรูปร่างต่าง ๆ กัน ในชุดแบบต่าง ๆ เช่น ชุดลำลอง ชุดนอน ชุดกีฬา ชุดโอกาสพิเศษ ฯลฯ ฝึกออกแบบชุดต่าง ๆ เหล่านี้ ทำแบบตัดและตัดเย็บชุดที่น่าสนใจ มีค่า ถูกต้องตามหลักวิชาการ ที่ให้ศึกษามาแล้ว และมีฝีมือปราณีต พอแก่การจัดเป็นสินค้าส่งออก

4. วิชาชีพพื้นฐานทางช่างอุตสาหกรรม สำหรับนักศึกษาที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะต้อง เรียนเพิ่มวิชาชีพพื้นฐานทางช่างอุตสาหกรรม ซึ่งมีวิชาดังต่อไปนี้

ฝึกฝีมือ 1 (Basic Training)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้วิธีใช้เครื่องมือในงานวิชาชีพ
 2. พิจารณาเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับงาน
 3. ปฏิบัติงานพื้นฐานทางด้านวิชาชีพทางอุตสาหกรรม
 4. เห็นความสำคัญของการฝึกงานอาชีพ

คำอธิบายรายวิชา ฝึกทักษะงานด้านวิชาชีพในการใช้หรือการเลือกใช้เครื่องมือ ที่เหมาะสมกับงานที่นำมาปฏิบัติงานพื้นฐานทางด้านวิชาชีพทางอุตสาหกรรม และการทำงาน ตามขั้นตอนด้วยความปลอดภัยอย่างมีประสิทธิภาพในงานอุตสาหกรรม พร้อมทั้งการใช้เทคนิค วิธีการที่ทันสมัยในงานออกแบบ

พื้นฐานวิชาชีพการออกแบบ 1 (Basic Design 1)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้พื้นฐานวิชาชีพ
 2. ปฏิบัติงานและฝึกทักษะเสริมวิชาชีพ
 3. เห็นความสำคัญและเข้าใจในงานวิชาชีพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษางานพื้นฐานวิชาชีพทางด้านอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง กับงานช่างให้เหมาะสมกับสภาพงานออกแบบในเชิงอุตสาหกรรม ศึกษากระบวนการธุรกิจอุตสาหกรรม และความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม ค้นคว้าวิธีการที่แปลกใหม่โดยใช้เครื่องมือที่มีระบบ และทันสมัยในการออกแบบอุตสาหกรรม

พื้นฐานวิชาชีพทางออกแบบ 2 (Basic Design 2)

- จุดมุ่งหมายรายวิชา**
1. รู้พื้นฐานวิชาชีพ

2. ปฏิบัติงานและฝึกทักษะเสริมวิชาชีพ

3. เห็นความสำคัญและเข้าใจในงานวิชาชีพ

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาความรู้พื้นฐานทางด้านการออกแบบ ซึ่งประกอบด้วย หลักการทางทฤษฎี และหลักการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับงานเครื่องแต่งกาย (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์. 2535 : 1-75)

จะเห็นได้ว่า หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอุตสาหกรรม สาขาการออกแบบเสื้อผ้า พุทธศักราช 2535 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลนี้ ก็เป็นหลักสูตรระยะยาวที่ใช้เวลาเรียน 2 ปีอีกหลักสูตรหนึ่ง ที่เน้นทางด้านอุตสาหกรรมและศิลปะการออกแบบเสื้อผ้าโดยเฉพาะ ซึ่งมีเนื้อหาวิชาในกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้า และมีสอนในหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” อันได้แก่ เนื้อหาวิชาการทำแบบตัด 1 การทำแบบตัด 2 สืบกับสิ่งทอ ประวัติศาสตร์ศิลป์ การวาดและการเขียนภาพร่าง การออกแบบเสื้อ 1 การออกแบบเสื้อ 2 กายวิภาคและการวาดภาพคน ประวัติเครื่องแต่งกาย การทำเสื้อตัวอย่าง 1 และการทำเสื้อตัวอย่าง 2 ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา เนื้อหาวิชาเทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 1 แนวความคิดการออกแบบ การออกแบบเฉพาะงาน 1 และการออกแบบเฉพาะงาน 2 ในกลุ่มวิชาชีพเลือก สำหรับเนื้อหาวิชาของกลุ่มวิชาชีพในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอุตสาหกรรม สาขาการออกแบบเสื้อผ้า ที่มีประโยชน์ต่อการช่วยเสริมความรู้และการทำงาน ในอาชีพนักออกแบบและสร้างแบบเครื่องแต่งกาย แต่ไม่มีในรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร วิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” อันได้แก่ เนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์ศิลป์ วิชาองค์ประกอบศิลป์ และหลักการออกแบบในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา เนื้อหาวิชาการควบคุมคุณภาพทางอุตสาหกรรม และสัมมนาในกลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน รวมทั้งเนื้อหาวิชาเทคนิคการออกแบบและศิลปะตามสมัย 2 การทำผ้ามัดย้อมและบาติก การออกแบบเสื้อ 3 การออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย ศิลปะและอารยธรรมไทย การออกแบบลายปัก/ผ้าลูกไม้ ธุรกิจอุตสาหกรรม การบริหารธุรกิจ อุตสาหกรรมขนาดย่อม การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ และการออกแบบบรรจุภัณฑ์ ในกลุ่มวิชาชีพเลือก ซึ่งเนื้อหาวิชาที่กล่าวมานี้สามารถช่วยเสริมความรู้ทางด้านศิลปะการออกแบบ การสร้างแบบ การตกแต่งเสื้อผ้า เสื้อผ้าอุตสาหกรรม การบริหารธุรกิจเสื้อผ้า และการใช้เทคโนโลยี

ที่ทันสมัยในการออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้า ที่จะช่วยให้สอดคล้องกับความต้องการ
ของตลาดแรงงานและทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในสภาพปัจจุบันได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น จึงควรนำเนื้อหาวิชาในแต่ละกลุ่มวิชาชีพของหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง อุตสาหกรรม สาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้า ที่มีเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการออกแบบ
สร้างแบบ และความรู้ที่ช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบและสร้างแบบของผู้ประกอบอาชีพ
นักออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนี้ มาศึกษาเพื่อหาแนวทางประกอบ
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา และประกอบการกำหนดแนวทางพัฒนาด้านเนื้อหาวิชา
ของหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
ในการศึกษาคิดตามผลการใช้หลักสูตรครั้งนี้ด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการติดตามผลการใช้หลักสูตร

การศึกษาคิดตามการใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด
และเนื้อหาการเรียนการสอน รวมทั้งการนำความรู้จากหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพ เพื่อดูว่า
หลักสูตรนี้ได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับการนำไป
ใช้ในการประกอบอาชีพในสภาพปัจจุบันหรือไม่ ซึ่งผู้ที่ใช้หลักสูตรโดยตรงก็คือ ครูผู้สอน
และผู้ที่น่าความรู้จากหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพก็คือ ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรแล้ว
ประกอบอาชีพที่เป็นวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีผู้ทำงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการติดตามผลการใช้
หลักสูตรจากความคิดเห็นของครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษาไว้หลายเรื่อง เช่น

คณะนักศึกษาฝึกหัดครูอาชีวศึกษา (2505 : 28) ได้ติดตามผลศิษย์เก่าวิทยาลัยเทคนิค
กรุงเทพ ปีพ.ศ. 2496-2504 ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาแผนกวิชาเนื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย
ได้งานทำมากที่สุด ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาในแผนกวิชาอาหารและโภชนาการส่วนใหญ่ได้งานทำ
เกี่ยวกับการควบคุมงานมากกว่าการเป็นครู และวิชาที่ผู้สำเร็จการศึกษานำไปใช้ได้มากที่สุด
คือ วิชาเอกของแต่ละสาขา

สมปอง สุขเอี่ยม (2506 : 47) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการประกอบอาชีพ
และศึกษาต่อของนักเรียนพาณิชยการ รุ่น 2504 เฉพาะโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมอาชีวศึกษา
ในพระนครและธนบุรี พบว่านักเรียนชายได้เข้าศึกษาต่อร้อยละ 31.31 นักเรียนหญิงเข้าศึกษาต่อ

ร้อยละ 16.07 ในด้านการทำงานนักเรียนชายได้ทำงานร้อยละ 44.41 นักเรียนหญิงได้งานทำร้อยละ 34.82 งานที่นักเรียนต้องการจะทำเป็นอันดับหนึ่งคือ งานราชการ ในการทำงานนั้นนักเรียนได้นำความรู้ และประสบการณ์จากโรงเรียนไปใช้มากที่สุด ส่วนอุปสรรคในการทำงานคือ ขาดความชำนาญในงานที่ปฏิบัติอยู่

เพ็ญสุข หวังแก้ว (2507 : 54) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูประถมศึกษาปีที่ 4 ในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 พบว่า ครูมีความเห็นว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตรยังไม่ชัดเจน ครูเข้าใจหลักสูตรได้พอประมาณ เพราะหลักสูตรเขียนไว้เข้าใจยาก

อรรณพ เขียวถาวร (2512 : 91) ได้ทำการวิจัยติดตามผลผู้สำเร็จหลักสูตรระยะสั้น จากโรงเรียนสารพัดช่างธนบุรี รุ่นที่ 16-17 ประจำปีการศึกษา 2508 พบว่า จำนวนประชากรร้อยละ 73.97 ไม่มีงานทำมาก่อนที่จะเข้ามาศึกษา และหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว ประมาณสามในสี่ของผู้ที่ไม่เคยมีงานทำมาก่อนนั้นได้เข้าทำงาน อุปสรรคในการทำงาน คือ มีความรู้ในภาคปฏิบัติน้อยเกินไป

วิเชียร เทียมเมือง (2520 : 21) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากเห็นว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรชัดเจนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนพอสมควร เนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพอสมควร แผนการสอนชัดเจนสอดคล้องกับเนื้อหาและช่วยในการสอนค่อนข้างมาก ส่วนที่ต้องคิดเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ได้แก่ แผนการสอนจริยศึกษา คณิตและนาฏศิลป์ ควรให้ลดเวลาเรียนทั้งสองวิชานี้ลงอีก

เอกราช อุดตระ (2520 : 21) ทำการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ เฉพาะผู้ที่ปฏิบัติอยู่ในวิทยาลัยครู พบว่า ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษายู่ในเกณฑ์ดี และเสนอแนะให้ปรับปรุงด้านทักษะ และปลูกฝังความรับผิดชอบ การจัดการบริการโรงฝึกงานและความรู้ในการทำอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น ส่วนในด้านผู้สำเร็จการศึกษา เห็นว่าตนเองมีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความภูมิใจในอาชีพอยู่ในเกณฑ์สูง ผู้สำเร็จการศึกษาสอนแนะให้เพิ่มเติมเรื่องการฝึกงานให้มีความรู้ความชำนาญเพิ่มขึ้น และเพิ่มความรู้เกี่ยวกับงานประดิษฐ์ และศิลปหัตถกรรม

ทิพวรรณ ยิ้มสวัสดิ์ (2522 : ง-จ) ได้ศึกษาคิดตามผลมหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยมหาบัณฑิตจิตวิทยาสาขาต่าง ๆ และสาขาการแนะแนว ที่สำเร็จการศึกษา

จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างปีการศึกษา 2500-2520 และผู้บังคับบัญชาของมหาวิทยาลัยเหล่านั้น ผลการศึกษาพบว่า มหาวิทยาลัยจิตวิทยาที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ส่วนใหญ่ปฏิบัติงานสถานศึกษา คือ งานสอน และบริการปฏิบัติงานตรงตามสาขา มีความก้าวหน้าในอาชีพ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ ปรับปรุงหลักสูตรปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน

สมหวัง พธิยานุวัฒน์ และคนอื่น ๆ (2522 : 20-77) ได้ประเมินหลักสูตรครุศาสตร์ คุรุบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา โดยใช้แบบจำลองชิปเป็นแบบประเมิน เพื่อหาข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วิธีประเมินใช้การวิเคราะห์เอกสาร สัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถาม จากอาจารย์ นิสิตและบัณฑิต ผลการวิจัยในด้านวัตถุประสงค์ และเนื้อหา สาระของหลักสูตรพบว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรชัดเจน เนื้อหาสาระสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ของหลักสูตร แต่เนื้อหาสาระของหลักสูตรในด้านจำนวนและสัดส่วนยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร

ในปีพ.ศ. 2525 ดวงแข จันทร์ปลั่ง ได้ศึกษาความเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขานาฏดุริยางค์คีตศิลป์ศึกษา วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย พุทธศักราช 2518 พบว่า ในด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรส่วนใหญ่คืออยู่แล้ว มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ยังมีบางข้อที่วัตถุประสงค์เป็นนามธรรมไม่สามารถ แปลออกมาเป็นพฤติกรรมได้ ควรมีการปรับปรุงภาษาใหม่เพื่อให้สามารถเข้าใจตรงกันและวัดได้ว่า ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวหรือไม่ (อัจฉิมา ศวัศศิวิณ. 2532 : 23)

“มัทนา บุญยุปกรณ” (2528 : ภาคผนวก 28) ได้ศึกษาคิดตามมหาวิทยาลัยวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่สำเร็จการศึกษาดังแต่ปีการศึกษา 2518 ถึง ปีการศึกษา 2525 เพื่อศึกษาถึงสภาพปัจจุบัน การทำงาน ความเหมาะสมระหว่างหลักสูตร กับการทำงาน มหาวิทยาลัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตว่า เหมาะสมดีแล้ว แต่เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมยิ่งขึ้น จึงควรปรับปรุงเนื้อหาบางวิชา และจัดประสบการณ์ตรงให้นิสิตได้ปฏิบัติจริงมากที่สุด

“สาธิต ทิมวัฒนบรรเหิ” (2532 : บทคัดย่อ) ได้ทำการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาจิตรศิลป์ และศิลปประยุกต์จากโรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์อาชีวะ ในปีการศึกษา 2527-2529 เพื่อมุ่งศึกษาสภาพการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา และความคิดเห็น ของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อหลักสูตร โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนใหญ่เข้าศึกษาต่อจำนวนมากที่สุด และจะทำงานในหน่วยงานของเอกชน (61.14%)

ผู้สำเร็จการศึกษามีความต้องการให้มีการปรับปรุงเนื้อหาให้มีความทันสมัยในการนำมาประกอบอาชีพ ตลอดจนให้ทันสมัยกับความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี มีความต้องการสถานที่ในการฝึกปฏิบัติและเทคนิคในการบูรณาการเนื้อหาวิชาสามัญกับวิชาชีพ ต้องการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานในระหว่างเรียนให้มากขึ้น ต้องการความรู้เกี่ยวกับงานที่เพิ่มเติม และต้องการฝึกทักษะเกี่ยวกับสมรรถภาพในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นด้วย

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลการใช้หลักสูตร ได้แก่

การวิจัยของ คานเนอร์ (Camer. 1970 : 998) ซึ่งได้ติดตามผลผู้สำเร็จหลักสูตรวิชาอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่จบในตัว ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนหลักสูตรนี้สามารถหางานทำได้มากกว่านักเรียนที่สำเร็จหลักสูตรเตรียมวิชาอิเล็กทรอนิกส์

บูท (Booth. 1971 : 1446) ได้ทำการติดตามผลผู้สำเร็จปริญญาเอก จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจอร์เจีย เพื่อสำรวจการประกอบอาชีพ และทัศนคติของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อสถาบัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ทำงานด้านการศึกษาในมหาวิทยาลัย และมีความพอใจในความรู้ด้านวิชาการของสถาบัน แต่ความรู้ด้านสังคมยังไม่ได้รับมากเท่าที่ควร นอกจากนี้ได้เสนอให้ทางสถาบันได้จัดกิจกรรมเสริมให้มากยิ่งขึ้น เช่น ให้มีส่วนร่วมในการทำงานกับบุคคลในสายวิชาชีพอื่น ๆ

นอกจากนี้ แลงเลย์ (Langley. 1977 : 7107) ได้ติดตามผลผู้สำเร็จหลักสูตรวิชาการบินเพื่อประเมินผลหลักสูตรวิชานี้ พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องปรับอากาศ มีส่วนน้อยที่ได้ศึกษาต่อ ผู้สำเร็จการศึกษามีความต้องการให้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาไฟฟ้า และในด้านวิชาอิเล็กทรอนิกส์นั้น

โดแนลด์สัน (Donaldson. 1983 : 3215-A) ได้ศึกษาติดตามผลคุณวุฒิจิตตสาขการให้คำปรึกษาที่สำเร็จการศึกษจากมหาวิทยาลัยอาร์คันซอ ระหว่างปี ค.ศ. 1963-1981 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคุณวุฒิจิตตต่อประสบการณ์ทางการศึกษาระหว่างที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ความพอใจที่ได้รับจากการเตรียมการเพื่อประกอบอาชีพ ลักษณะของผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและจัดวางโปรแกรมการศึกษา ข้อมูลการประกอบอาชีพของคุณวุฒิจิตต และข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงโปรแกรมนี้ การวิจัยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายสนใจโปรแกรมนี้มากกว่านักศึกษาหญิง ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐอาร์คันซอ และตั้งใจที่จะทำงานในเขตภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา คุณวุฒิจิตตทั้งหมดมีงานทำแล้ว และส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในสถาบันการศึกษา มีความเห็นต่อรายวิชาว่าเพียงพอ

คุณูปกตต้องการให้จัดประสบการณ์ภาคปฏิบัติและการฝึกงานให้มากขึ้น มีการติดตามกันเป็นระยะเพื่อการประเมินโปรแกรม ศึกษาความเห็นของผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้าง ต่อการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา ขยายรายวิชาที่จะเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การอุตสาหกรรมด้วย ควรมีจดหมายแจ้งข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางการศึกษา และคุณูปกตต้องการให้มีการสอนรวบยอดการทำวิทยานิพนธ์ และการสอบปากเปล่าต่อไป

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับผลการใช้หลักสูตรดังกล่าว ทำให้ได้ข้อมูลจากการสอบถามและการสัมภาษณ์ความเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา และครูผู้สอน ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอน เนื้อหาวิชาที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ และอื่น ๆ เพื่อตรวจสอบผลการใช้หลักสูตรในอันที่จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ

หลังจากการดำเนินการติดตามผลการใช้หลักสูตรแล้ว วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 8-10) ได้กล่าวถึง แนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรว่า ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบ้า (Taba) ไว้ดังนี้

1. สำรวจสภาพ ปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคม
 2. กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่สังคมต้องการ
 3. คัดเลือกเนื้อหาวิชาความรู้ที่ครูจะต้องนำมาสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงกับความต้องการและความจำเป็นของสังคม โดยความพยายามคัดเลือกมาให้เรียนเฉพาะที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ตั้งไว้
 4. จัดลำดับขั้นตอนแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาสาระที่เลือกมาได้
 5. คัดเลือกประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งจะนำมาเสริมเนื้อหาสาระกระบวนการเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 6. จัดระเบียบ จัดลำดับ ขั้นตอนและการแก้ไขปรับปรุงประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะนำมาเสริมเนื้อหาสาระการเรียน
 7. กำหนดเนื้อหาสาระอะไรบ้างหรือประสบการณ์อย่างใดที่ต้องการประเมินผล ว่าได้มีการเรียนรู้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่เพียงใด นอกจากนี้ ต้องกำหนดไว้ด้วยว่า จะมีข้อมูลอะไรบ้าง ที่จะนำมาช่วยในการกำหนดเกณฑ์การประเมินผล และจะใช้วิธีการประเมินผลอย่างไร
- นั่นแสดงว่า ข้อมูลจากการติดตามผลการใช้หลักสูตรมีความสำคัญ ในอันที่จะทำให้เราทราบถึงความคิดเห็นต่าง ๆ จากครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลจากความคิดเห็น

ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรโดยตรง เพื่อใช้เป็นข้อมูลส่วนหนึ่ง ในการประกอบการประเมิน ประสิทธิภาพของหลักสูตรที่ได้ใช้ไประยะหนึ่งว่า ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย ที่ได้วางไว้หรือไม่ มีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการเปลี่ยนแปลง ของสังคมหรือไม่ อย่างไร ที่จะใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจของผู้บริหารหลักสูตร ในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นต่อไป

จากเอกสารหลักสูตรและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลการใช้หลักสูตรที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้ประมวลแนวความคิดเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย เรื่องการติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ซึ่งเปิดสอนที่ โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาข้อมูลในด้าน ความสอดคล้องของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสภาพปัญหาของการใช้หลักสูตรจากความคิดเห็น ของครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และในด้านการนำความรู้ และประสบการณ์จากสถานศึกษาไปใช้ ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ รวมทั้งความคิดและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในด้านหลักสูตร และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรจากความคิดเห็นผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการที่จะได้ ข้อมูลมาเป็นประโยชน์ในการประกอบการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตร และเนื้อหาวิชาของหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายอย่างมี หลักการในการตัดสินใจ อันเป็นผลต่อการผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพเพื่อประกอบอาชีพนี้ ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานต่อไป

บทที่ 8

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเพื่อติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายในครั้งนี้ มีวิธีการดำเนินการดังนี้ คือ

1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 12 คน และ ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532 ถึงปีพ.ศ. 2535 จำนวน 124 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 12 คน ซึ่งประกอบด้วยครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 8 คน และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน

2. ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532 ถึงปีพ.ศ. 2535 จำนวน 70% ของผู้สำเร็จการศึกษา โดยวิธีการสุ่มในแต่ละชั้นปีที่สำเร็จการศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนในการสุ่ม คือ สุ่มผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ

และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ตามปีพ.ศ.ที่จบทั้ง 4 ปี คือปีพ.ศ. 2532 ปีพ.ศ. 2533 ปีพ.ศ. 2534 และปีพ.ศ. 2535 จำนวนรวมทั้งสิ้น 124 คน ทำการสุ่มอย่างง่ายของผู้สำเร็จการศึกษา ในแต่ละปี มาปีละ 70% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 87 คน เพื่อส่งแบบสอบถามความคิดเห็น รายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยจำแนกตามปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

ปีการศึกษาที่สำเร็จ (พ.ศ.)	จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา (คน)	จำนวนที่เลือกมาเป็นตัวอย่าง (คน)
2532	20	14
2533	36	25
2534	41	29
2535	27	19
รวม	124	87

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน และ แบบสอบถามผู้สำเร็จการศึกษา ที่มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารประวัติของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” หลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย หลักสูตรวิชาชีพชั้นสูงเกี่ยวกับสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาการออกแบบเสื้อผ้าของกระทรวงศึกษาธิการ และงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจากวารสารสิ่งพิมพ์ และเอกสาร ในด้านที่เกี่ยวกับความเป็นมาของหลักสูตร จุดประสงค์ของหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาวิชาที่สอนในหมวดวิชาชีพ โดยเฉพาะ นำสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นจุดประสงค์หลักสูตรและเนื้อหาวิชาที่สอน นำผลการวิเคราะห์มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามผู้สำเร็จการศึกษาและแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้

2. สร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ

เครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ในด้านเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ซึ่งประกอบด้วยคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check List) แบบประเมินค่า (Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Opened Form) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำชี้แจงถึงเหตุผล และวัตถุประสงค์ของการต้องการข้อมูลจากแบบสอบถาม รวมทั้งวิธีการตอบแบบสอบถามแก่ผู้สำเร็จการศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับประเภทยอาชีพ ลักษณะงานที่ทำ และประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับเนื้อหา ของหลักสูตร ความรู้ที่เรียนไป ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติม และสภาพปัญหาในการทำงาน

3. การสร้างแบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ทั้งแบบที่มีโครงสร้างแน่นอน (Structured Interview) และแบบไม่มีโครงสร้างแน่นอน (Unstructured Interview) คือ ประกอบด้วยคำถาม แบบมีตัวเลือกกำหนดไว้แล้ว (Fixed Alternatives) และคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended) ที่มีคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบประเมินค่า (Rating Scale) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น ของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ เครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน จำนวน 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ฉบับที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ เครื่องแต่งกาย

แบบสัมภาษณ์ ทั้ง 2 ฉบับ แต่ละฉบับแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของครูผู้สอน ซึ่งได้แก่ ประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน รวมทั้งความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสอดคล้องของจุดประสงค์หลักสูตรกับรายการสอนที่กำหนด และเนื้อหา ของรายการสอน เพื่อปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ

เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”

สำหรับคำถามแบบประเมินค่า ได้มีการกำหนดค่าน้ำหนักประจำช่องไว้ดังนี้ คือ

มากที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	4 คะแนน
มาก	กำหนดให้เท่ากับ	3 คะแนน
น้อย	กำหนดให้เท่ากับ	2 คะแนน
น้อยที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	1 คะแนน

การตรวจสอบคุณสมบัติของเครื่องมือ

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือ โดยการนำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบรายชื่อ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยการนำแบบสอบถามผู้สำเร็จการศึกษาไปทดลองใช้ (Try-Out) กับผู้สำเร็จการศึกษาลัทธิศรัทธาพระยาศรีสุทโธปถิการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 10 คน และนำแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนไปทดลองใช้ (Try-Out) กับอาจารย์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล สาขาวิชาออกแบบเสื้อผ้า ผู้สอนวิชาออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 5 คน และวิชาการสร้างแบบจำนวน 5 คน รวมจำนวน 10 คน

เพื่อนำผลการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพของแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ด้วยการตรวจหา

ค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยระบุค่าความเชื่อมั่นเป็นด้าน
ดังตาราง 2 และตาราง 3

ตาราง 2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา

ความคิดเห็น	ค่าความเชื่อมั่น
เนื้อหาของหลักสูตร	0.78
ความรู้ที่เรียนไป	0.81
ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติม	0.69
สภาพปัญหาในการทำงาน	0.72

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า จากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคิดเห็นผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 10 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านระหว่าง 0.69 - 0.81

ตาราง 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอน

ความคิดเห็น	ค่าความเชื่อมั่น	
	วิชาออกแบบ	วิชาสร้างแบบ
จุดประสงค์ของหลักสูตร	0.75	0.81
รายการสอนที่กำหนด	0.83	0.78
เนื้อหาของรายการสอน	0.59	0.63

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าจากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 5 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านระหว่าง 0.59 - 0.83 และแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาการสร้างแบบ จำนวน 5 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้าน ระหว่าง 0.63 - 0.81

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ในการสัมภาษณ์ครูผู้สอน และการแจกแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้ที่สำเร็จการศึกษา รวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษา

2. นำแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 พร้อมหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย และหนังสือขอความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์จากผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ไปสัมภาษณ์ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ด้วยตนเอง

3. รวบรวมรายชื่อและที่อยู่ของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวนทั้งหมด 124 คน จากฝ่ายทะเบียน

ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” แล้วส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย และหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม จากผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ไปทางไปรษณีย์ พร้อมทั้งแนบซองเปล่าจำหน่ายให้ผู้วิจัยและติดฉลากตราไปรษณีย์เพื่อสะดวกในการส่งกลับคืนส่งให้กับผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532-2535 จำนวน 70% ของทั้งหมด คือ 87 ฉบับ ทุกฉบับมีรหัสประจำ เพื่อสะดวกแก่การติดตาม จากนั้นประมาณ 20 วัน ส่งจดหมายติดตามไปยังผู้ที่ยังไม่ส่งแบบสอบถามกลับคืนอีกครั้ง โดยมีการกระตุ้นให้ส่งกลับทางโทรศัพท์ ในกรณีที่มีโทรศัพท์ติดต่อบางส่วนผู้วิจัยเดินทางมาแบบสอบถามไปส่งเองถึงที่บ้าน ที่ทำงาน หรือสถานที่ได้นัดหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามคืนแล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้ คือ

1. ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน

1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การสอนของครู ใช้คำร้อยละ

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนดและเนื้อหาการเรียนการสอน ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เสนอในรูปของตาราง สำหรับข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ความสอดคล้องของจุดประสงค์ของหลักสูตรกับรายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอนของครูผู้สอน ใช้วิธีสรุปและเสนอในรูปของตาราง

2 ข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ใช้คำร้อยละ

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เสนอในรูปของตาราง สำหรับข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้ และสภาพปัญหาในการทำงาน ใช้วิธีสรุปและเสนอในรูปของตาราง

3. นำข้อมูลตอนที่ 3 ที่เกี่ยวกับความคิดเห็นจากแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามทุกฉบับ
 ชนิชมাত্রาส่วนประมาณค่ามาวิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) แล้วเทียบเกณฑ์ โดยกำหนด
 คำนำนักประจำช่อง ดังนี้

มากที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	3.6 - 4	คะแนน
มาก	กำหนดให้เท่ากับ	2.6 - 3.5	คะแนน
น้อย	กำหนดให้เท่ากับ	1.6 - 2.5	คะแนน
น้อยที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	1 - 1.5	คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ใช้สูตร (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2528 : 171)

$$\frac{N}{n} \propto = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ	$\propto$	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 59)

2.1 ค่าเฉลี่ย ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	n	แทน	จำนวนคะแนนทั้งหมด

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 62)

$$\text{S.D.} = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง .

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

X แทน คะแนนแต่ละตัวของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

N - 1 เป็นจำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of Freedom)

2.3 การจัดอันดับ โดยใช้คะแนนเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการเรียงอันดับ

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายสัญลักษณ์และอักษรย่อเพื่อสื่อความหมายในการเสนอผลการวิจัยดังนี้

$\bar{X}$	แทน	<u>ค่าเฉลี่ย</u>
S.D.	แทน	<u>ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน</u>
R	แทน	<u>อันดับที่</u>

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเป็นลำดับดังนี้

1. ลักษณะและสภาพของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ลักษณะและสภาพของครูผู้สอนวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

1.2 สถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษาลulusan ศึกษาระดับชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

1.2.1 ประเภทอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา

1.2.2 ลักษณะงานของผู้สำเร็จการศึกษา

1.2.3 ประสิทธิภาพการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา

2. ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับ

2.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร

2.2 รายการสอนที่กำหนด

2.3 เนื้อหาของรายการสอน

3. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาลัทธิสุตราชีพระยะสันลัทธิสุตราชีการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับ

3.1 เนื้อหาของหลักสูตร

3.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

3.3 ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร

3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสันลัทธิสุตราชีการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

1. ลักษณะและสภาพของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ลักษณะและสภาพของครูผู้สอนวิชาออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย รายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 ประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

ระยะเวลา	วิชาการออกแบบ		วิชาการสร้างแบบ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2 ปี	1	12.50	0	0.00
2 - 5 ปี	3	37.50	1	25.00
5 ปีขึ้นไป	4	50.00	3	75.00
รวม	8	100	4	100

จากตาราง 4 แสดงว่า ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวนครึ่งหนึ่งมีประสิทธิภาพการสอนมากกว่า 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมามีประสิทธิภาพการสอนตั้งแต่ 2 - 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.50 ส่วนที่มีจำนวนน้อยที่สุดมีประสิทธิภาพการสอนต่ำกว่า 2 ปี มี 1 คน หรือร้อยละ 12.50 สำหรับครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย มีประสิทธิภาพการสอนมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีจำนวน 3 ใน 4 ของผู้สอนทั้งหมด หรือร้อยละ 75.00

และไม่มีครูผู้สอนในหมวดนี้ที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี

**1.2 สถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและ
สร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย**

1.2.1 ประเภทอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา

ประเภทอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด 87 คน จำแนกประเภทอาชีพโดยใช้ค่าร้อยละ
รายละเอียดดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษานำแนกตามประเภทอาชีพ

ประเภทอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพอิสระ - เจ้าของกิจการ/ร้านค้า/บริษัท	16	18.39
อาชีพอิสระ - รับงานมาทำ	21	24.14
อาชีพรับจ้าง - ลูกจ้าง	45	51.72
อาชีพรับจ้าง - รับงานมาทำ	4	4.60
อื่นๆ - รับราชการครู	1	1.15
รวม	87	100.00

จากตาราง 5 แสดงว่า ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชา
การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ประกอบอาชีพรับจ้างประเภทลูกจ้าง
มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 51.72 รองลงมาคือ อาชีพอิสระประเภทรับงานมาทำ คือ ร้อยละ
24.14 และประกอบอาชีพอื่น ๆ คือ รับราชการครู มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.15 เท่านั้น

1.2.2 ลักษณะงานของผู้สำเร็จการศึกษา

ลักษณะงานของผู้สำเร็จการศึกษา จำแนกโดยใช้ค่าร้อยละ รายละเอียดดังตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามลักษณะงาน

ลักษณะงาน	จำนวน	ร้อยละ
วาดภาพประกอบ	0	0.00
ออกแบบ	6	6.90
สร้างแบบ	11	12.64
ออกแบบและสร้างแบบ	59	67.80
วาดภาพประกอบ ออกแบบและสร้างแบบ	3	3.45
สร้างแบบ และตัดเย็บ	2	2.30
ออกแบบ สร้างแบบ และตัดเย็บ	6	6.90
รวม	87	100.00

จากตาราง 6 แสดงว่า ลักษณะงานที่ผู้สำเร็จการศึกษาทำอยู่ มากที่สุดคือ ออกแบบ และสร้างแบบ คิดเป็นร้อยละ 67.81 รองลงมาคือสร้างแบบ คิดเป็นร้อยละ 12.64 และไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาที่มีลักษณะงานแบบวาดภาพประกอบเลย

1.2.3 ประสิทธิภาพการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา

ประสิทธิภาพการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกโดยใช้ค่าร้อยละรายละเอียดดังตาราง 7

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามประสิทธิภาพการทำงาน

ระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 6 เดือน	0	0.00
6 เดือน - 1 ปี 6 เดือน	20	22.99
สูงกว่า 1 ปี 6 เดือนขึ้นไป	67	77.01
รวม	87	100.00

จากตาราง 7 แสดงว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีประสิทธิภาพการทำงานสูงกว่า 1 ปี 6 เดือนขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.01 รองลงมาคือ อยู่ในช่วง 6 เดือน - 1 ปี 6 เดือน

คิดเป็นร้อยละ 22.99 และไม่มีผู้สำเร็จการศึกษามีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 6 เดือนเลย

2. ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอน และเนื้อหาของรายการสอน ตามความคิดเห็นของครูผู้สอนทั้งหมด 12 คน โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

2.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร

ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ว่ามีความสัมพันธ์หรือมีความเป็นจริงอยู่ในระดับใด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

ลำดับที่	จุดประสงค์ของหลักสูตร	$\bar{X}$	S.D.	R
1	มีความชัดเจน	3.42	0.60	1
2	มีความเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน	2.50	0.52	5
3	มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงาน	2.50	0.52	5
4	เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในกิจกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกาย	3.08	0.29	3
5	เป็นการส่งเสริมทักษะการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	3.17	0.39	2
6	ครอบคลุมพฤติกรรมที่ควรให้เกิดกับผู้เรียน	2.33	0.42	7
7	ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้านการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	2.25	0.67	8
8	กำหนดแนวทางในการสอนที่ครอบคลุมเพียงพอสำหรับการไปประกอบอาชีพได้	2.58	0.84	4

จากตาราง 8 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อจุดประสงค์ของหลักสูตรว่ามีความชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถ ในกิจกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.42 3.17 และ 3.08 ตามลำดับ สำหรับ ความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้านการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย สูงขึ้นไปคือ ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับ ผู้เรียน และมีความเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียนที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับมีความสอดคล้องกับสภาพ ความต้องการของตลาดแรงงาน โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 2.25 2.33 และ 2.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับ จุดประสงค์ของหลักสูตรกำหนดแนวทางในการสอนที่ครอบคลุมเพียงพอสำหรับการไปประกอบ อาชีพได้ มีความเบี่ยงเบนมากที่สุดคือ 0.84 และเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถ ในกิจกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้สอนมีความคิดเห็นที่มีความแตกต่างกันน้อย คือ มีความเบี่ยงเบนเท่ากับ คือ 0.29

2.2 รายการสอนที่กำหนด

ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนดในแผนการสอน ว่ามีความสัมพันธ์ หรือเป็นจริงอยู่ในระดับใด โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชา การออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 8 คน และความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชา การสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน ดังนี้

2.2.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชา การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชา การออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอน กำหนด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียด ดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	R
1	รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย	2.00	0.53	10
2	รายการสอนที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาและจุดประสงค์	2.37	0.52	5
3	รายการสอนในภาคปฏิบัติมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร	2.25	0.46	6
4	รายการสอนในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร	1.75	0.46	11
5	รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	3.25	0.46	1
6	รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	2.12	0.35	8
7	รายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	3.12	0.64	2
8	รายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นพื้นฐานทางการออกแบบเครื่องแต่งกายทั่วไป	2.62	0.51	4
9	เนื้อหาการเรียนการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย	2.12	0.35	8
10	เนื้อหาการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด	2.25	0.51	6
11	เนื้อหาของรายการสอนโครงร่างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน	2.87	0.51	3

จากตาราง 9 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อรายการสอนว่า รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายากมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ รายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และเนื้อหาการเรียนการสอนโครงร่างหุ่นและส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.25 3.12 และ 2.87 ตามลำดับ สำหรับรายการสอนในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือ รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย และรายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับเนื้อหาการเรียนการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.75 2.00 และ 2.12 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สอนมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.64 - 0.35

2.2.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 10

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	R
1	รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	2.25	1.32	10
2	รายการสอนที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาและจุดประสงค์	3.00	0.82	4
3	รายการสอนในภาคปฏิบัติมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร	3.00	0.82	4
4	รายการสอนในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร	2.75	0.82	8
5	รายการสอนเรียงลำดับง่ายไปหายาก	3.50	0.50	2
6	รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	2.50	0.58	9
7	รายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย	3.75	0.58	1
8	รายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเป็นพื้นฐานทางการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายทั่วไป	3.00	0.00	4
9	เนื้อหาการเรียนการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย	2.25	0.50	10
10	เนื้อหาการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด	3.25	0.50	3
11	เนื้อหาการเรียนการสอนโครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน	3.00	0.82	4

จากตาราง 10 แสดงว่าความคิดเห็นต่อรายการสอนว่ารายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และเนื้อหา รายการสอนมีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.75 3.50 และ 3.25 ตามลำดับ สำหรับรายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และเนื้อหา รายการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากัน สูงขึ้นไปคือ รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และรายการสอนในภาคทฤษฎี มีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 2.25 2.50 และ 2.75 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่ารายการสอนที่กำหนด ครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย มีความเบี่ยงเบนมากที่สุด คือ 1.32 และรายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เป็นพื้นฐานทางการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายทั่วไป ผู้สอนมีความคิดเห็นตรงกัน อยู่ในระดับ 3.00 โดยมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00

2.8 เนื้อหาของรายการสอน

ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับเนื้อหาของรายการสอนว่า มีความเหมาะสม มีความสัมพันธ์หรือเป็นจริงอยู่ในระดับใด โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ความคิดเห็นของครูผู้สอน หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 8 คน และความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน ดังนี้

2.8.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหา รายการสอน โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 11

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนมหาวิทยาลัย
การออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหาของการการสอน

ลำดับที่	เนื้อหา	$\bar{X}$	S.D.	R
1	องค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม	3.12	0.64	1
2	สีและอิทธิพลของสี	2.25	0.71	4
3	หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย	2.87	0.64	2
4	เทคนิคการออกแบบมืออาชีพ	2.50	0.53	3
5	การควบคุมการผลิต	2.00	0.38	5
6	การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา	1.75	0.46	7
7	วิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย	2.12	0.35	5

จากตาราง 11 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อเนื้อหาของการสอนองค์ประกอบ
เครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
และเทคนิคการออกแบบมืออาชีพ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.12 2.87 และ 2.5 ตามลำดับ
สำหรับการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือการควบคุมการผลิต
และวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพนักออกแบบเครื่องแต่งกาย
โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.75 2.00 และ 2.12 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สอนมีความคิดเห็น
ที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.71 - 0.35

2.3.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนมหาวิทยาลัยการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

ความคิดเห็นของครูผู้สอนมหาวิทยาลัยการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับ
เนื้อหาของการสอน โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
รายละเอียดดังตาราง 12

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชา
การสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหาของการการสอน

ลำดับที่	เนื้อหา	$\bar{X}$	S.D.	R
1	โครงสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ	2.75	0.66	7
2	โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	3.25	0.96	3
3	การเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะโครงสร้าง	3.00	0.82	4
4	ฝึกหัดสร้างแบบบังคับ	3.50	0.82	2
5	การทำงานระบบการสร้างตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเอง	3.00	1.15	4
6	การทำสรุปเป็นชุดจริง	3.75	0.50	1
7	การควบคุมการผลิต	1.75	0.50	8
8	การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา	1.50	0.82	9
9	วิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพนักสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	3.00	0.82	4

จากตาราง 12 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อเนื้อหาของการสอนการนำสรุปเป็นชุดจริง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือฝึกหัดสร้างแบบบังคับ และโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.75 3.50 และ 3.25 ตามลำดับ สำหรับการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือ การควบคุมการผลิต และโครงสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.50 1.75 และ 2.75 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานระบบการสร้างตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเอง มีค่าความเบี่ยงเบนมากที่สุดคือ 1.15 และการทำสรุปเป็นชุดจริงและการควบคุมการผลิต ผู้สอนมีความคิดเห็นที่มีความแตกต่างกันน้อย คือ มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากัน คือ 0.50

3. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระดับชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน จำนวน 87 คน โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

3.1 เนื้อหาของหลักสูตร

ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 13

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร

ลำดับที่	ลักษณะของหลักสูตร	$\bar{X}$	S.D.	R
1	เน้นการเรียนทฤษฎี	1.96	0.38	14
2	เน้นการเรียนฝึกปฏิบัติระดับพื้นฐาน	3.13	0.43	3
3	เน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ	3.45	0.54	1
4	เน้นการฝึกทักษะที่ใช้ความคิดในเชิงสร้างสรรค์	2.40	0.55	9
5	เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	3.11	0.44	4
6	มีความซ้ำซ้อนกัน	2.33	0.60	10
7	มีความทันสมัย	2.04	0.40	13
8	มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	2.62	0.57	8
9	เวลาที่กำหนดให้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	2.17	0.46	12
10	หมวดวิชาการออกแบบมีความเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้เรียน	2.23	0.56	11
11	หมวดวิชาการสร้างแบบมีความเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้เรียน	2.73	0.60	7
12	หมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบมีความสอดคล้องกัน	3.24	0.55	2
13	เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับงานอาชีพในสภาพปัจจุบัน	2.77	0.54	6
14	ควรปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้ทันกับเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี	2.82	0.49	5

จากตาราง 13 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อเนื้อหาของหลักสูตรว่า เน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ หมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบ มีความสอดคล้องกัน และเน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.45 3.24 และ 3.13 ตามลำดับ เน้นการเรียนทฤษฎีมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือ มีความทันสมัย และเวลาที่กำหนดให้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.96 2.04 และ 2.17 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.60 - 0.38

3.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ที่เรียนไป ว่าผู้สำเร็จการศึกษาได้นำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปใช้ประกอบอาชีพ หรือมีส่วนส่งเสริมอาชีพอยู่ในระดับใด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 14

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่เกี่ยวกับความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

ลำดับที่	ประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับจากการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	R
1	ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง	2.80	0.55	15
2	นำไปใช้ประกอบอาชีพในสภาพปัจจุบันได้	2.91	0.45	13
3	สอดคล้องกับความรู้ที่จำเป็นในการทำงาน	2.68	0.56	18
4	ความรู้หมวดวิชาการออกแบบเพียงพอต่อการใช้ในการทำงาน	2.65	0.62	19
5	ความรู้หมวดวิชาการสร้างแบบเพียงพอต่อการใช้ในการทำงาน	3.06	0.44	9
6	การออกแบบช่วยเสริมการทำงานด้านการสร้างแบบ	3.17	0.46	6
7	การสร้างแบบช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบ	3.14	0.59	7
8	เหมาะสมกับการทำงานด้านเสื้อผ้าทุกแนว	2.10	0.51	21
9	การเรียนเรื่องโครงร่างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์นำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	2.78	0.56	16
10	เรื่ององค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยมนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.06	0.56	9

ตาราง 14 (ต่อ)

ลำดับที่	ประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับจากการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	R
11	สีและอิทธิพลของสีนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	2.88	0.62	14
12	หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.06	0.62	9
13	เทคนิคการออกแบบมืออาชีพนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.13	0.59	8
14	โครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	2.99	0.39	12
15	โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.48	0.61	3
16	การเพิ่มส่วนและสัดส่วนเฉพาะโครงสร้างนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.69	0.54	1
17	การฝึกหัดสร้างแบบบังคับนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.18	0.49	5
18	การทำงานระบบการสร้างแบบตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเองนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.61	0.60	2
19	การควบคุมการผลิตนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	2.77	0.47	17
20	การทำสรุปเป็นชุดจริงนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้	3.19	0.59	4
21	เทคนิคการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยานำไปใช้กับงานที่ปฏิบัติได้	2.36	0.57	20

จากตาราง 14 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อความรู้ที่ได้จากหลักสูตรเรื่อง การเพิ่มส่วนและสัดส่วนเฉพาะโครงสร้างนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การทำงานระบบสร้างแบบตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเองนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้ และโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 3.69 3.61 และ 3.48 ตามลำดับ สำหรับความรู้ที่เรียนไปเหมาะสมกับการทำงานด้านเสื้อผ้าทุกแนว มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดสูงขึ้นไปคือ เทคนิคการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยานำไปใช้กับงานที่ปฏิบัติได้ และความรู้หมวดวิชาการออกแบบเพียงพอต่อการใช้ในการทำงาน โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 2.10 2.36 และ 2.65 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สำเร็จการศึกษา มีความเห็นที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.62 - 0.39

3.3 ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร

ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร ว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความต้องการเพิ่มเติมความรู้ในด้านที่กำหนดไว้อยู่ในระดับใด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 15

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่เกี่ยวกับความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร

ลำดับที่	ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติม	$\bar{X}$	S.D.	R
1	ด้านการออกแบบ	1.79	0.51	9
2	ด้านการสร้างแบบ	1.63	0.48	10
3	ด้านการตัดเย็บ	2.03	0.67	8
4	การออกแบบด้วยคอมพิวเตอร์	2.31	0.72	4
5	การสร้างแบบด้วยคอมพิวเตอร์	2.27	0.69	5
6	การออกแบบลวดลาย	2.45	0.76	3
7	ผ้าและเส้นใย	2.16	0.54	7
8	การตัดเย็บเสื้อผ้าอุตสาหกรรม	2.21	0.61	6
9	ธุรกิจเสื้อผ้า	2.49	0.77	1
10	การบริหารงานผลิตและควบคุมคุณภาพ	2.46	0.86	2

จากตาราง 15 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตรในด้าน ธุรกิจเสื้อผ้า การบริหารงานผลิตและควบคุมคุณภาพ และการออกแบบลวดลาย มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.49 - 2.45 ตามลำดับ สำหรับด้านการสร้างแบบมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือ ด้านการออกแบบ และด้านการตัดเย็บ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.63 1.79 และ 2.03 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.86 - 0.48

3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน

ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงาน ว่ามีระดับมากน้อยเพียงใด โดยจัดอันดับจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายละเอียดดังตาราง 16

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงาน

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	R
1	ผลของงานคือยกว่าคุณภาพที่ต้องการ	1.85	0.41	5
2	ผลของงานช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนด	2.07	0.59	2
3	งานผิดพลาดบ่อย	1.86	0.51	4
4	ไม่เข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน	1.71	0.45	7
5	ไม่อาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง	2.21	0.82	1
6	ไม่สามารถวางแผนในการปฏิบัติงาน	1.87	0.66	3
7	งานที่ทำยากเกินความสามารถ	1.84	0.36	6
8	แก้ไขปัญหการทำงานไม่ได้	1.67	0.47	8

จากตาราง 16 แสดงว่า ความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาในการทำงานว่าปัญหาที่ไม่อาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ผลของงานช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนด และไม่สามารถวางแผนในการปฏิบัติงาน โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 2.21 2.07 และ 1.87 ตามลำดับ สำหรับแก้ไขปัญหการทำงานไม่ได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สูงขึ้นไปคือ ไม่เข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน และงานที่ทำยากเกินความสามารถ โดยมีค่าเฉลี่ยดังนี้ 1.67 1.71 และ 1.84 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น พบว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกันค่อนข้างน้อย เพราะมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.82 - 0.36

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระตะกั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการจัดเก็บเครื่องแต่งกาย

วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือข้อเสนอแนะของครูผู้สอน และข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษา ดังนี้

4.1 ข้อเสนอแนะของครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 12 คน โดยการสรุป รายละเอียดดังตาราง 17 ตาราง 17 ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอน และเนื้อหา รายการสอน

รายด้านที่วิเคราะห์	รายการเดิม	รายการที่ควรเปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม
จุดประสงค์	จุดประสงค์หลักสูตรข้อที่ 5 “เพื่อนำไปพัฒนาขึ้นคอน การสร้างสรรคความคิดค้น การออกแบบเครื่องแต่งกาย พัฒนาระบบการตัดเย็บจาก มาตรฐานทั่วไปสามารถเรียนรู้ และเข้าใจสถานะตลาดได้ดี”	1. คำคำว่า “พัฒนาระบบการตัดเย็บ จากมาตรฐานทั่วไป” ออก 2. แยกคำว่า “สามารถเรียนรู้และเข้าใจ สถานะตลาดได้ดี” ออกเป็นจุดประสงค์ ของหลักสูตรอีกข้อหนึ่ง
	จุดประสงค์แคบไป	3. เพิ่มจุดประสงค์เกี่ยวกับความรู้ ในการดำเนินธุรกิจด้านเสื้อผ้า 4. เพิ่มจุดประสงค์เกี่ยวกับการคาดการณ์ แนวโน้มแฟชั่นและการจัดรูปแบบประยุกต์ จากแนวโน้มแฟชั่นในตลาดโลก 5. เพิ่มจุดประสงค์เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยี ที่ทันสมัย เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง ของเทคโนโลยีในสภาพปัจจุบัน
	การไม่กำหนดพื้นฐานผู้เรียน	6. ควรกำหนดพื้นฐานของผู้เรียนให้สูงขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากกว่านี้

ตาราง 17 (ต่อ)

รายด้านที่วิเคราะห์	รายการเดิม	รายการที่ควรเปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม
รายการสอน	ความไม่เพียงพอของ จุดประสงค์ของหลักสูตร และสภาพความต้องการ ของตลาดแรงงานในปัจจุบัน	1. ควรเพิ่มรายการสอนเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์ในการออกแบบเสื้อผ้า ธุรกิจเสื้อผ้าประเภทต่าง ๆ 2. ควรเพิ่มการฝึกงานหรือดูงานในสถานประกอบการจริงไว้ในรายการสอน เพื่อให้มีแนวทางในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพ 4. ควรจัดรายการสอนพิเศษเพิ่มเติมตามความต้องการของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนระบุรายการสอนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพด้านเสื้อผ้าตามความสนใจได้เอง
เนื้อหาของ รายการสอน	ความไม่เหมาะสมกับ ชั่วโมงเรียน	1. ควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงเรียนให้ได้เนื้อหาครบถ้วนตามรายการสอนที่กำหนด
	รายการเนื้อหาน้อยไป	2. ควรเพิ่มเนื้อหาการเรียนเรื่องการควบคุมการผลิต และการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยาให้ทันสมัยและมากขึ้น
	ในหมวดวิชาการออกแบบ เครื่องแต่งกาย	3. ควรเพิ่มเนื้อหาของรายการสอนเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ด้านศิลปะและการออกแบบที่จะช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย
	ในหมวดวิชาการสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	4. ควรปรับปรุงและเพิ่มการสร้างแบบเสื้อผ้าแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่กำลังนิยมในปัจจุบัน 5. ควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับ การสร้างแบบในระบบอุตสาหกรรม การใช้คอมพิวเตอร์ในการสร้างแบบ และการวางแบบตัดผ้า

4.2 ข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษา

ข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชา การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 29 คน โดยสรุป รายละเอียด ดังตาราง 18

ตาราง 18 ข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้ และสภาพปัญหาในการทำงาน

รายด้านที่วิเคราะห์	รายการเดิม	รายการที่ควรการเปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม
เนื้อหาของหลักสูตร	เนื้อหาการเรียน น้อยไป	1. ควรเพิ่มเวลาที่กำหนดให้เรียนในหมวดวิชา การออกแบบเครื่องแต่งกาย 2. ควรเพิ่มเนื้อหาของทฤษฎีด้านการออกแบบ เครื่องแต่งกาย 3. ควรเพิ่มเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานของการใช้ คอมพิวเตอร์ในการออกแบบสร้างแบบและวางแบบ ในการทำงานของนักออกแบบและสร้างแบบ เครื่องแต่งกายในระบบอุตสาหกรรม 4. ควรปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้ทันสมัยขึ้น ตามความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานในปัจจุบัน
	เน้นปฏิบัติให้เกิด ความชำนาญมากไป	5. ควรเพิ่มการฝึกการใช้ความคิดในการจัดระบบ การทำงาน การแก้ปัญหาในการทำงานให้มากขึ้น
ความรู้ที่ได้ จากหลักสูตร	การไม่เพียงพอต่อ การใช้ในการทำงาน	1. ควรเพิ่มเนื้อหาที่เรียนให้ละเอียด 2. ควรเพิ่มเนื้อหาความรู้ด้านศัพท์เทคนิค ของช่างเย็บ การออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าชาย และเด็ก เสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม เนื้อผ้า คุณสมบัติ ของผ้า การหัดตัว และการดูแลรักษาถนอมเนื้อผ้า 3. ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สามารถทำงาน ด้านเสื้อผ้าได้ทุกแนว

ตาราง 18 (ต่อ)

รายด้านที่วิเคราะห์	รายการเดิม	รายการที่ควรเปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม
ความต้องการเพิ่มเติม ความรู้จากหลักสูตร	ความรู้จากห้องเรียน ไม่ทันสมัย	1. ควรให้มีการจัดอบรมหรือสัมมนาสั้น ๆ เพื่อให้ความรู้ใหม่ ๆ เป็นระยะ ๆ 2. ควรจัดโครงการทัศนศึกษาหรือดูงานด้านเสื้อผ้า ตามสถานประกอบการ หรือดูแนวโน้มนวัตกรรม ในงานแฟชั่นโชว์ทั้งในและต่างประเทศ
	ความรู้ที่ต้องการ เพิ่มเติมอื่น ๆ	3. ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมอื่น ๆ คือ การพิมพ์ สกรีนเสื้อยืด การออกแบบลวดลายที่ใช้ในงานพิมพ์ และงานปักต่าง ๆ การทำผ้าบาติก การมัดย้อม และการเพ้นท์เสื้อ
สภาพปัญหา ในการทำงาน	ไม่มีการเตรียมผู้เรียน ให้พร้อมสำหรับ การเผชิญกับปัญหา ในการทำงาน	1. ควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่จะช่วยให้ ทราบปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการประกอบ อาชีพด้านเสื้อผ้า โดยจัดให้ผู้เรียนได้พบปะสัมมนา ปัญหาการดำเนินงานกับผู้ประกอบการอาชีพ หรือทำธุรกิจด้านเสื้อผ้า 2. ควรจัดให้มีการฝึกงานในหลักสูตร

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายในเรื่อง

1. ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน
2. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 12 คน เป็นครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 8 คน และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน
2. ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532 ถึงปีพ.ศ. 2535 จำนวน 87 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistate Random Sampling)

โดยใช้ปีการศึกษาที่สำเร็จเป็นชั้นของการสุ่ม ทำการสุ่มผู้สำเร็จการศึกษาปีการศึกษาละ 70 %
โดยการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เกี่ยวกับเรื่องประสิทธิภาพ การสอน ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูผู้สอน ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน โดยใช้เป็นแบบสัมภาษณ์เป็นมาตราส่วน ประมาณค่า และแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด

2. แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้สำเร็จการศึกษา ในเรื่อง ประเภทอาชีพ ลักษณะงานที่ทำ และประสิทธิภาพการทำงาน ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ของผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ความรู้ที่ต้องการ เพิ่มเติมจากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน โดยใช้เป็นแบบสอบถามเป็นมาตราส่วน ประมาณค่า และแบบสอบถามปลายเปิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยค่าร้อยละสำหรับข้อมูล ที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนข้อมูลที่เป็นความคิดเห็น ของครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” ในด้านต่างๆ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ใช้วิธีการบรรยายสาระโดยสรุป

สรุปผลการค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจสถานภาพและความคิดเห็นของครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการ

ตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” มีดังนี้

1. ลักษณะและสภาพของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประสบการณ์การสอนของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชา

การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย สรุปได้ดังนี้

ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 5 ปีขึ้นไป และส่วนน้อยมากที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 2 ปี โดยที่ครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีประสบการณ์การสอนต่ำสุด คือ 2 - 5 ปี

1.2 สถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชา

การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย สรุปได้ดังนี้

1.2.1 ประเภทอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา

ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ประกอบอาชีพรับจ้างประเภทลูกจ้างมากที่สุด (ร้อยละ 51.72) รองลงมาคือ อาชีพอิสระประเภทรับงานมาทำ (ร้อยละ 24.14) และประกอบอาชีพอื่น ๆ คือ รับราชการครู มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.15)

1.2.2 ลักษณะงานของผู้สำเร็จการศึกษา

ลักษณะงานที่ผู้สำเร็จการศึกษหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายทำอยู่มากที่สุด คือ ออกแบบและสร้างแบบ (ร้อยละ 67.81) รองลงมาคือ สร้างแบบ (ร้อยละ 12.64) และไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาที่ทำงานวาดภาพประกอบ (ร้อยละ 0.00) สูงขึ้นไปคือ สร้างแบบและตัดเย็บ (ร้อยละ 2.30) และวาดภาพประกอบและออกแบบและสร้างแบบ (ร้อยละ 3.45)

1.2.3 ประสบการณ์การทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา

ผู้สำเร็จการศึกษามีประสบการณ์การทำงานสูงกว่า 1 ปี 6 เดือนขึ้นไป มากที่สุด (ร้อยละ 77.01) รองลงมาคือ 6 เดือน - 1 ปี 6 เดือน (ร้อยละ 22.99) และไม่มีผู้สำเร็จการศึกษามีประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 6 เดือน (ร้อยละ 0.00)

2. ความคิดเห็นของครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบ

และสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับ

2.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร พบว่าผู้สอนเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความชัดเจน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในกิจกรรม การสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถ ในกิจกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกาย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป สำหรับความคิดเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำคือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้านการออกแบบและสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บ ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และมีความเหมาะสมกับพื้นฐาน ของผู้เรียนที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงาน คือ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.25 - 2.50

2.2 รายการสอนที่กำหนด สรุปได้ดังนี้

2.2.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับ รายการสอนที่กำหนด พบว่าผู้สอนเห็นว่า รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก รายการสอน หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และเนื้อหารายการสอนโครงร่างหุ่นและส่วนประกอบของร่างกาย มนุษย์เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 2.75 ขึ้นไป สำหรับรายการสอน ในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์ หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายและรายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับเนื้อหารายการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือระหว่าง 1.75 - 2.12

2.2.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ เครื่องแต่งกายเกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนด พบว่าผู้สอนเห็นว่า รายการสอนหมวดวิชา การสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการออกแบบ เครื่องแต่งกาย รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และเนื้อหารายการสอนมีความเหมาะสม กับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด ที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.20 ขึ้นไป สำหรับรายการสอนที่กำหนด ครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เนื้อหารายการสอน เป็นความรู้ที่ทันสมัย รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ระหว่าง 2.25 - 2.50

2.3 เนื้อหาของรายการสอน สรุปได้ดังนี้

2.3.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับ

เนื้อหาของรายการสอน พบว่าผู้สอนเห็นว่า เนื้อหาของรายการสอนเรื่ององค์ประกอบเครื่องแต่งกาย ตามสมัยนิยม หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย และเทคนิคการออกแบบมีอาชีพรูทที่มีค่าเฉลี่ยสูง ตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป สำหรับการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา การควบคุมการผลิต และวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพนักออกแบบเครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ระหว่าง 1.75 - 2.12

2.3.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเกี่ยวกับเนื้อหาของรายการสอน พบว่าผู้สอนเห็นว่า เนื้อหาของรายการสอนการนำสรุปเป็นชุดจริง ผูกมัดสร้างแบบบังคับ และโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกายที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.20 ขึ้นไป สำหรับการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา และการควบคุมการผลิต มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ 1.50 และ 1.75 ตามลำดับ

8. ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่เกี่ยวกับ

8.1 เนื้อหาของหลักสูตร เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า เน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ หมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบ มีความสอดคล้องกัน และเน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.12 ขึ้นไป สำหรับเนื้อหาของหลักสูตรเน้นการเรียนรู้ทฤษฎี มีความซ้ำซ้อนกัน และเวลาที่กำหนดให้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ระหว่าง 1.96 - 2.17 คือ 0.60 และเน้นการเรียนรู้ทฤษฎี มีค่าความเบี่ยงเบนน้อยที่สุด คือ 0.38

8.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร เกี่ยวกับความรู้ที่ได้จากหลักสูตร พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า ความรู้เรื่องการเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะโครงสร้าง การทำงานระบบการสร้างแบบตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเอง และโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.40 ขึ้นไป สำหรับความรู้ที่เรียนไปเหมาะสมกับการทำงานด้านเสื้อผ้าทุกแนว เทคนิคการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยานำไปใช้กับงานที่ปฏิบัติได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ 2.10 และ 2.36 ตามลำดับ

8.3 ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร เกี่ยวกับความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าความรู้ด้านธุรกิจเสื้อผ้า การบริหารงานผลิตและควบคุมคุณภาพ และการออกแบบลวดลาย ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ระหว่าง 2.49 - 2.45 ตามลำดับ สำหรับ

ด้านการสร้างแบบ การออกแบบ และด้านการตัดเย็บ มีค่าเฉลี่ยต่ำมาก คือระหว่าง 1.63 - 2.03

3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงาน พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า ปัญหาที่ไม่อาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ผลของงานช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนด และไม่สามารถวางแผนในการปฏิบัติงาน ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ คือ ระหว่าง 1.87 - 2.21 สำหรับปัญหาเรื่องแก้ไขปัญหาการทำงานไม่ได้ ไม่เข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน และงานที่ทำยากเกินความสามารถ มีค่าเฉลี่ยต่ำมาก คือ ระหว่าง 1.67 - 1.84

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย สรุปได้ดังนี้

4.1 ข้อเสนอแนะของครูผู้สอน เกี่ยวกับ

4.1.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ครูผู้สอนเสนอแนะว่า ในจุดประสงค์หลักสูตรข้อที่ 5 ควรตัดคำว่า “พัฒนาระบบการตัดเย็บจากมาตรฐานทั่วไป” ออก และควรแยกคำว่า “สามารถเรียนรู้และเข้าใจสถานะตลาดได้ดี” ออกเป็นจุดประสงค์ของหลักสูตรอีกข้อหนึ่ง ควรเพิ่มจุดประสงค์เกี่ยวกับความรู้ในการดำเนินงานธุรกิจด้านเสื้อผ้า การคาดการณ์แนวโน้มแฟชั่น การจัดรูปแบบประยุกต์จากแนวโน้มแฟชั่นในตลาดโลก และการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้ทันกับเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในสภาพปัจจุบัน รวมทั้งควรกำหนดพื้นฐานของผู้เรียนให้สูงขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

4.1.2 รายการสอนที่กำหนด เกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนดในหลักสูตร ครูผู้สอนเสนอแนะว่า ควรเพิ่มรายการสอนเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์ในการออกแบบเสื้อผ้า ธุรกิจเสื้อผ้า ประเภทต่าง ๆ การฝึกงานหรือดูงานในสถานประกอบการจริง และรายการสอนพิเศษเพิ่มเติมตามความต้องการของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนระบุรายการสอนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพด้านเสื้อผ้าตามความสนใจได้เอง

4.1.3 เนื้อหาของรายการสอน เกี่ยวกับเนื้อหารายการสอน ครูผู้สอนเสนอแนะว่า ควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงเรียนให้สอนได้เนื้อหาครบถ้วนตามรายการสอนที่กำหนดไว้ ควรเพิ่มเนื้อหา รายการสอน เรื่องการควบคุมการผลิต และการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยาให้ทันสมัยและมากขึ้น เรื่องเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ทางด้านศิลปะและการออกแบบ ที่จะช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย การสร้างแบบเสื้อผ้าแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่กำลังนิยมในปัจจุบัน รวมทั้งการสร้างแบบในระบบอุตสาหกรรม การใช้คอมพิวเตอร์ในการสร้างแบบ

และการวางแผนตัดผ้า

4.2 ข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับ

4.2.1 เนื้อหาของหลักสูตร เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร ผู้สำเร็จการศึกษา

เสนอแนะว่า ควรเพิ่มเวลาที่กำหนดให้เรียนในหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย เนื้อหาที่ควรเพิ่มคือ ทฤษฎีด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย และเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานของการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ สร้างแบบ และวางแผนในการทำงานของนักออกแบบและสร้างแบบเครื่องแต่งกายในระบบอุตสาหกรรม การฝึกการใช้ความคิดการจัดระบบการทำงาน และการแก้ปัญหาในการทำงานให้มากขึ้น รวมทั้งควรปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้ทันสมัยขึ้น ตามความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานในปัจจุบัน

4.2.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร เกี่ยวกับการนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปใช้

ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ ผู้สำเร็จการศึกษาเสนอแนะว่า ควรเพิ่มเนื้อหาที่เรียนให้ละเอียดมากขึ้น เนื้อหาความรู้ที่ควรเพิ่มคือ ศัพท์เทคนิคของช่างเสื้อ การออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าผู้ชายและเด็ก เสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม เนื้อผ้า คุณสมบัติของผ้า การหัดตัว และการดูแลรักษา ถนอมเนื้อผ้ารวมทั้งควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สามารถทำงานด้านเสื้อผ้าได้ทุกแนว

4.2.3 ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร เกี่ยวกับความต้องการเพิ่มเติม

ความรู้หลังจากเรียนจบหลักสูตรแล้ว ผู้สำเร็จการศึกษาเสนอแนะว่า ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมอื่น ๆ คือ การพิมพ์สกรีนเสื้อยืด การออกแบบลวดลายที่ใช้ในงานพิมพ์ การทำผ้าบาติก การมัดย้อม และการเพ้นท์เสื้อ ควรให้มีการจัดอบรมหรือสัมมนาสั้น ๆ เพื่อให้ความรู้ใหม่ ๆ เป็นระยะ ควรจัดโครงการทัศนศึกษา หรือดูงานด้านเสื้อผ้าตามสถานประกอบการด้านเสื้อผ้า หรือดูแนวโน้มแฟชั่นในงานแฟชั่นโชว์ทั้งในและต่างประเทศ

4.2.4 สภาพปัญหาในการทำงาน เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงาน

ผู้สำเร็จการศึกษาเสนอแนะว่า ควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ทราบปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดในการประกอบอาชีพด้านเสื้อผ้า โดยจัดให้ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ได้พบปะสัมมนาปัญหาการดำเนินงานในอาชีพกับผู้ประกอบอาชีพนี้ ควรจัดให้มีการฝึกงานในหลักสูตรด้วย เพื่อเตรียมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการทำงาน และการแก้ปัญหาในการทำงานก่อนที่จะสำเร็จออกไปประกอบอาชีพต่อไป

การอภิปรายผล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจลักษณะและสถานภาพ และความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” มีประเด็นที่ควรแก่การอภิปรายดังนี้

1. จุดประสงค์ของหลักสูตร ในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตร ครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่าคุณจุดประสงค์ของหลักสูตรมีความชัดเจน แต่ในจุดประสงค์ข้อที่ 5 ควรแยกคำว่า “สามารถเรียนรู้และเข้าใจสถานะตลาดได้คือ” ออกเป็นจุดประสงค์ข้อใหม่อีกข้อหนึ่ง เพื่อให้จุดประสงค์มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และจุดประสงค์ของหลักสูตรควรครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน ผู้สอนได้เสนอแนะให้ตัดคำว่า “พัฒนาระบบการตัดเย็บจากมาตรฐานทั่วไป” ออก เพราะหลักสูตรนี้ไม่ได้เน้นสอนการตัดเย็บขั้นสูง จนสามารถพัฒนาระบบการตัดเย็บจากมาตรฐานทั่วไปได้ ซึ่งจากการศึกษาสถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษาที่สำเร็จการศึกษาดังแต่ปีพ.ศ. 2532-2535 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาประกอบอาชีพรับจ้างเป็นลูกจ้างมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 51.72) รองลงมาคือ อาชีพอิสระแบบรับงานมาทำ (ร้อยละ 24.14) และลักษณะงานที่ทำอยู่มากที่สุดคือ ออกแบบและสร้างแบบ (ร้อยละ 67.81) แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการแต่งกายของโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” สามารถผลิตบุคลากรสู่ตลาดแรงงานได้ตรงตามสาขาวิชาของหลักสูตร ทั้งที่ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างและอาชีพอิสระ ซึ่งการเข้าใจเกี่ยวกับสถานะตลาดเป็นสิ่งจำเป็นในการประกอบอาชีพการออกแบบและสร้างแบบเครื่องแต่งกายอยู่แล้ว ครูผู้สอนเสนอแนะว่าควรเพิ่มจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับการดำเนินการธุรกิจ ที่เน้นให้ประกอบอาชีพอิสระได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และอาชีพนักออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายยังคงเป็นอาชีพที่มีแนวโน้มเป็นที่ต้องการสูง นอกจากนี้ครูผู้สอนยังให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรเพิ่มจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งสอดคล้องกับผู้สำเร็จการศึกษาที่เสนอแนะว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและตลาดแรงงานในระบบอุตสาหกรรมปัจจุบัน เพื่อให้หลักสูตรนี้สามารถใช้ต่อไปได้ โดยมีคุณค่าตามนโยบายการศึกษาเพื่ออาชีพและการศึกษาเอกชน ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ที่ให้มีการจัดฝึกอาชีพพระยะสันเพื่อยกระดับช่างฝีมือของสถานประกอบการและการฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน เพื่อเพิ่มทักษะการประกอบอาชีพตามความต้องการของท้องถิ่น

และตลาดแรงงาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 36) หนึ่งในปัจจุบัน เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน ในวงการธุรกิจได้นำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในหลายสาขา เช่น ตั้งศูนย์ถ่วงล้อรถยนต์ด้วยคอมพิวเตอร์ หรือแม้แต่ตัดเย็บเสื้อและกางเกงก็ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ (กฤษณพันธ์ สุพรรณโรจน์. 2526 : ก13) และมีการนำคอมพิวเตอร์ ระบบ PVI ใช้ในการออกแบบทรงผม เพื่อให้ลูกค้าได้เห็นทรงผมที่เหมาะสมกับใบหน้าได้หลาย ๆ แบบ ทำให้สามารถเลือกทรงผมที่ถูกใจที่สุดได้ (ไม่น่าเชื่อว่า ผม จะคบคำคู่นี้ได้อีก, ไทยรัฐ. 1 กุมภาพันธ์ 2539 : 35) ด้วย จะเห็นได้ว่า ในสาขาศิลปะหลายแขนงมีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในการทำงานออกแบบและสร้างแบบเรขภาพอย่างแพร่หลาย รวมถึงการออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ก็เป็นอาชีพหนึ่งที่ควรนำคอมพิวเตอร์มาใช้ ครูผู้สอนเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในกิจกรรมการออกแบบเครื่องแต่งกาย -และเป็นการส่งเสริมทักษะการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย มีความเหมาะสมกับความเป็นจริงแต่ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้านการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่เห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรเน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ และเน้นการเรียนฝึกปฏิบัติระดับพื้นฐาน มีความเหมาะสมเป็นจริง แต่ต้องการให้เน้นการฝึกทักษะที่ใช้ความคิดในเชิงสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์เป็นสมรรถภาพที่จำเป็นของนักออกแบบ เพราะการรู้สร้างสรรค์ เป็นความรู้กระบวนการชนิดปลายเปิด (มะลิฉัตร เอื้ออนันท์. ม.ป.ป. : 52 ; อ้างอิงมาจาก Maccia. 1973) และเป็นลักษณะความคิดนอกกรอบ (Divergent Thinking) คือ ความคิดหลายทิศทาง หลายแง่หลายมุม คิดได้กว้างไกล ซึ่งลักษณะความคิดเช่นนี้จะนำไปสู่การคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ รวมทั้งการคิดค้นพบวิธีการแก้ปัญหาได้สำเร็จด้วย (อารี รังสินันท์. 2528 : 2-3 ; อ้างอิงมาจาก Guilford. 1856) ครูผู้สอนเสนอแนะว่า ควรเพิ่มจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับการคาดการณ์แนวโน้มแฟชั่น การจัดรูปแบบประยุกต์จากแนวโน้มแฟชั่นในตลาดโลก เพราะเป็นจุดประสงค์สำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ในการปรับปรุงเพิ่มเติมจุดประสงค์ของหลักสูตรจากการศึกษาคิดตามผลการใช้หลักสูตรนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 8) อธิบายถึงขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรของทาบัว (Taba) ว่า เมื่อสำรวจสภาพ ปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคมแล้ว ให้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่สังคมต้องการ ดังนั้น หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ควรได้นำความต้องการของทั้งครูผู้สอนและผู้สำเร็จ

การศึกษาไปพิจารณาในการพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น นอกจากนี้ จากผลการวิจัยยังพบว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรควรมีความเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน ควรกำหนดพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนให้เท่ากัน และครูผู้สอนเสนอแนะว่า ควรกำหนดพื้นฐานของผู้เรียนให้สูงขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ นั่นแสดงว่า พื้นฐานความรู้ของผู้เรียน เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญปัจจัยหนึ่ง ที่จะทำให้จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความสัมพันธ์และเป็นจริงได้ ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่า อาชีพการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เป็นวิชาชีพที่ผู้เรียนควรจะมีพื้นฐานรู้หรือความถนัดเฉพาะในบางประการ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์. 2535 : 72)

2. รายการสอน ในด้านรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบ มีความคิดเห็นตรงกันว่า รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และรายการสอนในหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายและหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีความเหมาะสมกับความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อเนื้อหาของหลักสูตรว่า หมวดวิชาการออกแบบและสร้างแบบมีความสอดคล้องกัน สำหรับรายการสอนต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเห็นว่า รายการสอนโครงร่างหุ่นและส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน และครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเห็นว่า รายการสอนโครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน มีความเหมาะสมกับความเป็นจริง ครูผู้สอนทั้ง 2 หมวดวิชามีความเห็นตรงกันว่า รายการสอนที่กำหนดควรครอบคลุมตามจุดประสงค์ของแต่ละหมวดวิชาหรือจุดประสงค์ของหลักสูตรนั่นเอง สำหรับรายการสอนนี้โดยสรุปแล้ว มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนด้วย ซึ่งเป็นการดีสำหรับหลักสูตรนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 8) อธิบายขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรของทาบ้า (Taba) ว่า ให้คัดเลือกเนื้อหาวิชาความรู้ที่ครูจะต้องนำมาสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการและความจำเป็นของสังคม โดยควรพยายามคัดเลือกมาให้เรียนเฉพาะที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ตั้งไว้ แต่อย่างไรก็ดีผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นตรงกันว่า รายการสอนในภาคทฤษฎีควรมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร และการเรียนการสอนควรมีการสอนทั้งภาคปฏิบัติและทฤษฎีควบคู่กันไป ผลงานวิจัยของหลักสูตรนี้เป็นความต้องการศึกษาอาชีพระยะสั้นอยู่แล้ว การเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่ช่วยเสริมสร้าง

ความสามารถด้านอื่น ๆ ที่มีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต (สาริต
 ทิมวัฒนบรรเทิง. 2532 : 70) นอกจากนี้ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและครูผู้สอนหมวดวิชา
 การสร้างแบบ รวมทั้งผู้สำเร็จการศึกษา ได้เสนอแนะที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า
 ควรมีรายการสอนที่เป็นความรู้ที่ทันสมัยทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และความต้องการ
 จำเป็นของตลาดแรงงานในสภาพปัจจุบัน ทั้งนี้ครูผู้สอนได้เสนอให้เพิ่มรายการสอนเรื่องการใช้
 คอมพิวเตอร์ในการออกแบบเสื้อผ้า ธุรกิจเสื้อผ้าประเภทต่าง ๆ และรายการสอนพิเศษเพิ่มเติม
 ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพด้านเสื้อผ้าตามความสนใจของผู้เรียน และการฝึกงานหรือดูงาน
 ในสถานประกอบการจริง ผู้สำเร็จการศึกษาได้เสนอแนะว่า ควรเพิ่มเนื้อหาความรู้ด้านศัพท์เทคนิค
 ของช่างเสื้อ การออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าชายและเด็ก เสื้อผ้าระบบอุตสาหกรรม เนื้อผ้า
 คุณสมบัติของผ้า การหัดตัว และการดูแลรักษาदनอมเนื้อผ้า ความรู้ที่ควรเพิ่มเติมอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้อง
 กับการใช้ในการประกอบอาชีพด้านเสื้อผ้า คือ การพิมพ์สกรีนเสื้อยืด การออกแบบลวดลายที่ใช้
 ในงานพิมพ์และงานปักต่าง ๆ การทำผ้าบาติก การมัดย้อม การเพ้นท์เสื้อ และการฝึกงาน
 จากการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ที่ส่วนใหญ่
 มีประสบการณ์การสอนสูง คือ มากกว่า 5 ปีขึ้นไป และผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งเป็นผู้นำความรู้ที่ได้
 จากหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพ ที่ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานสูงกว่า 1 ปี 6 เดือน
 ขึ้นไป เป็นผู้ใส่ใจในการประกอบอาชีพด้านนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ ในการใช้ประกอบ
 การพิจารณาคัดเลือกรายการสอนที่ควรปรับปรุงเพิ่มเติม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร
 วิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และจากการ
 พิจารณาคำอธิบายรายวิชาในหลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง คหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย
 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช 2534 และหลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชา
 การออกแบบเสื้อผ้า พุทธศักราช 2535 ซึ่งเป็นหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ระบุไว้ว่า
 รายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
 เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่ควรมีคือ รายการสอนเทคนิคการออกแบบมีอาชีพ เรื่องประวัติ
 เครื่องแต่งกาย และเพิ่มเนื้อหาความรู้เรื่องผ้าและเส้นใยเบื้องต้น เพราะเป็นความรู้ที่จำเป็นที่ช่วยให้
 สามารถออกแบบเสื้อผ้าได้เหมาะสมกับคุณสมบัติของเนื้อผ้า รวมทั้งการดูแลรักษาที่ถูกวิธี
 รายการสอนหลักในการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยเพิ่มเนื้อหาเรื่องอารยธรรมไทย เพื่อใช้เป็น
 แรงบันดาลใจในการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม รายการสอนองค์ประกอบ
 เครื่องแต่งกายสมัยนิยมโดยเพิ่มเนื้อหาเรื่องศัพท์เทคนิคของช่างเสื้อ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาติดต่อ

สื่อสาร หรือสั่งงานกับผู้ร่วมงานให้เข้าใจกันได้อย่างถูกต้อง ควรมีรายการสอนที่เป็นความรู้ด้านธุรกิจ อันได้แก่ธุรกิจเสื้อผ้าประเภทต่าง ๆ การออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม และการบริหารธุรกิจเสื้อผ้าอุตสาหกรรม เพราะความรู้เหล่านี้จะช่วยให้แนวทางในการดำเนินธุรกิจเสื้อผ้าในตลาดทั้งในและนอกประเทศ เข้าใจการทำงานในระบบอุตสาหกรรมสอดคล้องกับสภาพตลาดแรงงาน ในปัจจุบัน รวมทั้งสามารถประกอบกิจการและการจัดการในด้านที่เกี่ยวกับเอกสาร ใบสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสำคัญมากในการดำเนินการธุรกิจทั้งที่เป็นเสื้อผ้าในประเทศและเสื้อผ้าส่งออก ควรมีรายการสอนการออกแบบ สร้างแบบ และวางแผนตัดด้วยคอมพิวเตอร์ไว้ในหลักสูตร ให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานที่มีการนำระบบอุตสาหกรรมมาใช้ในการผลิต ด้วยการนำเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องจักรที่ทันสมัยมาช่วยในการทำงานให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว ประหยัด ได้คุณภาพ และประสิทธิภาพเป็นมาตรฐานสากล ควรเพิ่มเติมเนื้อหาความรู้ตามความสนใจของผู้เรียน ที่ได้แก่ความรู้ด้านการออกแบบตลาดสำหรับงานพิมพ์และงานปัก การพิมพ์เสื้อ การทำผ้ามัดย้อมและบาติก และการทำงานบนหุ่นไว้ในรายการสอนเทคนิคมืออาชีพด้วย ซึ่งเป็นความรู้ที่ช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบและสร้างแบบได้ ควรเพิ่มการฝึกงาน เพื่อจะได้มีประสบการณ์ในการทำงานสำหรับการประกอบอาชีพภายหลังที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนี้ ซึ่งจะสอดคล้องกับความต้องการของครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ ครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นตรงกันว่า ควรเพิ่มเวลาที่กำหนดให้เรียน เพราะหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น มีจำนวนชั่วโมงเรียนน้อย ดังนั้นในการปรับปรุงรายการสอน ควรพิจารณาคัดเลือกเฉพาะความรู้ที่สำคัญ ๆ สั้น ๆ ให้เหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด

8. เนื้อหารายการสอน ในด้านเนื้อหารายการสอน ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบมีความเห็นว่า เนื้อหาของรายการสอนเรื่ององค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม และหลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย มีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง ครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเห็นว่า เนื้อหาของรายการสอนเรื่องโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การฝึกหัดสร้างแบบบังคับ และการทำสรุปเป็นชุดจริง มีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง เพราะเนื้อหาของรายการสอนดังกล่าวเป็นความรู้ที่จำเป็นในการเรียนเพื่อประกอบอาชีพเป็นนักออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย แต่ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบและครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบมีความเห็นตรงกันว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาของรายการสอนเรื่องการควบคุมการผลิต การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา ให้เหมาะสมเป็นจริงตามสภาพปัจจุบัน

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปใช้ของผู้สำเร็จการศึกษาที่ว่า ควรปรับปรุงความรู้เรื่องเทคนิคการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยาให้นำไปใช้กับงานที่ปฏิบัติในการประกอบอาชีพหรือมีส่วนส่งเสริมอาชีพ ในเรื่องนี้ครูผู้สอนได้เสนอแนะว่า ควรเพิ่มเนื้อหารายการสอนการควบคุมการผลิต การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยาให้ทันสมัยขึ้น เพราะการดำเนินธุรกิจเป็นเรื่องของการลงทุน การศึกษาด้านการตลาดให้ดียิ่งจะช่วยให้เกิดช่องทางการจำหน่ายสินค้าทั้งในประเทศและส่งออกนอกประเทศ ทำให้มีแนวทางการลงทุนที่ดีเกิดประโยชน์และมีกำไร ในการสอนการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา ก็เพื่อช่วยให้การออกแบบเป็นไปตามความต้องการของลูกค้า และเมื่อสามารถให้สิ่งที่ลูกค้าต้องการจนเป็นที่พอใจ องค์กรธุรกิจก็จะได้กำไร (ธงชัย สันติวงษ์, 2536 : 2) และในการที่จะตอบสนองความพอใจแก่ผู้บริโภคได้นั้น บริษัทต้องรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับการตลาด การควบคุมคุณภาพของการผลิต ฯลฯ (กริช สืบสนธิ์, ม.ป.ป. : 61) จึงควรเพิ่มความรู้ด้านการควบคุมคุณภาพทางอุตสาหกรรมไว้ในรายการสอนการควบคุมการผลิตให้เหมาะสมกับการทำงานระบบอุตสาหกรรมด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเห็นว่า ควรปรับปรุงเนื้อหารายการสอนวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายให้สามารถใช้ประกอบอาชีพนักออกแบบเครื่องแต่งกายได้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง โดยได้เสนอแนะว่า ควรเพิ่มเนื้อหารายการสอนที่เป็นความรู้พื้นฐานทางด้านศิลปะและการออกแบบ ที่ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ดังนั้นจึงควรเพิ่มเนื้อหาความรู้เรื่ององค์ประกอบศิลป์ หลักการออกแบบ และศิลปะการตกแต่งเสื้อผ้าเพื่อฝึกให้รู้จักหาแนวทางใช้การสร้างสรรค์อันเป็นพื้นฐานในการออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย รวมทั้งการออกแบบบรรจุภัณฑ์ เพราะบรรจุภัณฑ์เป็นส่วนหนึ่งของสินค้าที่มีส่วนช่วยเสริมให้สินค้าดูดี กระตุ้นความสนใจของผู้ซื้อเพิ่มโอกาสการซื้อได้ ไว้ในรายการสอนหลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ควรเพิ่มเนื้อหาความรู้เรื่องการออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น เครื่องประดับ หมวก กระเป๋า รองเท้า ฯลฯ ไว้ในรายการสอนองค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม ที่ช่วยเสริมการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมีความครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเห็นว่า เนื้อหาวิชาของรายการสอนของหมวดวิชาการสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายส่วนใหญ่มีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง แต่ควรเพิ่มเนื้อหาความรู้ด้านการสร้างแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่กำลังนิยมในปัจจุบัน และการสร้างแบบในระบบอุตสาหกรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์มาช่วย ในการทำงานไว้ในรายการสอนโครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บของหมวดวิชาการสร้างแบบ เพื่อให้เนื้อหารายการสอนมีความทันสมัย ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในระบบอุตสาหกรรม สอดคล้องกับผลการวิจัยของสาธิต ทิมวัฒนบรรเทิง (2532 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาวิจิตรศิลป์ และศิลป์ประยุกต์จากโรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์อาชีวะในปีการศึกษา 2527-2529 มีความต้องการให้มีการปรับปรุงเนื้อหาให้มีความทันสมัยในการนำมาประกอบอาชีพ ตลอดจนให้ทันสมัย ทันกับความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

4. ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ในด้านความรู้ที่ได้จากหลักสูตร ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า ความรู้ที่ได้จากหลักสูตรส่วนใหญ่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพหรือมีส่วนส่งเสริมอาชีพได้ แต่ควรปรับปรุงเนื้อหาความรู้ในหลักสูตร ให้เหมาะกับการทำงานด้านเสื้อผ้าทุกแนว เพราะหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น มีจำนวนชั่วโมงเรียนน้อย จึงไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนด้านเสื้อผ้าได้ทุกแนว ผู้สำเร็จการศึกษาได้เสนอแนะว่า ควรเพิ่มเนื้อหาการออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าผู้ชายและเด็ก เพราะของเดิมมีเนื้อหาไม่เพียงพอ ควรเพิ่มเนื้อหาความรู้ด้านการออกแบบและสร้างแบบเสื้อชุดชั้นใน-ชุดนอน และเสื้อผ้าผู้สูงอายุ เพราะเป็นเสื้อผ้าในแนวที่น่าสนใจ มีการผลิตออกจำหน่ายกันแพร่หลาย และช่วยให้สามารถทำงานได้หลายแนวขึ้นในเรื่องความต้องการเพิ่มเติมความรู้ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีความต้องการเพิ่มเติมความรู้ในด้านการออกแบบ การสร้างแบบ การตัดเย็บ การออกแบบด้วยคอมพิวเตอร์ การสร้างแบบด้วยคอมพิวเตอร์ การออกแบบลวดลาย ผ้าและเส้นใย การตัดเย็บเสื้อผ้าอุตสาหกรรม ธุรกิจเสื้อผ้า การบริหารงานผลิตและการควบคุมคุณภาพ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรว่ามีความต้องการอยู่ในระดับน้อย ในเรื่องนี้สอดคล้องกับ ศุภวัฒน์ วัฒนวงษ์ (2525 : 17) อธิบายว่าองค์ประกอบประการสำคัญที่นักการศึกษาผู้ใหญ่ส่วนมาก พบว่า มีผลต่อความสนใจ และเชื่อได้ว่าทำให้แปรผันไปด้วย ก็คือขึ้นอยู่กับระดับของ “สังคมและเศรษฐกิจ” (Socioeconomic) อันได้แก่ อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษา นอกจากนี้ จากการวิจัยในด้านที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ปัญหาที่เกิดจากการนำความรู้ไปใช้ในการทำงานตามประเด็นต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ มีอยู่ในระดับน้อย แต่ปัญหาที่ไม่อาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง เป็นปัญหาที่พบบ่อย ข้อมูลที่สำรวจพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นลูกจ้าง ซึ่งปฏิบัติงานภายใต้คำสั่ง และการตัดสินใจของผู้บริหาร หรือเจ้าของธุรกิจ รองลงมาคือ ผลของงานช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนด และไม่สามารวางแผนในการปฏิบัติงาน ดังนั้นผู้สำเร็จการศึกษาจึงพิจารณาว่า รายการความรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับโดยส่วนรวมแล้วเพียงพอ แต่อย่างไรก็ดี ผู้สำเร็จการศึกษาเสนอว่า ควรเพิ่มกิจกรรม

การเรียนการสอนที่จะช่วยให้ทราบปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการประกอบอาชีพด้านเสื้อผ้า โดยจัดให้ผู้เรียนได้พบปะสัมมนาปัญหาการทำงานกับผู้ประกอบอาชีพหรือทำธุรกิจด้านเสื้อผ้า และควรจัดให้มีการฝึกงานในหลักสูตรก่อนจบหลักสูตร นอกจากนี้ ในเนื้อหาของหลักสูตร ควรเพิ่มการฝึกการใช้ความคิดในการวางแผนและจัดระบบการทำงาน และการแก้ปัญหาในการทำงานให้มากขึ้นด้วย ซึ่งเป็นความต้องการที่แท้จริงของผู้ประกอบอาชีพที่ว่า สาระกระบวนการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรนี้ ควรปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนใหม่ โดยเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ ที่จะให้มีประสบการณ์ต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น การฝึกงาน การทัศนศึกษา หรือดูงาน และการสัมมนา (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2528 : 9)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. จุดประสงค์ของหลักสูตร ควรแก้ไขปรับปรุงจุดประสงค์ของหลักสูตร ดังนี้

เพิ่มจุดประสงค์ที่ให้ผู้เรียนสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อการทำงานด้านการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินธุรกิจ สามารถคาดการณ์แนวโน้มแฟชั่น และจัดรูปแบบจากแนวโน้มแฟชั่นในตลาดโลก ปรับปรุงจุดประสงค์ข้อที่ว่า พัฒนาค้นตอนการสร้างสรรค์ความคิดด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย และด้านที่สามารถเรียนรู้และเข้าใจสภาวะตลาดได้ดี เป็นสองจุดประสงค์

2. รายการสอน ควรแก้ไขปรับปรุงรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ดังนี้

รายการสอนองค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย เทคนิคการออกแบบมีอาชีพ โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การตลาดและการใช้หลักจิตวิทยา และการควบคุมการผลิต ให้เพิ่มการฝึกทักษะ และเพิ่มรายการสอนการออกแบบสร้างแบบ และวางแผนตัดโดยใช้คอมพิวเตอร์ และการบริหารธุรกิจด้านเสื้อผ้า พร้อมทั้งเพิ่มเวลาในการเรียน

3. เนื้อหาของรายการสอน ควรแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาของรายการสอน ดังนี้

เนื้อหารายการสอนประวัติเครื่องแต่งกาย การออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าผู้ชาย และเด็ก ควรแก้ไขให้เหมาะสมให้เหมาะสมกับเวลาในการเรียน แต่ให้เพิ่มเนื้อหาของรายการสอนเรื่อง

องค์ประกอบศิลป์ ศิลปะและอารยธรรมไทย หลักการออกแบบศิลปะการตกแต่งเสื้อผ้า เรื่องผ้าและเส้นใยเบื้องต้น ศัพท์เทคนิคของช่างเสื้อ การออกแบบและสร้างแบบชุดชั้นใน-ชุดนอน และเสื้อผ้าผู้สูงอายุ การสร้างแบบเสื้อผ้าแบบใหม่ ๆ ที่กำลังนิยม การออกแบบและสร้างแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม ธุรกิจเสื้อผ้าประเภทต่าง ๆ การบริหารธุรกิจเสื้อผ้าอุตสาหกรรม การควบคุมคุณภาพทางอุตสาหกรรม การออกแบบบรรจุภัณฑ์ การออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย การทำงานบนหุ่น การออกแบบลวดลาย การพิมพ์สกรีนเสื้อยืด การพิมพ์เสื้อ และการทำผ้ามัดย้อมและบาติก

4. กระบวนการเรียนการสอน ควรแก้ไขปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน โดยเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบของการสัมมนาวิชาการ ทัศนศึกษาหรือดูงาน และการฝึกงาน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชา การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ที่ไม่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน นักออกแบบเครื่องแต่งกาย
2. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานประกอบการ ในเรื่องคุณลักษณะของ นักออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายที่พึงการ ทั้งด้านความรู้ และความสามารถ ด้านทักษะวิชาชีพ

บรรณาการ

บรรณานุกรม

กริช สืบสินธุ์. ร้านเวสต์สู่ความเป็นเลิศ. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์ , ม.ป.ป.

กฤษณพันธุ์ สุพรรณโรจน์. คอมพิวเตอร์ในระแวกวงธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา,

2526

“ข่าวบันเทิง : ความเป็นมา “แดงส์ ดีไซน์,” ข่าวสด. 16 ธันวาคม 2531. หน้า 6.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาอาชีวศึกษา ระยะที่ 7 (พ.ศ.2535-2539)

ของกรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ, 2535.

คณะนักศึกษาศึกษาฝึกหัดครู. การติดตามผลสัมฤทธิ์เก่าวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ พ.ศ. 2496-2504. รายงาน
การวิจัยเพื่อรับประกาศนียบัตรประโยคมัธยมอาชีวศึกษาและการศึกษาพิเศษ กรมอาชีว
ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2505.

“ความภูมิใจ...ของสถาบันแดงส์ ดีไซน์ สร้างศิษย์นักดีไซน์สู่มาตรฐานโลก,” ผู้หญิงแนวหน้า.

15 กรกฎาคม 2534. หน้าพิเศษ 8.

จุมพล สวัสดิ์ยากร. “คำแถลง” การวางแผนการศึกษานอกระบบโรงเรียน. แปลจาก La
Planification de P Education Non Formelle โดย ทศนีย์ ธารานนท์. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2531.

ชนะบดี ผาขึงแก้ว. พรรณษะต่อหลักสูตรศิลปศึกษา ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครู
ผู้สอนศิลปศึกษา ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญา
นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

ทิพวรรณ อัมสวัสดิ์. การศึกษาคิดตามผลมหายันต์ชาติ สาขาจิตวิทยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. โครงสร้างหลักสูตร หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาออกแบบเสื้อผ้า สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม กลุ่มวิชา อุตสาหกรรมเคมีและสิ่งทอ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ. ฝ่ายวิชาการ : สถาบันเทคโนโลยีราชม
งคล วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์, 2535. อัดสำเนา.

ธงชัย สันติวงษ์. หลักการตลาด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2536.

นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”, โรงเรียน. ระเบียบการโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย

“แดง”. กรุงเทพฯ : โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง,” 2532. อัดสำเนา.

_____ ระเบียบข้อบังคับโรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”. ฝ่ายบุคลากร : โรงเรียน
นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง,” 2536.

_____ “ถึงเวลาแล้วที่ธุรกิจแฟชั่นไทยต้องการ ดีไซน์เนอร์ที่สร้างแพทเทิร์นแนวใหม่ได้,”
ไทยรัฐ. 31 มกราคม 2530. หน้า 13.

_____ “สถาบันสอนด้านแฟชั่นดีไซน์ชั้นนำของเมืองไทย ขอเสนอ 2 หลักสูตรแฟชั่นดีไซน์,”
ไทยรัฐ. 31 มีนาคม 2530. หน้า 13.

บุญจิตต์ ณ ลำเลียง. การสำรวจการทำงานของบัณฑิตทางการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512. อัดสำเนา.

ประชุมสุข อาชวปารุง. งานมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์พระนคร, 2522.

เพ็ญสุข หวังแก้ว. ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1 เกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา
ศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2503. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2507. พิมพ์ดีด.

* มัชฌานา บุญอุปกรณ์. การติดตามผลตามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
อัดสำเนา.

มหาวิทยาลัย, ทบวง. แนวทางการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ทบวงมหาวิทยาลัย, 2527.

มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. เอกสารประกอบการสอน วิชาทฤษฎีความรู้และศิลปศึกษา. ภาควิชาศิลป
และวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ม.ป.ป.

“ไม่น่าเชื่อว่า ผม จะคบค้าคู่ได้ไปอีก,” ไทยรัฐ. 1 กุมภาพันธ์ 2539. หน้า 35.

ยอดยุทธ เอกพาณิชย์. “สัมภาษณ์พิเศษธุรกิจ : สถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ดีไซน์,”
ข่าวสด. 17 มกราคม 2531. หน้า 6.

ยุพา อุดมศักดิ์. “ข้อคิดในการติดตามผลบัณฑิตเพื่อปรับปรุงหลักสูตร,” คณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ. 7 : 18-34 ; พฤศจิกายน 2515.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2528.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์, 2525.

วิเชียร เทียมเมือง. ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการทดลองใช้หลักสูตร
ประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1 ปีพุทธศักราช 2518). ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.

สมปอง สุขเอี่ยม. การติดตามผลการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อของนักเรียนพณิชยการรุ่นที่
2504. วิทยานิพนธ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506. อัดสำเนา.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคนอื่นๆ. รายงานการประเมินผลหลักสูตรครุศาสตร์ชั้นปริญญาตรี สาขา
จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

“สาวไทยสร้างชื่ออีกแล้วส่งท้ายปีเก่า คิมย็องคัง คีโชนด์ว่าชัชชนะที่ฝรั่งเศส,” เคลิมิเรอร์.

26 ธันวาคม 2531. หน้า 9.

สาธิต ทิมวัฒนบรรเทิง. การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขา
จิตรศิลป์และศิลปประยุกต์โรงเรียนไทยจิตรศิลป์อาชีวะ ปีการศึกษา 2527-2529
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
อัดสำเนา.

สุกรี สุขปรัง. “สถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติ แคนส์ คีโชนด์ฉลองพิธีมอบประกาศนียบัตร
ประจำปี 2530,” ข่าวสด. 15 ธันวาคม 2530. หน้า 13.

สุชาติ เมืองแก้ว. รายงานการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียนในประเทศไทย.
ม.ป.ท., 2524.

สุมิตร ภูพานกร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. การวางแผนและการประเมินผลการศึกษาคู่มือ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
โอเคียนสโตร์, 2525.

“สังคม-ธุรกิจ : ฉลองพิธีมอบประกาศนียบัตร และตัดสินแชมป์กรังค์ปรีซ์ของ แคนส์ คีโชนด์ ที่ห้อง
บางกอกคอนเวนชัน โรงแรมเซ็นทรัลพลาซา,” แนวหน้า. 19 ธันวาคม 2531. หน้า 18.

สันต์ ธรรมบำรุง. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นรสิงห์, 2525.

ศิริมงคล เทียงอรุณธรรม และ บุญอยู่ ศรีบุรินทร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ , ชนาภา อันไชยะ เป็นผู้
สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แคนง” จังหวัดกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 26
กรกฎาคม พ.ศ. 2536 เวลา 17.00-18.00 น.

ศึกษานิการ, กระทรวง. โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสายคหกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษานิการ พุทธศักราช 2527 แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช 2534. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษานิการ, ม.ป.ป. อัดสำเนา.

อนุรักษณ์ อุรัตน์ ผู้ให้สัมภาษณ์ , ชนาภา อันไชยะ ผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนนักร้องแบบเครื่อง
แต่งกาย “แดง” จังหวัดกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2536 เวลา 10.00-10.30 น.

อรรถพ เชียรถาวรี. การติดตามผลผู้สำเร็จหลักสูตรระยะสั้นจากโรงเรียนสวทพัฒน์ชนบท รุ่นปี
การศึกษา 2508 (รุ่นที่ 16-17). วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2512. อัดสำเนา.

อัจฉิมา สวัสดิ์ชีวิน. การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตร วิชาเอกนาฏศิลป์และการละคร ระดับ
อนุปริญญาของสภาการศึกษา พุทธศักราช 2528 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

อารี รังถันนท์. ความคิดสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2528.

อารมณ เพชรชื่น. เอกสารประกอบการสอนวิชา บริหาร 612 การบริหารและการพัฒนาหลักสูตร.
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, ม.ป.ป.

เอกราช อุคตระ. การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอก
อุตสาหกรรมศิลป์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.

Booth, Edward McFarland. “A Follow-up Study of Alumni Who Completed Programs in
the College of Education at the University of Georgia,” Dissertation Abstracts
International. 31(12); June, 1971.

Carner, Brother Carey. “A Follow-up Study of Electronic Terminal Curriculum in
Maryland Junior College for Three Entering Terms : Fall 1984, Spring 1965 and
Fall 1965,” Dissertation Abstracts International. 31(3); September, 1970.

Donaldson, Charle William. “A Follow-up survey of Doctoral Graduates in Counselor
Education from The University of Arkansas 1963 through 1981,” Dissertation
Abstracts International. 43 (10) : 3215-A; April, 1983.

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

ฉบับที่ 1 สำหรับครูผู้สอนแผนกวิชาออกแบบเครื่องแต่งกาย

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ตอนที่ 1 ประสบการณ์การสอนของท่าน คือ

1.1 ☐ ต่ำกว่า 2 ปี

1.2 ☐ 2 - 5 ปี

1.3 ☐ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ให้ท่านพิจารณาว่า ข้อความที่ระบุไว้ต่อไปนี้ มีความสัมพันธ์หรือมีความเป็นจริงอยู่ใน
ระดับไหน ใน 4 ระดับ ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

2.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร

จุดประสงค์ของหลักสูตร	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีความชัดเจน				
2. มีความเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน				
3. มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงาน				
4. เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในกิจกรรม การออกแบบเครื่องแต่งกาย				
5. เป็นการส่งเสริมทักษะการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ เครื่องแต่งกาย				
6. ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน				
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้าน การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				
8. กำหนดแนวทางในการสอนที่ครอบคลุมเพียงพอสำหรับ การไปประกอบอาชีพได้				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

.....

.....

.....

2.2 จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับรายการสอนที่กำหนดและเนื้อหา ของรายการสอน

2.2.1 เกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อความ	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย				
2. รายการสอนที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาและจุดประสงค์				
3. รายการสอนในภาคปฏิบัติมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร				
4. รายการสอนในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร				
5. รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก				
6. รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน				
7. รายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				
8. รายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นพื้นฐานทางการออกแบบเครื่องแต่งกายทั่วไป				
9. เนื้อหารายการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย				
10. เนื้อหารายการสอนมีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด				
11. เนื้อหาของรายการสอนโครงสร้างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์เป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน				

2.2.2 เป็นความเหมาะสมของเนื้อหาของการสอบ

เนื้อหา	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. องค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม				
2. สีและอิทธิพลของสี				
3. หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกาย				
4. เทคนิคการออกแบบมีอาชีพร				
5. การควบคุมการผลิต				
6. การตลาด และการใช้หลักจิตวิทยา				
7. วิชาการออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสอดคล้องของจุดประสงค์ของหลักสูตร
กับรายการสอบที่กำหนด และเนื้อหาของการสอบ

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

ฉบับที่ 2 สำหรับครูผู้สอนแผนกวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ตอนที่ 1: ประสิทธิภาพการสอนของท่าน คือ

1.1 ☐ ต่ำกว่า 2 ปี

1.2 ☐ 2 - 5 ปี

1.3 ☐ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ให้ท่านพิจารณาว่า ข้อความที่ระบุไว้ต่อไปนี้ มีความสัมพันธ์หรือมีความเป็นจริงอยู่ใน
ระดับไหนใน 4 ระดับ ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

2.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร

จุดประสงค์ของหลักสูตร	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีความชัดเจน				
2. มีความเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน				
3. มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงาน				
4. เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในกิจกรรม การออกแบบเครื่องแต่งกาย				
5. เป็นการส่งเสริมทักษะการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ เครื่องแต่งกาย				
6. ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน				
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางด้าน การออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				
8. กำหนดแนวทางในการสอนที่ครอบคลุมพอในการไป ประกอบอาชีพได้				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

.....

.....

.....

2.2 จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับรายการสอนที่กำหนด และเนื้อหา ของรายการสอน

2.2.1 เกี่ยวกับรายการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อความ	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. รายการสอนที่กำหนดครอบคลุมตามจุดประสงค์หมวดวิชาการสร้างแบบ เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				
2. รายการสอนที่กำหนดเหมาะสมกับระยะเวลาและจุดประสงค์				
3. รายการสอนในภาคปฏิบัติมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร				
4. รายการสอนในภาคทฤษฎีมีครบถ้วนตามเนื้อหาของหลักสูตร				
5. รายการสอนเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก				
6. รายการสอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน				
7. รายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายมีความสัมพันธ์กับรายการสอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย				
8. รายการสอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายเป็นพื้นฐานทางการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายทั่วไป				
9. เนื้อหารายการสอนเป็นความรู้ที่ทันสมัย				
10. เนื้อหารายการสอนมีความเหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่กำหนด				
11. เนื้อหาของรายการสอนโครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียน				

2.2.2 เป็นความเหมาะสมของเนื้อหาของรายการสอน

เนื้อหา	ค่าระดับความเหมาะสม			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. โครงสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บ				
2. โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				
3. การเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะโครงสร้าง				
4. ผีกัดสร้างแบบบังคับ				
5. การทำงานระบบการสร้างตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเอง				
6. การทำสรุปเป็นชุดจริง				
7. การควบคุมการผลิต				
8. การตลาด และการใช้หลักจิตวิทยา				
9. วิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายสามารถใช้ประกอบอาชีพนักสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสอดคล้องของจุดประสงค์ของหลักสูตร
กับรายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน

.....

||

.....

||

.....

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

วันที่ 1 เดือน กันยายน พ.ศ. 2538

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” (แดงส์ คีโชน)

ข้าพเจ้านางชนากา ฮันไชยะ นิตติปริญญาโท วิชาเอกศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังศึกษาวิจัยเรื่อง การติดตามผลการใช้นักดนตรีวิชาชีพพระยะสันต์หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ซึ่งทางโรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” หรือ ที่รู้จักกันดีในนาม “แดงส์ คีโชน” ได้เปิดสอนอยู่ โดยใช้ชื่อหลักสูตรนี้ โดยย่อว่า “หลักสูตรคีโชนแพทเทิร์น” ผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันต์หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของท่านมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการวิจัย จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจทุกข้อ ผู้วิจัยขอรับรองว่าคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อผู้หนึ่งผู้ใดทั้งสิ้น เมื่อท่านตอบแบบสอบถามฉบับนี้เสร็จแล้ว กรุณาหีบเฉพาะแบบสอบถามเท่านั้น แล้วส่งไปให้ข้าพเจ้า ภายในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2538 โดยทางไปรษณีย์ ซึ่งข้าพเจ้าได้แนบซองเปล่าติดแสตมป์สำหรับส่งมาให้ด้วยแล้ว

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่าน จึงขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่งในการให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางชนากา ฮันไชยะ)

นิตติปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถาม

เรื่อง การติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
(สำหรับผู้สำเร็จการศึกษา)

แบบสอบถามฉบับนี้ ได้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำชี้แจง

ตอนที่ 2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้สำเร็จการศึกษา

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษา

3.1 เนื้อหาของหลักสูตร

3.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

3.3 ความรู้ที่ความต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร

3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน

ตอนที่ 1 คำชี้แจง

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษานี้ เพื่อการติดตามผลการใช้หลักสูตร
วิชาชีพพระยะต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย หรือที่เรียก
ย่อ ๆ ว่า หลักสูตรดีไซน์แพทเทิร์น ซึ่งได้เปิดสอนที่โรงเรียนนักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง”
หรือที่รู้จักกันดีในนามของสถาบันนักออกแบบแฟชั่นนานาชาติแดงส์ ดีไซน์ ข้อมูลที่ได้จากการ
ตอบแบบสอบถามของท่านในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรนี้
ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ โปรดอ่านคำแนะนำในแต่ละตอนให้
เข้าใจก่อนลงมือตอบ เพราะแบบสอบถามที่จะนำมาวิเคราะห์ได้นั้น จะต้องเป็นแบบสอบถามที่ตอบ
อย่างสมบูรณ์ และขอให้ท่านกรุณาตอบตามความเป็นจริง หรือตรงกับความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด

ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

ผู้วิจัย

รหัส.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้สำเร็จการศึกษา

ถ้าแนะนำ โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง □ หรือกรอกข้อความตามสภาพที่เป็นจริง
และให้ครบถ้วนสมบูรณ์

1. ประเภทอาชีพของท่านคือ

1. ☐ อาชีพอิสระ	1. ☐ เจ้าของกิจการ / ร้านค้า / บริษัท
	2. ☐ รับงานมาทำ
2. ☐ อาชีพรับจ้าง	1. ☐ ลูกจ้าง
	2. ☐ รับงานมาทำ

3. ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2. ลักษณะงานที่ท่านทำอยู่ คือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ☐ วาดภาพประกอบ
2. ☐ ออกแบบ
3. ☐ สร้างแบบ
4. ☐ ออกแบบและสร้างแบบ
5. ☐ อื่นๆ โปรดระบุ

3. ประสบการณ์การทำงานของท่านคือ

1. ☐ ต่ำกว่า 6 เดือน
2. ☐ 6 เดือน - 1 ปี 6 เดือน
3. ☐ สูงกว่า 1 ปี 6 เดือน ขึ้นไป

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้สำเร็จการศึกษา ที่เกี่ยวกับ

- 3.1 เนื้อหาของหลักสูตร
- 3.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร
- 3.3 ความรู้ที่ความต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร
- 3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน

คำแนะนำ โปรดระบุความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านที่มีต่อเนื้อหาของหลักสูตรวิชาชีพ
ระดับต้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย (หลักสูตรคิไซน์
แพทเทิร์น) และความรู้ที่เรียนไปจากหลักสูตรวิชาชีพระดับต้นนี้ กับความรู้ที่ท่านคิดว่าต้องการเพิ่ม
เติมเพื่อใช้ทำงานในอาชีพนี้ รวมทั้งสภาพปัญหาในการทำงาน โดยการกรอกข้อความในที่ว่างที่เว้น
ไว้ให้ หรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามลำดับความสำคัญต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมมากที่สุด
มาก	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมมาก
น้อย	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ค่าระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0 เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีความทันสมัย		✓		
00 เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน			✓	

ในข้อ 0 ถ้าท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่มีเลข 3 หมายความว่า ท่านมีความคิดเห็นว่า
เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีความทันสมัยมาก

ในข้อ 00 ถ้าท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่มีเลข 2 หมายความว่า ท่านมีความคิดเห็น
ว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนน้อย

3.1 เนื้อหาของหลักสูตร

ท่านคิดว่า เนื้อหาของหลักสูตรวิชาชีพพระยะล้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย (หลักสูตรดีไซน์แพทเทิร์น) ที่ท่านได้เรียนมาเป็นอย่างไร โดยให้ท่านพิจารณาจากข้อความที่กำหนดไว้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเนื้อหาหลักสูตรว่ามีระดับความคิดเห็นมากน้อยในระดับใด

ลักษณะหลักสูตร	ค่าระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. เน้นการเรียนรู้ทฤษฎี				
2. เน้นการเรียนรู้ฝึกปฏิบัติ ระดับพื้นฐาน				
3. เน้นการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ				
4. เน้นการฝึกทักษะที่ใช้การใช้ความคิดในเชิงสร้างสรรค์				
5. เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก				
6. มีความซ้ำซ้อนกัน				
7. มีความทันสมัย				
8. มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน				
9. เวลาที่กำหนดให้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา				
10. หมวดวิชาการออกแบบมีความเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้เรียน				
11. หมวดวิชาการสร้างแบบมีความเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้เรียน				
12. หมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบมีความสอดคล้องกัน				
13. เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับงานอาชีพในสภาพปัจจุบัน				
14. ควรปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่มีต่อเนื้อหาของหลักสูตร

3.2 ความรู้ที่ได้จากหลักสูตร

หลังจากที่ท่านจบการศึกษาจากหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกายแล้ว ท่านได้นำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรนี้ไปใช้ในการประกอบอาชีพของท่าน หรือมีส่วนส่งเสริมอาชีพของท่านตามรายการ ข้อ 1-20 นี้ อยู่ในระดับไหน ขอให้เขียน ✓ ลงในช่องนั้น

ประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับจากการเรียน	ค่าระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง				
2. นำไปใช้ประกอบอาชีพในสภาพการทำงานได้				
3. สอดคล้องกับความรู้ที่จำเป็นในการทำงาน				
4. ความรู้หมวดวิชาการออกแบบเพียงพอต่อการใช้ในการทำงาน				
5. ความรู้หมวดวิชาการสร้างแบบเพียงพอต่อการใช้ในการทำงาน				
6. การออกแบบช่วยเสริมการทำงานด้านการสร้างแบบ				
7. การสร้างแบบช่วยเสริมการทำงานด้านการออกแบบ				
8. เหมาะกับการทำงานด้านเสื้อผ้าทุกแนว				
9. การเรียนเรื่องโครงร่างหุ่น และส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์นำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
10. เรื่ององค์ประกอบเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยมนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
11. สีและอิทธิพลของสีนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				

ประโยชน์ของความรู้ที่ได้รับจากการเรียน	ค่าระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
12. หลักในการออกแบบเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
13. เทคนิคการออกแบบมีอาชีพนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
14. โครงสร้างการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
15. โครงสร้างแม่แบบของการตัดเย็บเครื่องแต่งกายนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
16. การเพิ่มส่วนและตัดส่วนเฉพาะโครงสร้างนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
17. การฝึกหัดสร้างแบบบังคับนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
18. การทำงานระบบการสร้างแบบตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นเองนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
19. การควบคุมการผลิตนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
20. การทำสรุปเป็นชุดจริงนำไปประยุกต์กับวิชาชีพได้				
21. เทคนิคการตลาดและการใช้หลักจิตวิทยานำไปใช้กับงานที่ปฏิบัติได้				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่มีต่อความรู้ที่เรียนไป

.....

.....

.....

3.3 ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติมจากหลักสูตร

ท่านคิดว่า ท่านต้องการความรู้เพิ่มเติมความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพด้านเสื้อผ้า ที่นอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับจากการเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย (หลักสูตรดีไซน์แพทเทิร์น) ความต้องการของท่านตามรายการที่กำหนดไว้อยู่ในระดับใดขอให้เขียน ✓ ลงในช่องนั้น ตามความคิดของท่าน

ความรู้ที่ต้องการเพิ่มเติม	ค่าระดับ				ระบุเนื้อเรื่องที่ต้องการ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ด้านการออกแบบ					
2. ด้านการสร้างแบบ					
3. ด้านการตัดเย็บ					
4. การออกแบบด้วยคอมพิวเตอร์					
5. การสร้างแบบด้วยคอมพิวเตอร์					
6. การออกแบบลวดลาย					
7. ผ้าและเส้นใย					
8. การตัดเย็บเสื้อผ้าอุตสาหกรรม					
9. ธุรกิจเสื้อผ้า					
10. การบริหารงานผลิต และควบคุมคุณภาพ					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความต้องการเพิ่มเติมความรู้

.....

.....

.....

3.4 สภาพปัญหาในการทำงาน

ท่านคิดว่า ท่านมีสภาพปัญหาในการทำงานอย่างไร โดยให้ท่านพิจารณาจากข้อความที่กำหนดไว้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาในการทำงานว่า มีระดับมากน้อยเพียงใด

ข้อความ	ค่าระดับของปัญหา			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. ผลของงานด้อยกว่าคุณภาพที่ต้องการ				
2. ผลงานได้ช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนด				
3. งานผิดพลาดบ่อย				
5. ไม่อาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง				
6. ไม่สามารถวางแผนในการปฏิบัติงาน				
7. งานที่ทำยากเกินความสามารถ				
8. แก้ไขปัญหาการทำงานไม่ได้				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาในการทำงานของท่าน

.....

.....

.....

การติดตามผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
หลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย

บทคัดย่อ
ของ
ชนาภา อ้นไชยะ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกศิลปศึกษา
มีนาคม 2539

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพ
ระดับชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จากโรงเรียน
นักออกแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนหมวดวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย
จำนวน 8 คน ครูผู้สอนหมวดวิชาการสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 4 คน
และผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระดับชั้นหลักสูตรวิชาการออกแบบและสร้างแบบ
เพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2532 ถึงปีพ.ศ. 2535 ของโรงเรียนนักออกแบบ
เครื่องแต่งกาย “แดง” จำนวน 87 คน ได้จากการสุ่มในแต่ละปีพ.ศ. ที่สำเร็จการศึกษา เครื่องมือ
ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสัมภาษณ์ประเภทการสัมภาษณ์ และความคิดเห็นของครู
ผู้สอนที่เกี่ยวข้องจุดประสงค์ของหลักสูตร รายการสอนที่กำหนด และเนื้อหาของรายการสอน
และแบบสอบถามสถานภาพ และความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่เกี่ยวข้องเนื้อหาของหลักสูตร
ความรู้ได้จากหลักสูตร ความต้องการเพิ่มเติมความรู้จากหลักสูตร และสภาพปัญหาในการทำงาน

ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนสูงกว่า 5 ปีขึ้นไป ผู้สำเร็จ
การศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะอาชีพที่สอดคล้องกับวิชาชีพที่เรียน คือ ออกแบบและสร้างแบบ
(67.81%) โดยประกอบอาชีพรับจ้างเป็นลูกจ้างมากที่สุด (51.72%) แต่ก็มีส่วนหนึ่งที่ประกอบ
อาชีพอิสระโดยรับงานมาทำ (24.14%) และส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานสูงกว่า 1 ปี 6 เดือน
ขึ้นไป (77.01%) ครูผู้สอนมีความเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความชัดเจน รายการสอน
หมวดวิชาการออกแบบและหมวดวิชาการสร้างแบบมีความสัมพันธ์กัน รายการสอนที่กำหนด
ไม่ครอบคลุมตามจุดประสงค์ เนื้อหารายการสอนเป็นความรู้ที่จำเป็นในการเรียน แต่ควรเพิ่มเติม
เนื้อหาความรู้ด้านการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย และควรกำหนดพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษามีความสอดคล้องกับครูผู้สอนว่า เนื้อหาของหลักสูตร
เน้นการเรียนทฤษฎีน้อยไป และขาดความทันสมัย ควรปรับปรุงเนื้อหาการเรียนการสอนที่เน้นฝึกทักษะ
ที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านการออกแบบและสร้างแบบเพื่อการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
และควรเพิ่มเวลาที่กำหนดให้เรียน ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่า ความรู้ที่เรียนไปสามารถนำไป
ใช้ในการทำงานได้ แต่ควรปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาและกระบวนการเรียนการสอนให้มีความทันสมัย
ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เพื่อให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานในสภาพปัจจุบัน

**A FOLLOW-UP STUDY ON IMPLEMENTATION OF
THE SHORT-COURSE CURRICULUM ON DESIGN AND PATTERN MAKING
FOR CLOTH MAKING**

**AN ABSTRACT
BY
CHANAPHA ONCHAIYA**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of
Education degree in Art Education
Srinakharinwirot University
March 1996**

The purpose of this study was to investigate the opinion of teachers and graduates of the short - course curriculum certificate graduates in Design and Pattern Making for Cloth Making of Dang's Design School. Eight apparel design teachers, four apparel pattern teachers and eighty - seven graduates in Design and Pattern Making for Cloth Making, randomly selected from each graduate year of year 1989 - 1992 of Dang's Design School were selected as the sample groups. The interviews, used in collecting data from the teachers were about their teaching experience, opinion toward objectives of the curriculum, subjects in the curriculum and content of the subject and the questionnaire, used in collecting data from the graduates were about their job information, opinion toward content of the curriculum, knowledge from the curriculum, additional knowledge requirement, including working problem

Major findings were as follows. Most teachers had more than 5 years teaching experience. Most graduates work as both designer and pattern maker (67.81%) by being employee (51.72%) more than being freelance (24.14%), which had more than one and a half year working experience (77.01%). Teachers' opinion was found that the objectives of the curriculum were distinct. Both design and pattern making were very relative subjects. But they were not cover the objectives. Most subject content was the necessary knowledge for learning. But it should be added modernize technology using knowledge. The student knowledge background should be defined. Teacher and student had the same opinion that the curriculum content was less theory knowledge emphasis, modernization and should be encouraged the students' creative thinking both design and pattern making for cloth making skill. Learning period should be increased. The graduates were able to use the knowledge they had learned for their career working. But there should have been improved the curriculum content and the method of learning-teaching activities that could give more modernize technology knowledge.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นางชนาภา ชื้อสกุลอันไชยะ

เกิด วันที่ 11 เดือนธันวาคม พุทธศักราช 2505

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 31/2 หมู่ 5 ตำบลบางขย อำเภอพระประแดง สมุทรปราการ 10130

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2528 ศศ.บ. (วิชาเอกศิลปะ วิชาโทบริหารธุรกิจ)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พ.ศ. 2539 กศ.ม. (ศิลปศึกษา)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. 2528 - 2535 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาวภา
- พ.ศ. 2535 - 2537 โรงเรียนนักร้องแบบเครื่องแต่งกาย “แดง” (แดงส์ ดีไซน์)
- พ.ศ. 2537 - 2538 บริษัท โกดบอด กู๊ดส์ จำกัด